Ára: 1 forint

XV. évfolyam 46. szám. 1959. november 12.

Ludas Matyi

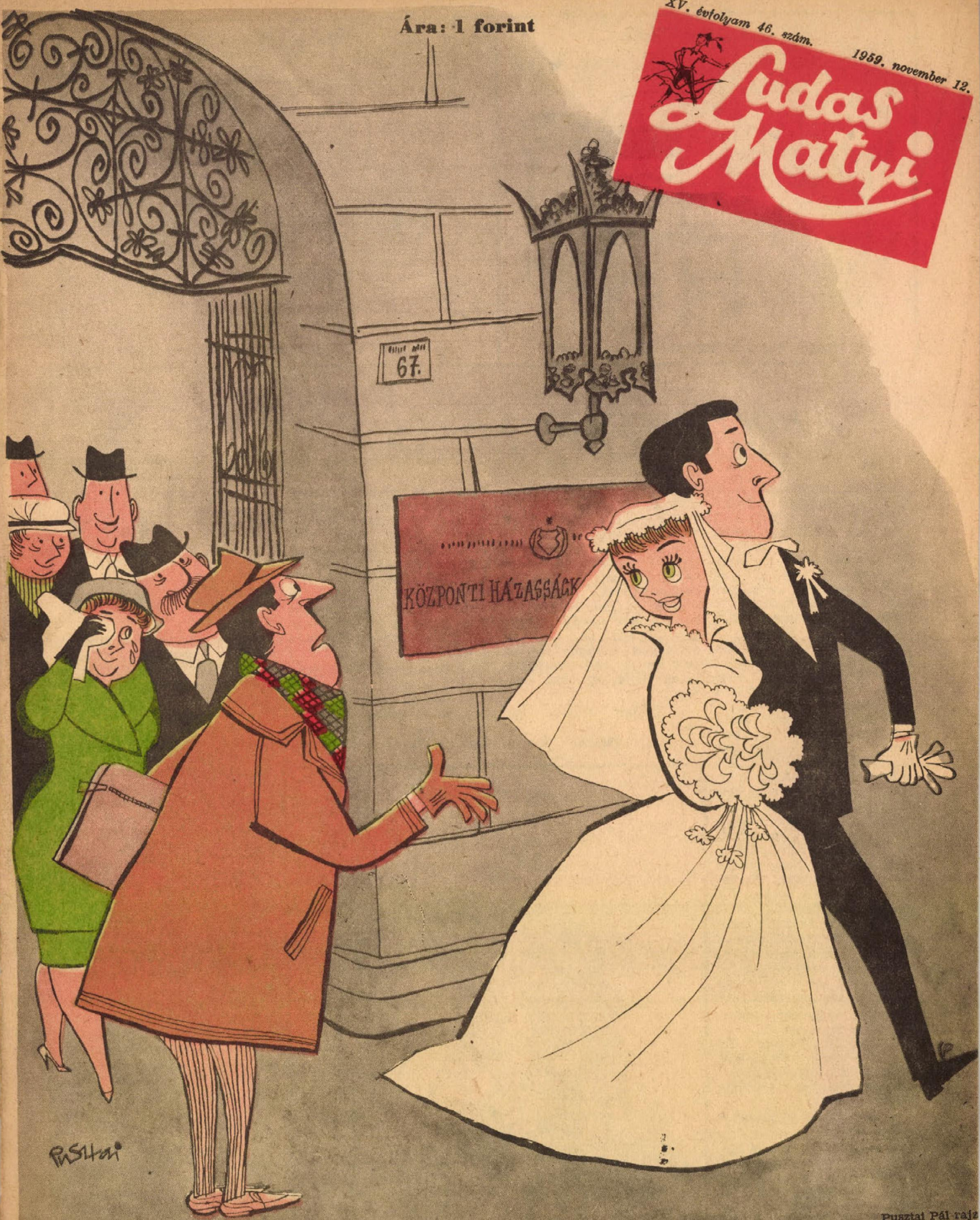
67.
KÖZPONTI HÁZASSÁGK
Pusztai

Pusztai Pál-rajz

Kortünet

— De Micike, maga azt ígérte nekem, hogy karácsonykor az én feleségem lesz!
— Mit izgul? Még csak november van!

A gyanakvó főnök

Gerő Sándor rajza

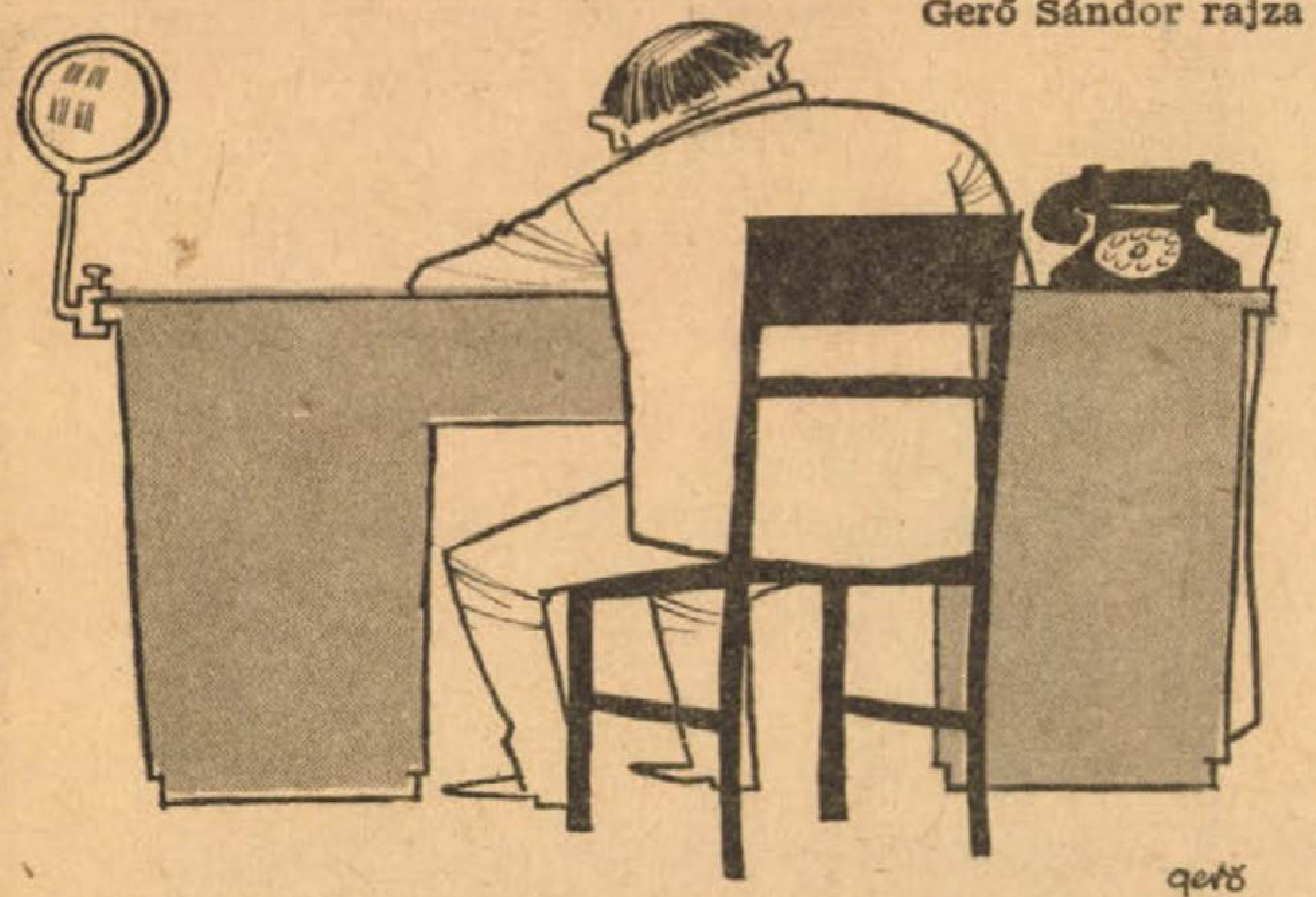

– Így legalább látom, mi történik a hátam mögött!...

Vita a fűtés körül

Toncz Tibor rajza

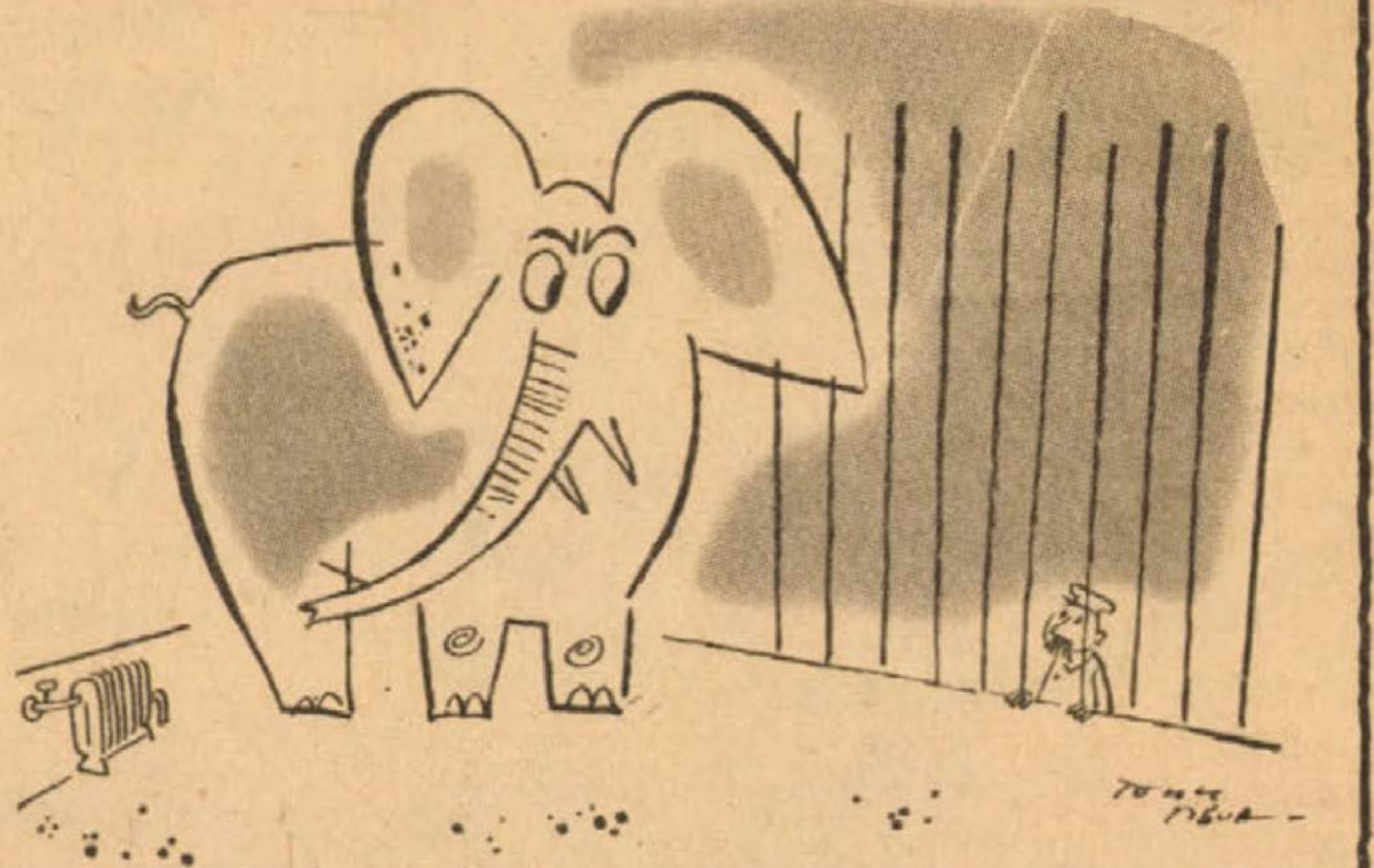

– Gondolja, hogy elég lesz nekem ez a fűtőtest a téli hidegben?

A BOLDOGSÁG NYOMÁBAN (Spontán rádióriport)

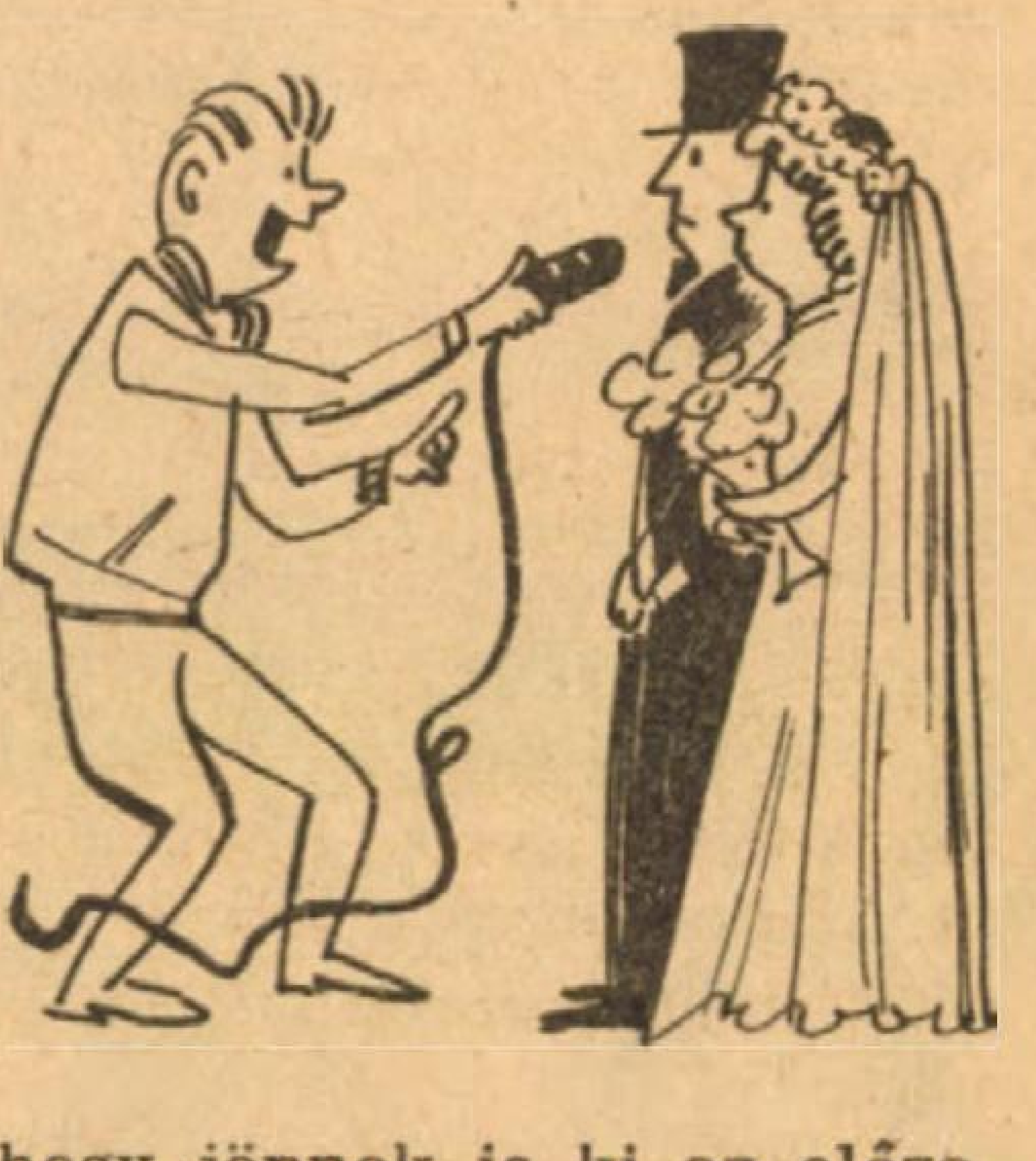

Kedves hallgatóim, a Központi Anyakönyvi Hivatal előszobájában vagyunk, ahol nagy számban jelennek meg férfiak és nők házasodás szempontjából, hogy előkészítsék egymást az örök boldogságra, az emberi kor legvégső határáig... Abban a szobában, ahol most vagyunk, vőlegények és menyasszonyok sokasága várakozik, és érdekes megfigyelni, ugyanannyi vőlegény van, mint amennyi menyasszony... No de persze, akad itt jócskán tanú, rokon és egyéb funkcionárius; valóságos nagyüzem ez, egyesek csak most készülnek bemenni, hogy megesküdjenek, mások már jönnek kifelé, ezek készen vannak... Itt, a közelemben látok egy fiatal jegyespárt, amint türelmetlenül várnak a boldogságra. Nosza, menjünk oda hozzájuk és tegyünk fel nekik néhány tapintatos kérdést:

— Kedves férjjelölt, szeretnénk, ha elmondaná a Rádió hallgatóságának, miért akar megnősülni és miért pont ezt a nőt veszi el, miért nem egy másikat?

— Hát ugyebár azért, mert őtet szeretem...

— Nagyon helyes! És most kérdezzük meg az iruló-piruló kis menyasszonyt, ő is szereti-e ezt a kótyonfittyet?

— Igen, én is szeretem a kótyonfittyet...

— Nagyszerű! Ez a jó házasság, ha kölcsönösen szeretik egymást. Mert vannak olyan házasságok, ahol a férfi részeges és veri a feleségét, az asszony pedig fűvel-fával csalja az urát. Ezek bizony, nem jó házasságok... De maga ugye nem részeges, kedves... hogy is hívják?

— Pozdorja István. Nem vagyok részeges.

— Nem is szép az. Mert ugyebár egy-két pohár jó bor még nem a világ, de amikor valaki négykézláb mászik, az már csúnya dolog. De hát reméljük, erre nem is lesz ok, mert az asszonyka hűséges lesz és nem borul össze mindenkivel. Ugye, így lesz, kedves...

— Müller Rozália. Így lesz.

— Ez nagyon fontos. Csak nem elzülleni, édes Rozikám. Nem is érdemelné meg ezt a szép szál Pozdorja István, mert szép szál gyerek ő, magas, karcsú, barna hajú, barna szemű, csak kár, hogy a bal lábára biceg, de azt észre sem venni... Nincs magának protézise? Mivel foglalkozik, kedves Pozdorja István?

— Fröccsöntő vagyok, vagyis hogy...

— Szóval, csapos. Nem baj, az is tisztes foglalkozás, ha mértékletesen űzik... De már úgy látom, hogy jönnek is ki az előzo esküvő résztvevői. Csak még néhány fontos kérdést. Hány gyereket szeretne, Rozika?

— Kettőt-hármat.

— Nagyon helyes. És ahogy én ezt a keménykötésű férjjelöltet elnézem, ez nem is fog különösebb problémát okozni... Ugyebár, kedves Pozdorja István? Ön képesnek érzi magát arra, hogy két-három egészséges kis lurkóval ajándékozza meg épülő-szépülő hazánkat?

— Hát, majd igyekezni fogok...

— Az jó is lesz, mert az igyekezeten sok múlik... Most még csak egy kérdést: mi a mai esti programjuk?

— Hát... Ma lesz a nászéjszakánk...

— Persze, persze... A nászéjszaka! A násznak éjszakája! Milyen szép is az! Amikor két mohó szív egyesül az éj leple alatt... Egész éjjel fent lesznek, vagy aludni is fognak egy kicsit?

— Hát, azt majd meglátjuk...

— Helyes, legyünk rugalmasak! Reméljük, nem lesz blamázs egyik részről sem és most kívánunk minden jót az ifjú párnak, kellemes nászéjszakát, jó szórakozást, a viszonthallásra, kedves Hallgatóink.

Gádor Béla

Gyöngéd férj

Vasvári Anna rajza

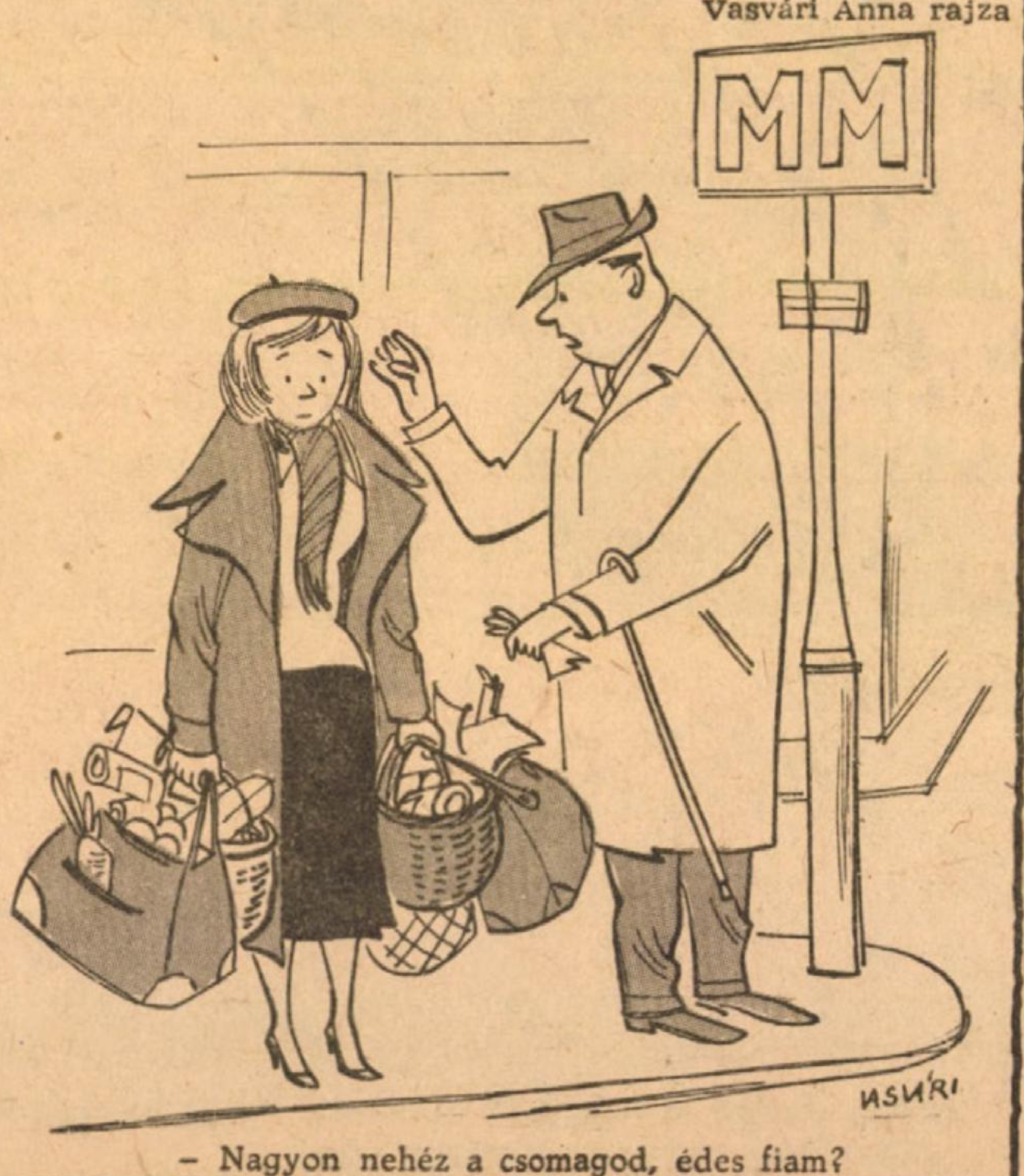

– Nagyon nehéz a csomagod, édes fiam?

A humor KÖNYVÉBŐL

IFJ. DUMAST, egy alkalommal megkérdezték, miért kéri ki gyakorta egy ismerősének a véleményét a saját ügyes-bajos dolgaiban, mikor az illető közismerten a legpechesebb emberek egyike, kinek szinte semmi sem sikerül, bármibe is kezd.

– Éppen ezért vagyok kíváncsi a véleményére – felelte Dumas. – Ugyanis én azután mindig az ellenkezőjét teszem annak, amit tanácsol.

VÖRÖSMARTY MIHÁLYRÓL beszélték kortársai, hogy a kiváló költő mennyire nem szeretett emlékkönyvbe írni.

Egyízben egy szalonkavadászaton látták vendégül, s a vendéglátó azt írta be saját emlékkönyvébe: „Itt járt Vörösmarty Mihály, aki hét szalonkát ejtett el egy lövéssel". Majd a vendégkönyvet átnyújtotta nemes vendégének. Vörösmarty nem térhetett ki a bejegyzés elől, ezt írta hát a házigazda szövege alá:

„Alúlírott bizonyíthatom, hogy ez megtörtént, azzal a különbséggel, hogy nem egy lövéssel ejtettem el hét szalonkát, hanem hét lövéssel egyet."

HELTAI JENŐHÖZ beállított egyszer egy fiatal ember egy verseskötettel és megkérte a mestert: olvassa el a könyvet, s írjon hozzá ajánló sorokat.

Heltai átlapozta a kötetet, majd így szólt:

– Fiatal barátom, könyvéből olyan dologra jöttem rá, amit eddig nem tudtam, de ajánló sorokat nem adhatok.

Az ifjú sajnálkozott, aztán megkérdezte:

– Mester, legalább azt mondja meg, mi az, amire az én könyvemből jött rá?

– Arra – felelte Heltai hamiskás mosollyal –, hogy Békéscsabán könyvnyomda is van.

LAFONTAINE, a nagy francia meseíró, regényeket is írt. Egyszer a felesége sírva találta az íróasztala előtt. Amikor megkérdezte a férjét, miért sír, az így felelt:

– Szörnyű helyzetbe hoztam szegény hősömet . . .

– Nem baj, segíthetsz rajta, ajándékozd meg őt az imádottjával – vigasztalta az asszony.

– Nem tehetem – mondta sírva Lafontaine – hiszen még csak az első kötetnél tartok.

GYŐZ A KERESKEDELEM!

Hegedűs István rajza

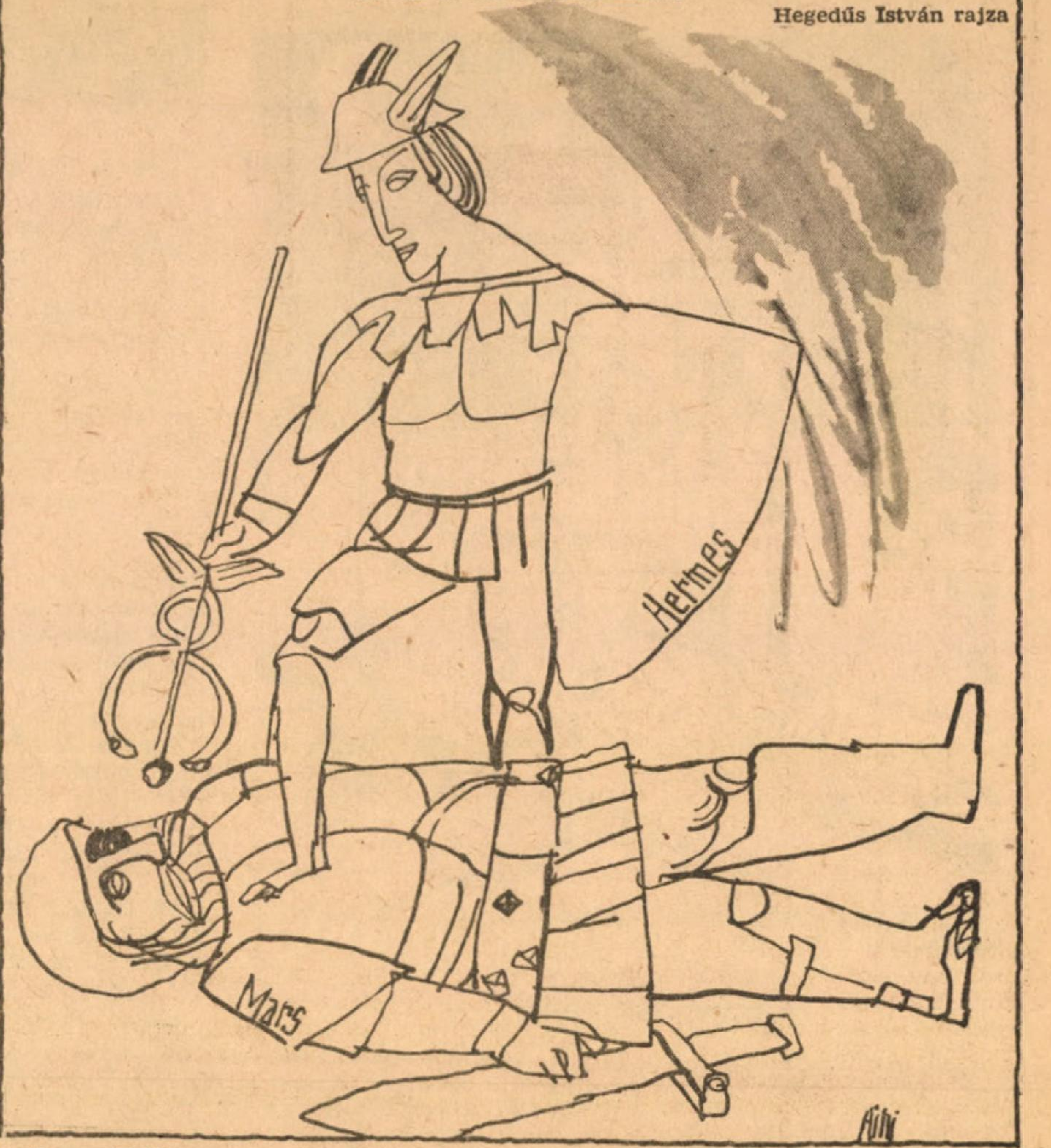

Krum Volkov

Egy barátság története

Kérvényt adott be egy polgár.
Ilyen dolog gyakran volt már.
Így szólt rá az ügyintéző:
— Ma szignálom, s holnap kész ő!

És az ügyfél örömlázban
Rohant le a lépcsőházban;
Másnap pedig, amint ráért,
Jelentkezett iratáért.

— Tudom kérem, hogy mit óhajt! —
Mond' a hivatalnok, s sóhajt.
— Sajnos, korán jött, az akta
Ugyanis még nincs iktatva!

Hétfőn jöjjön, s átveheti. —
Így a hivatalnok neki,
És az ügyfél hátra arccal
Kullog el az új kudarccal.

Nyárra ősz jön, őszre tél,
Bejár hozzá az ügyfél.
Dolgai nem intéződnek,
De viszont már tegeződnek:

— Ügyiratod készen nincsen! —
— Mikor jöjjek érte, kincsem? —
— Hiszen mondom nap mint nap:
S mindig ma jössz, nem holnap! —

Bolgárból fordította: D. B.

Ez aztán a gyors-szervíz

Mészáros András rajza

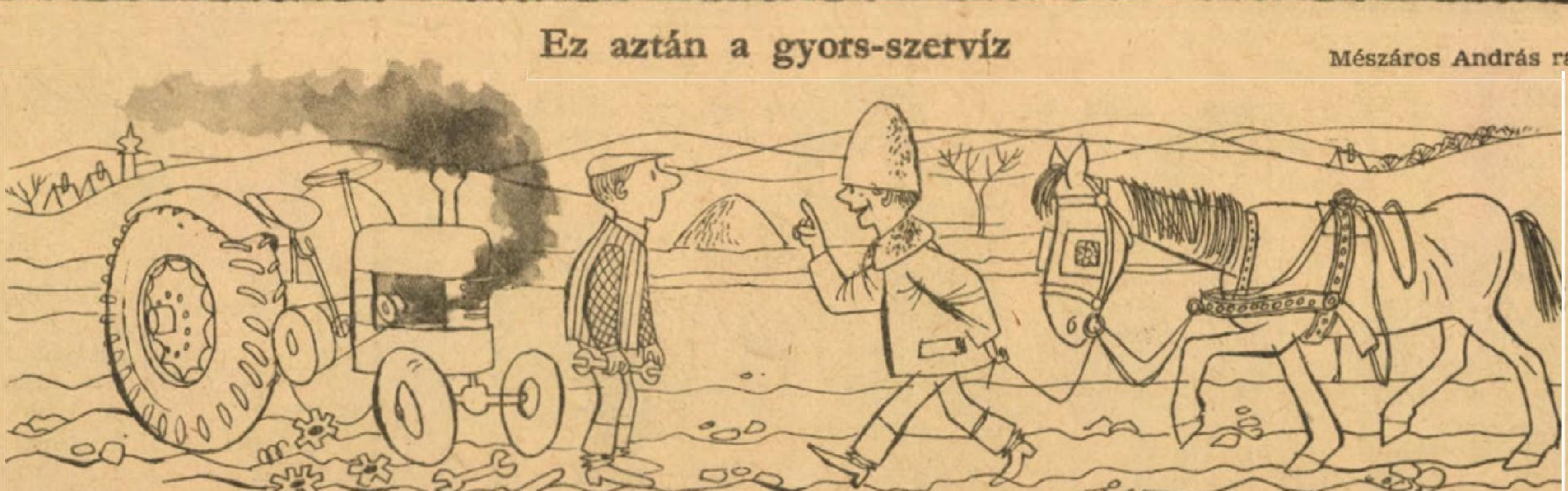

– Ne búsulj, komám, itt hozom a pótalkatrészt!

Mister Floki bánata

Szegő Gizi rajza

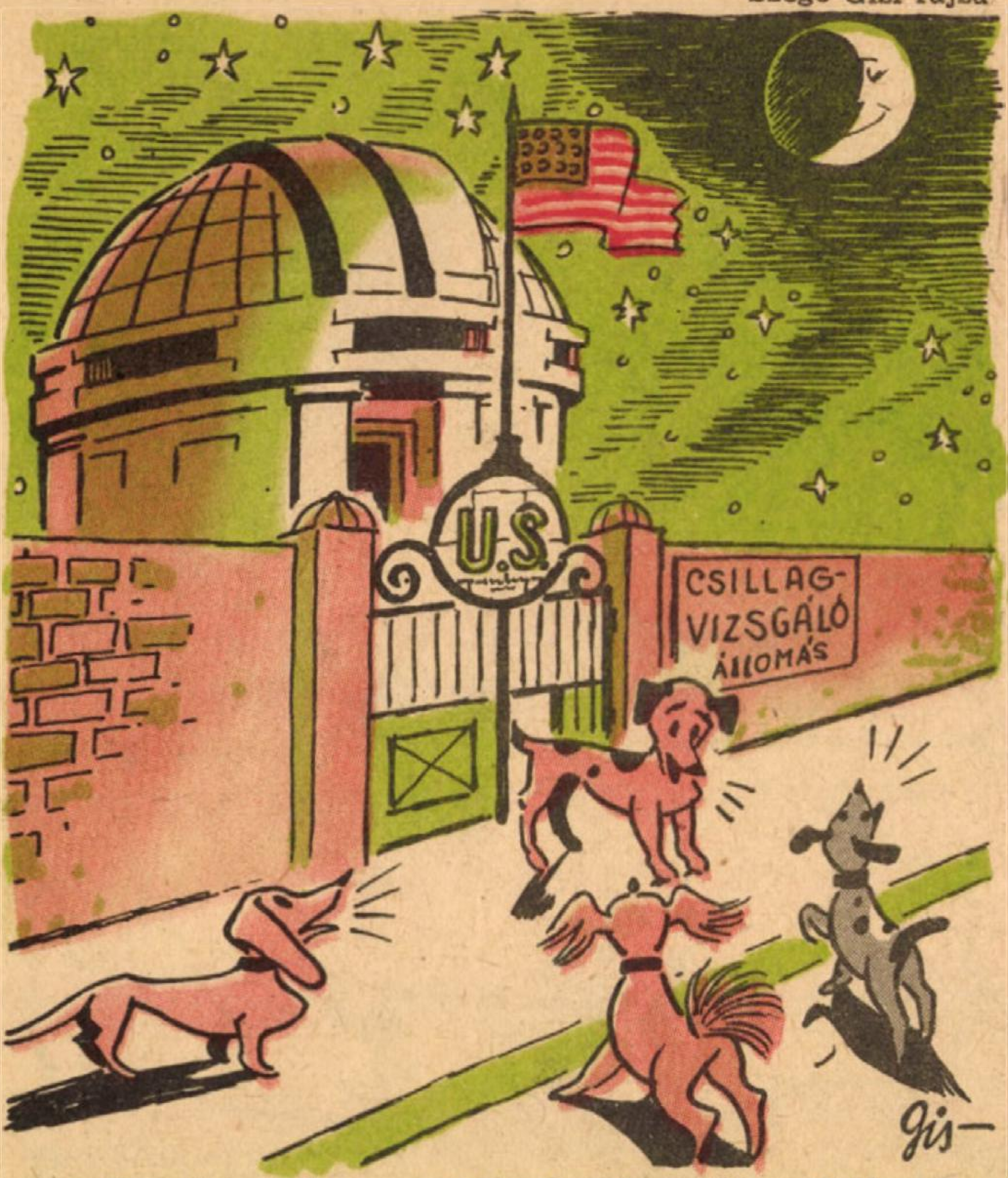

– Itt még mindig semmi! Ugathatjuk tovább a Hold régi oldalát…

Anyagmozgatók

Schwott Lajos rajza

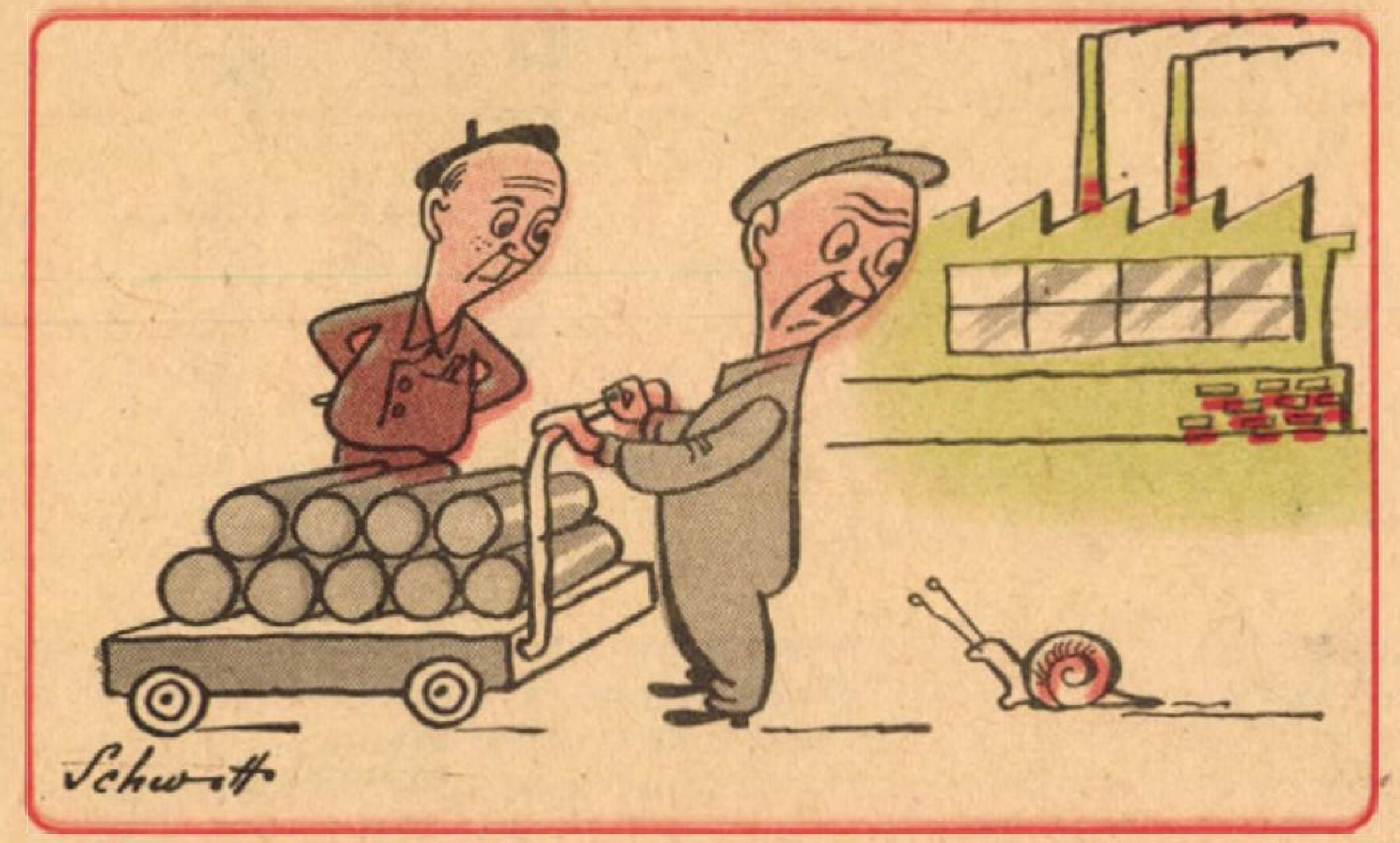

– Figyeled? Ez a kis dög egész délután a nyomunkban van!…

LEVÉL a rokonságról

Kedves Üzemvezető Úr!

Közvetlen és távolabbi munkatársai nagy elismeréssel szólnak Önről: kitűnő férj, derék nagybácsi, figyelmes sógor — mondják Önről itt is, ott is az üzemben. Különösen jól esik hallani ezt manapság, amikor anynyira hiányzik a férjekből a gyengédség, oly ritka a rendesnek mondható nagybácsi s rengeteg a figyelmetlen sógor.

Ön azonban bőségesen rászolgált az elismerésre, mert Ön nemcsak férje, hanem üzemvezetője is a feleségének. E kettős minőségében sem él vissza a helyzettel, mint azt mások az Ön helyében bizonyára megtennék. Ha kedves feleségét fejfájás gyötri, Ön, mint férj duzzog, de mint üzemvezető végtelenül gyengéd és nem emel kifogást, sőt egyenesen megparancsolja, hogy felesége legalább egy hétig maradjon otthon. Persze e miatt nem éri kár az üzemi költségvetést, mert mások, felesége asszonytársai, még akkor sem hiányozhatnak az Ön által egyébként kifogástalanul vezetett üzemből, ha netán beteg gyermekük miatt otthon kellene egy-két napig maradniok.

Az Ön kiváló erényeit és család-szeretetét dicséri, hogy a könnyebb munkát rendszerint sógorára osztja, akinek Ön nemcsak sógora, de üzemvezetője és megértő főnöke is, s akinek így személyes kapcsolatuk révén kellőképpen tudja értékelni rendkívüli képességeit. De hát e miatt sem szenved kárt az üzem. A nehezebb és bonyolultabb munkát azok élvezik, akik nem tartoznak családi körébe, s ilyenek mégiscsak többen dolgoznak az üzemben, mint az Ön rokonai.

Legutóbb a kikészítő műhelyben az Ön egyik munkatársa azt a találós kérdést tette fel, hogy ha az egyik fajta herkentyű fényezéséért — most gyártják Önök ezt a remek közszükségleti cikket — öt forintot, a másik fajta herkentyű fényezéséért viszont hét forintot fizet az üzem — vajon melyik herkentyűt fogja fényezni az Ön felesége?

Tizenöten felelték egyszerre, hogy a hét forintos munkát kapja az Ön felesége és csak egyetlen ember, a Kerekes szállt vitába a szinte egységesen kialakult véleménnyel szemben. Szerinte a hét forintos munkát az Ön sógora kapja: a felesége ugyanis már azon a herkentyűn munkálkodik, amelynek fényezéséért tíz forintot fizet az üzem.

Dehát így van ez… Ön ktsz üzemvezető, a ktsz-ben pedig — igen helyesen — szabad a családtagokat foglalkoztatni. Igaz, arra nincs utasítás, hogy a feleséget előnyben kell részesíteni, de hát mindent nem várhatunk a rendelettől…

Földes György

Jucika szereti az őszt

Pusztai Pál rajza

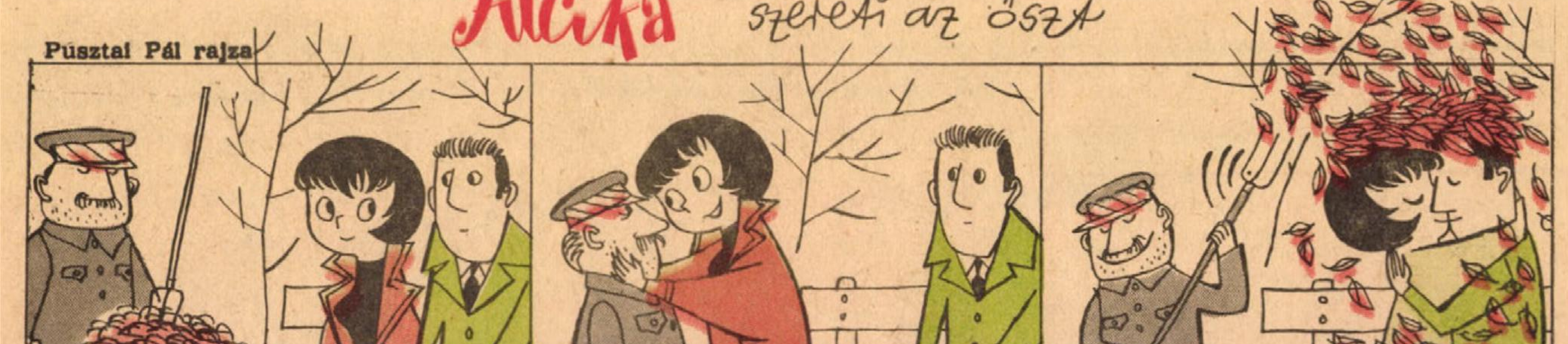

Ezt olvastuk

Tiltó engedély

Az Esti Hírlap egyik cikkében olvastuk: *„Hivatalos vatikáni helyről közölték azt is, hogy napokon belül visszavonják a „nihil obstat"-döntést, mely megtiltotta a biblia regényformában történő feldolgozását."*

Mint azt illik tudni, „nihil obstat" annyit jelent: nincs ellene kifogás. Ez tehát engedély (amit ha visszavonnak, tilalom lesz belőle), nem pedig tilalom (amely visszavonás útján engedélyre változik.)

Félbenmaradt demokraták

Az utóbbi időben gyorsan terjed a hírlapíróknak az a rossz szokásuk, hogy a jelzőt a hozzája tartozó főnévtől elválasztva, előre teszik a mondat elejére, s még vesszővel sem választják el a mondat többi részétől. Néhány példa egy gyűjteményből:

„Vannak olyan gyerekek is, akik az előírt három gyermekbénulás elleni védőoltás közül egyet sem kaptak meg." (Hallatlan! Ki írt elő három gyermekbénulást a gyermekeknek?)

„Az egyre erősödő tuberkulózis elleni küzdelem..." (Szerencsére nem a tuberkulózis erősödik, hanem a küzdelem.)

„Létesítenek egy kis konzuli ügyekkel foglalkozó irodát..." (Az iroda lesz kicsi, a konzul vagy az ügy?)

„Arról számol be a jelentés, hogy ismét megkezdték a nemrég félbenmaradt demokratikus személyek elleni pert..." (Hogy festhetnek a félbenmaradt demokratikus személyek?)

Állati tévedés

Rajzot láttunk a Népszavában arról, hogy új állatkert létesül a Hűvösvölgyben. A rajzon egy zsiráf átnyújtja a nyakát a hűvösvölgyi kollégák ketrecébe és ezt mondja: *„Gondoltam, átnézek hozzátok."*

A rajz azonban egy jó nyakhosszal elmarad az igazságtól. A budapesti Állatkertben ugyanis már hosszú évek óta nincs zsiráf.

A számokkal mindig baj van...

Ahol a tallózó számokat lát, bízvást előveheti ceruzáját, s azzal az érzéssel számolhat utána, hogy az újságíró tévedésére fény fog derülni. Így van ez a Magyar Nemzet egyik riportjában is, mely az önkiszolgáló boltokról írva közli, hogy a vásárlási idő negyven százalékos csökkenésével az eddigi 2.000 helyett 2.800 vásárlót fognak kiszolgálni. Ez nem stimmel. Ha a vásárlási idő negyven százalékkal csökken, akkor 2.000 helyett 3.333 vásárlóra jut idő.

Sütemény az sütemény?

„Jó feleség lesz belőlük" címmel, fényképes riportot láttunk az Ország-Világban. Egyik képén, csillogó indiánerek mellett oktatja Fok Béla cukrász a fiatalokat. S így szól a képaláírás szerint: *„Látod, Magdi, így készül a finom rigójancsi..."* Szegény cukrásznövendékek, egész életükben azt fogják hinni, hogy a rigójancsi gömbölyű és hófehér tejszínhab van benne...

Egy brüsszeli lokálban

Toncz Tibor rajza

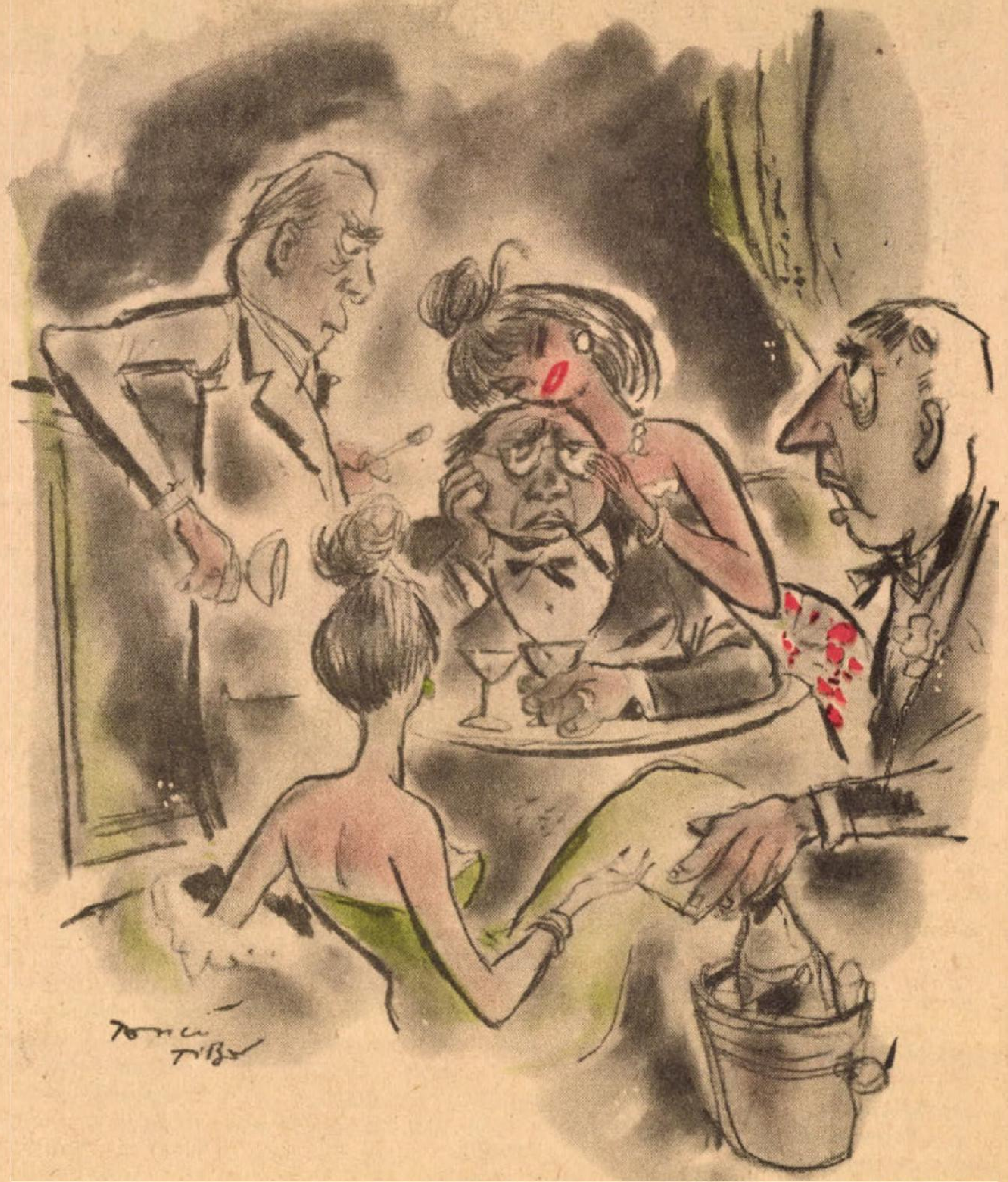

– Érthetetlen, miért lázonganak a bennszülöttek Kongóban!... Hiszen a rézbányák, meg az urániumbányák soha annyi osztalékot nem fizettek, mint most!

Még van tíz perc ideje!

Kaján Tibor rajza

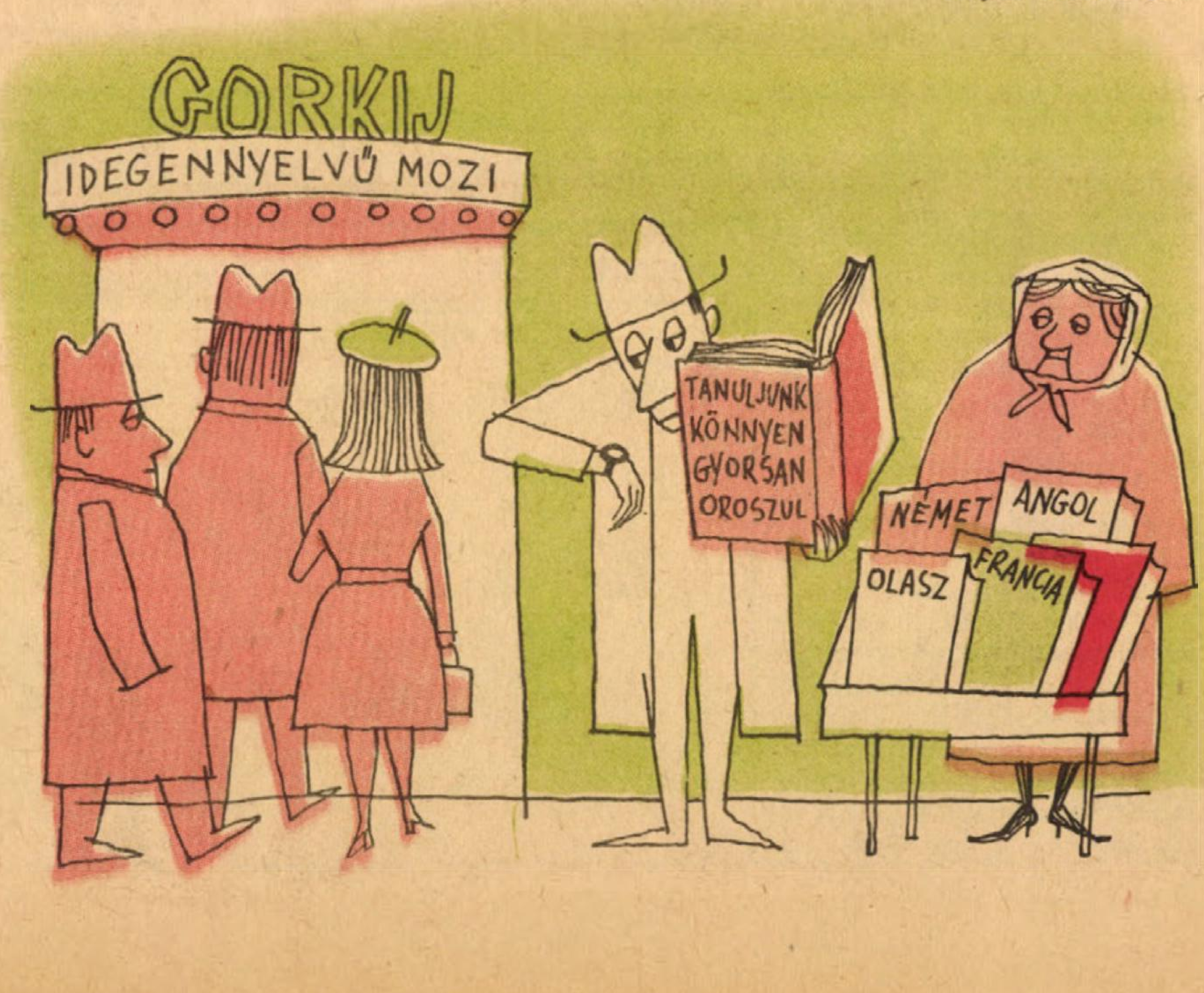

Egy divat hátránya

Sándor Károly rajza

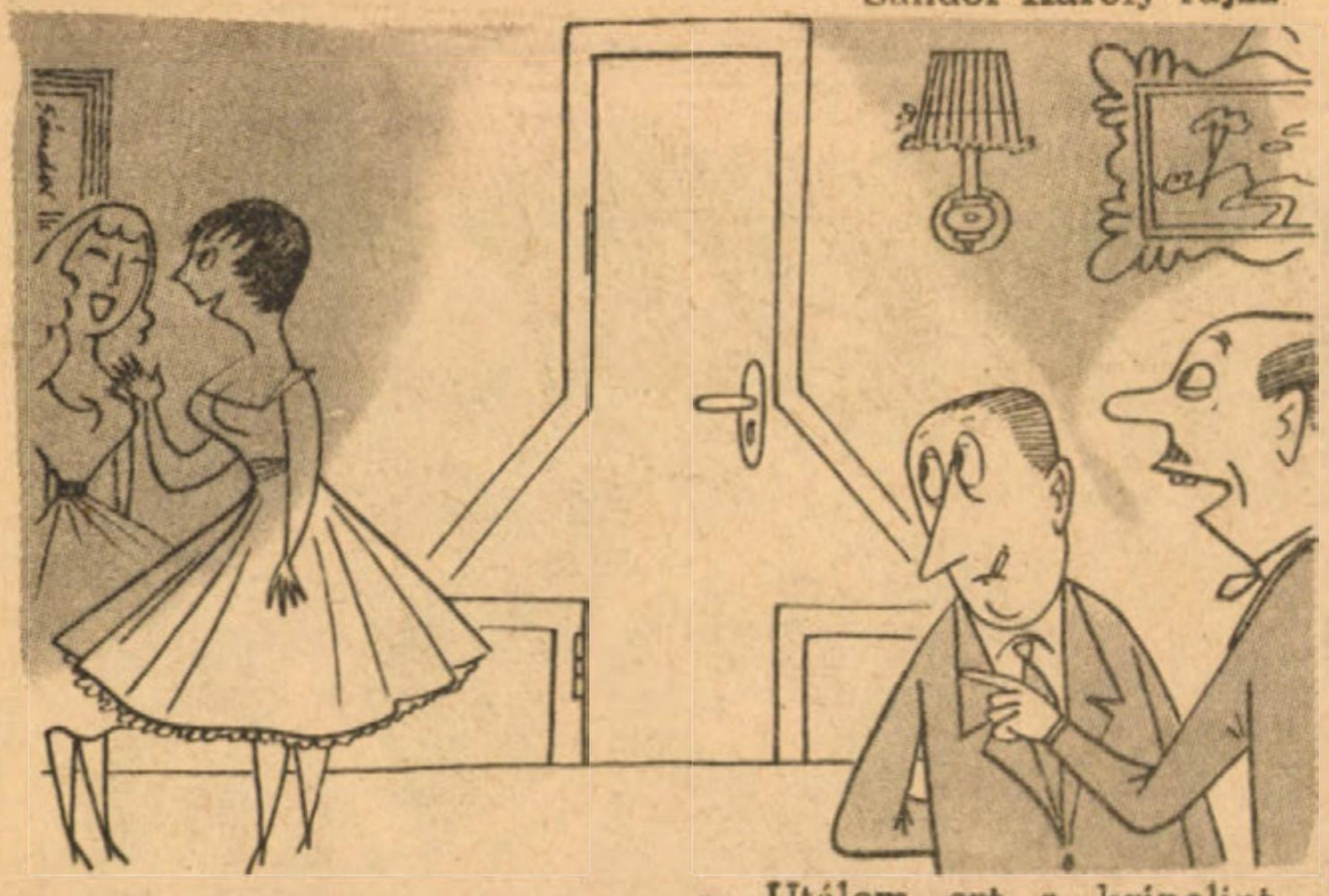

– Utálom ezt a krinolint, mert át kellett építtetnem miatta az ajtóinkat...

Ilonkát eljegyzik

Ketten ültek a cukrászdában, Feri és Ilonka. A fiú megszólalt:

– Ilonka, olyan boldog vagyok, hogy megismerkedhettem magával! Szinte nem is merem elhinni, hogy itt van mellettem.

– Ilyen a véletlen. Ha tegnap nem mutatnak be bennünket egymásnak, akkor most nem beszélgethetnénk itt a cukrászdában.

– Ilonka, ez nem beszélgetés. Legalábbis részemről nem.

– Hanem? – kérdezte kacéran a lány.

– Vallomás! Ilonka, én ilyen aranyos lánnyal, mint maga, még nem találkoztam!

– Most azt kellene felelnem, hogy biztosan mindenkinek ezt mondja. De én elhiszem! Hiszen olyan jó elhinni.

– Ilonka, milyen édes a kalapja! Ilyen szép kalapot én még életemben nem láttam.

– Félemelet balra!

– Hogy mondja? – csodálkozott a fiú.

– Félemelet balra.

– Én harmadik emeleten lakom, de sajnos, a lift sohasem működik. És ez a csodaszép sál!

– Második emelet jobbra.

– És milyen gyönyörűen ível a nyaka ebből a szép selyemblúzból!

– Első emelet jobbra.

– Ne haragudjon, Ilonka, nem értem magát – fakadt ki idegesen a fiú. – Én beleszerettem magába! És őszintén, rajongva bevallottam, hogy szeretem, szeretem, szeretem! Maga pedig folyton arról beszél, hogy hol lakik, hol lakott, vagy tudomisén, hogy micsoda jobbra-balra címekkel válaszol az én szerelmes szavaimra.

– Ne mérgelődjék, Feri! Rájár a szám, mert eligazító vagyok az áruházban. Egész nap azt csinálom! De mosolyogjon már! Maga akkor csinos, ha mosolyog. Nini, most látom, milyen szép nyakkendője van!

– Tetszik a nyakkendőm? Első emelet balra. Izé, már én is eltanultam magától... Ilonka! Én, én, én... én szeretem, és nagyon szeretném, ha egy életen át hallhatnám ajkairól, hogy jobbra, hogy balra. És azt is, hogy emelet, hogy alagsor, hogy félemelet!

– Most megkérte a kezemet?

– Igen. Megkértem a kezét! Ilonka, akar a feleségem lenni?

– Váratlan volt az ajánlata, de azért válaszolok. Akarok!

– Ilonka, én olyan boldog, olyan nagyon boldog vagyok! Mindjárt meg is veszem a jegygyűrűket!

A lány halkan, szerelmesen jegyezte meg:

– Jegygyűrűk, harmadik emelet balra...

Palásti László

A fakír

Mindig tiszteltem a nagy akaraterővel rendelkező embereket. Éppen ezért, amidőn Indiában jártam, a legmélyebb tisztelettel közeledtem azokhoz a szadhuknak nevezett fakírokhoz, kik önsanyargatással győzik le a test kívánságait, s lelkük távol jár a világ kétes örömeitől.

A legmélyebb benyomást mégis egy Raja nevezetű szadhu gyakorolta reám, ki szüneteltetni tudta az életét. Raja egy zsákba varrva, elevenen ásatta el magát, miután előzetesen fülébe és orrnyílásába viaszt helyezett. Néhány hét múlva tanítványai kiásták a föld alól a megpenészedett zsákot, kiemelték belőle a látszólag élettelen, mozdulatlanná dermedt Raját, ajkát szétfeszítették, szemhéjára vajat kentek, s a szent ember kis idő múlva kinyitotta a szemét, mellkasa emelkedni kezdett, ismét élt.

A csodálatos emberrel, ki magát élet és halál fölé emelte, minden módon szerettem volna megismerkedni. Örömömre már a legelső alkalommal minden bizalmatlanság nélkül, szívélyesen fogadott és meghívott, keressem fel otthonában. Mikor pedig átléptem a küszöbét, elámultam a meglepetéstől. Ízléses, európai kényelemmel berendezett lakásba léptem, modern kagyló-fotelokkal, televíziós készülékkel, lemezjátszóval felszerelt szalonba. Az asztalon krémkávéfőző-gép állt, a kávé éppen illatosan csorrant belőle.

– Látom, csodálkozik – jött elém Raja. – Tegye magát kényelembe és hallgasson végig.

A fehér, cseresznyefából készült bárszekrényhez lépett, egy üveg francia konyakot hozott az asztalhoz.

– Elmondom hát – folytatta –, mert látom, hogy nem érti a dolgot, hogyan lettem én szadhu yogi, a leghíresebbek egyike. Nem azért, mert képes voltam legyőzni a test kívánságait, a földi élet örömeit, ellenkezőleg! Én a legkönnyelműbb fickó vagyok, akit a föld a hátán hordott! Gyenge akaraterőm vitt a yogik közé, mert mindent megkívántam és semmiről sem tudok lemondani.

Felállt, dús gyümölccsel roskadó tálat hozott az asztalra, s miközben csemegézni kezdett, folytatta:

– Ismétlem, semminek nem tudok ellentállni. Ha egy új tánclemez jelenik meg az üzletben, azt nekem meg kell vennem! Lássak meg egy üveg különleges italt, márkás szardíniát, primőrt, már nyúlok is a pénztárcámhoz. El tudja hát képzelni, hogy egy közepes havi fizetésből telhetne mindarra, amit csak itt körülöttem lát? Ugye, elképzelhetetlen!?

Ajkát egy korty szódavízzel megnedvesítette, majd így folytatta:

– Minden elseje úgy kezdődött nálam, hogy kifizettem az előző hónapban csinált adósságaimat. Már másodikán nem volt egy fillérem sem. Így ment ez hónapról hónapra, évről évre, sohasem értem utol magam, legalább egy hónappal előre volt az életem és hátra volt a keresetem. Ekkor jutottam arra a gondolatra, hogyha egy hónapra eláshatnám magam, egyenesbe jönnék! Kezdi már érteni?

Felkiáltottam a csodálattól, Raja pedig töltött.

– Egy öreg brahmánnál kezdtem a gyakorlatokat, eleinte két-három nappal. Nehéz volt, de nem volt más választásom. A vállalatnál eleinte nem akarták elszámolni a mulasztott napokat, de végül is megoldották a dolgot, és azokat a napokat, melyeket a föld alatt, élet és halál mesgyéjén töltök, kiszállásnak minősítve napidíjban számolják el. Így élek egy idő óta, rendezett körülmények között, és látja, szépen összeszedtem magam.

Ebben a pillanatban kinyílt az ajtó, s egy káprázatosan szép ifjú nő lépett be. Arra számíthatott, hogy Raját egyedül találja, mert zavartan köszönt és visszavonult.

– Szép? – kérdezte vendéglátóm.

– Gyönyörű! – kiáltottam őszintén. – Elragadó teremtés!

– Nem lehet neki ellenállni! – kiáltott Raja is rajongón és közel hajolt hozzám. – A mai éjszakáért – suttogta Raja – megvettem neki, amit kért... Nerc-bundát kapott tőlem! Holnaptól pedig kilencven napot kell emiatt feküdnöm a föld alatt...!

(somogyi)

Maradi mama

Balázs-Piri Balázs rajza

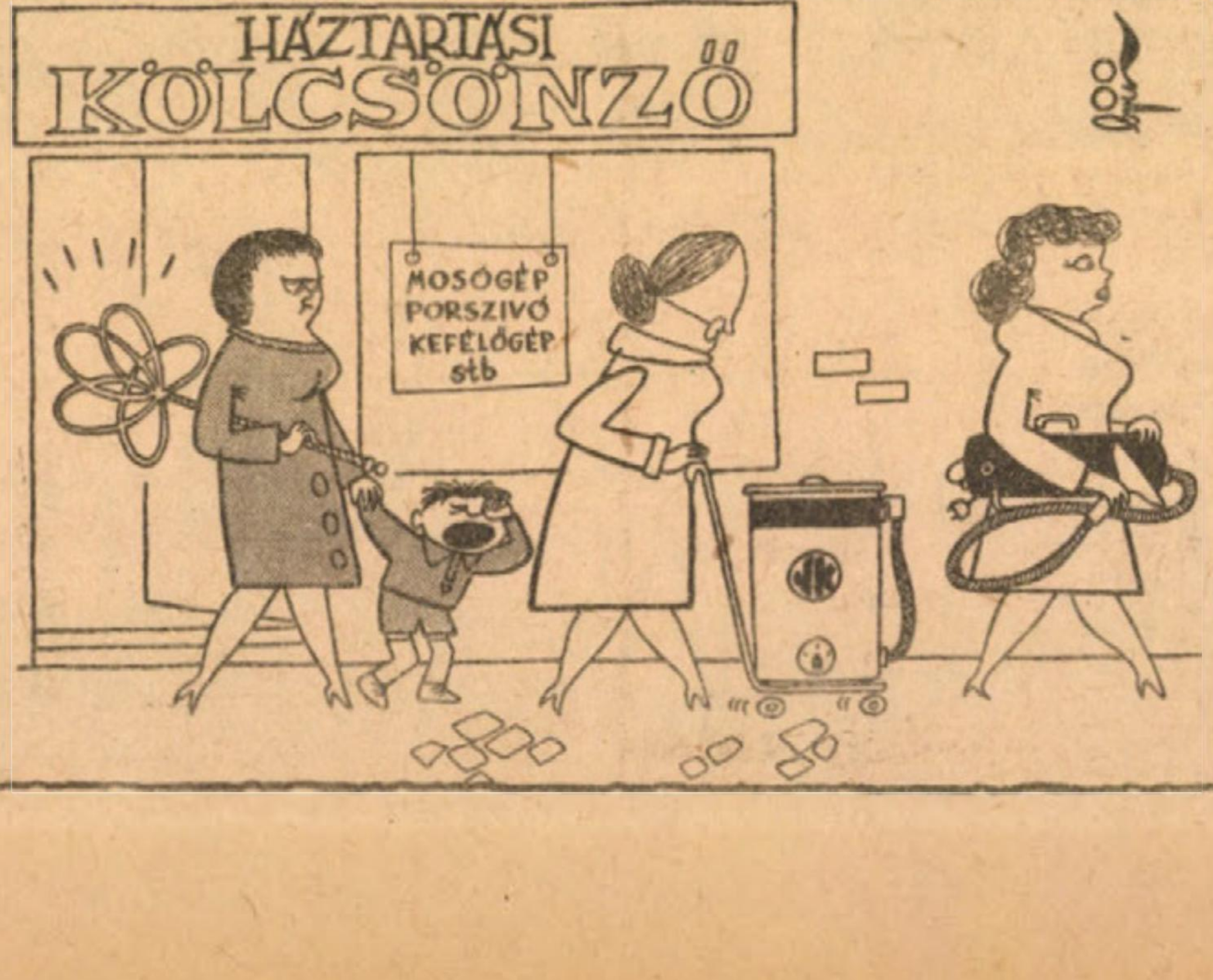

Ha továbbra is így haladunk a tisztaság terén

Szegő Gizi **rajza**

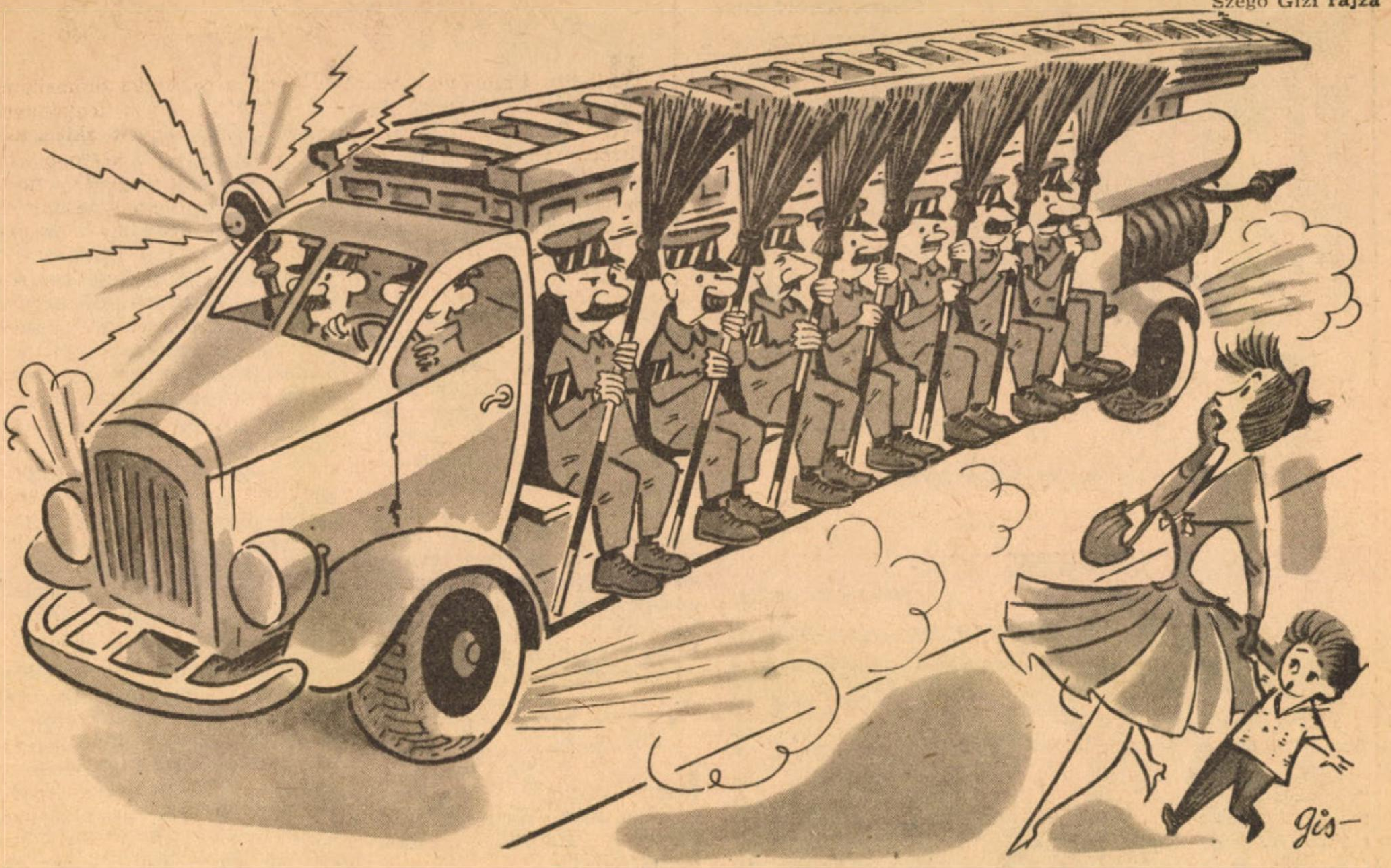

Riadó! A Kisdiófa utcában eldobtak egy villamosjegyet!

Ki miben vétkezett...

— Pokoli pótlás Dante Isteni Színjátékához —

Az alvilági nagy ereszkedőn,
hol ide-oda imbolyogtak árnyak,
már szinte fogyni éreztem erőm,

de mentünk tovább, mint akiket várnak.
Felrémlett egy zord, pompás palota
és kapujára ez volt írva: „Vár-lak”.

Bár tétovázva, beléptünk oda,
kinyílt előttünk két roppant terem
és bennük sápadt emberek sora,

kik órájukat nézték szüntelen.
Az egyikben szép bútorok közt ültek,
kínos sóhajjal: — Jaj, mi lesz velem?!

A másikban egy nagy órát kerültek
toporzékolva, fájó nyöszörgéssel,
amelynek hangja borzalmas a fülnek.

Míg elfogta a lelkemet a kétely,
a Szellem beszélt, megnyomva a szót:
— E két csoport csak árnyalatban tér el,

mert ők voltak a „várakoztatók”!
Emitt a nagyok, a hatalmasságok,
kik megvárattták a várakozót,

s amott a pontatlanok hadát látod, —
de most ők várnak! Vár, csak vár e horda,
s tán köztük is van néhány jóbarátod,

ki késésével időd elrabolta!

Lovászy Márton

Tatarozás

Schwott Lajos rajza

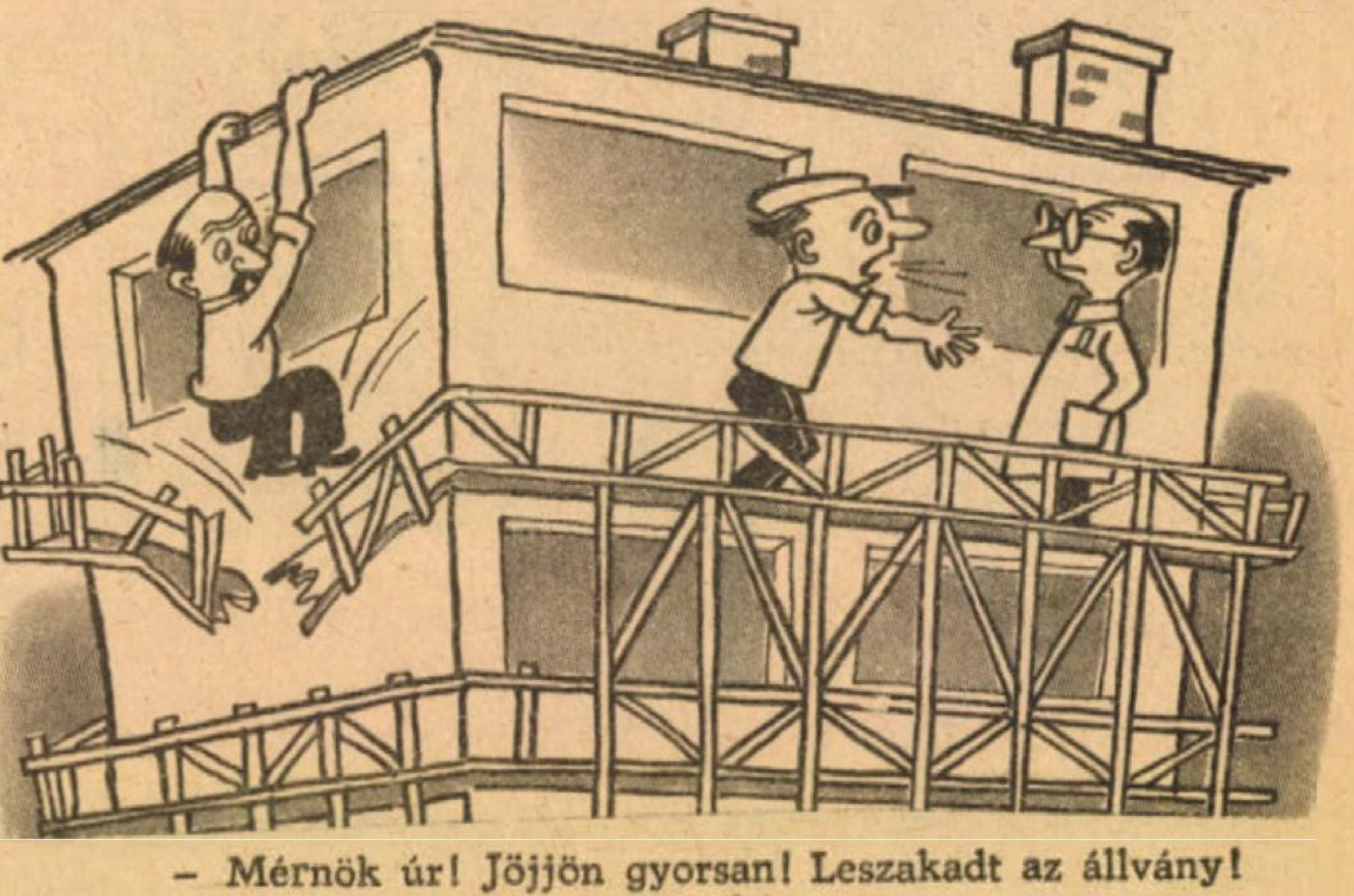

– Mérnök úr! Jöjjön gyorsan! Leszakadt az állvány!
– Szóljon a munkavezetőnek!
– Ő már tudja. Alatta szakadt le!

Tovább fejlesztik a Közért-házhozszállítást

Takács Zoltán rajza

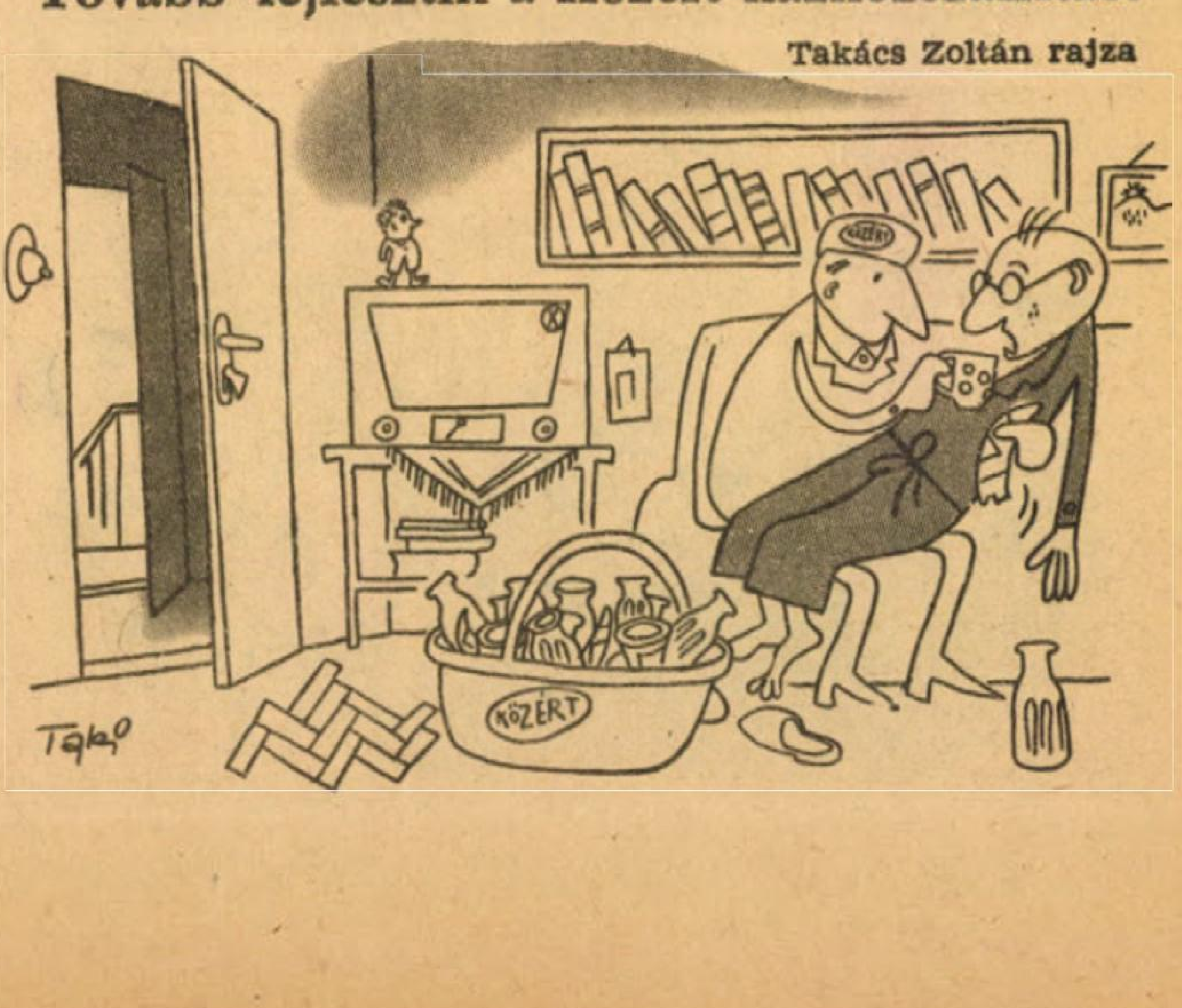

Időszerű

Toncz Tibor rajza

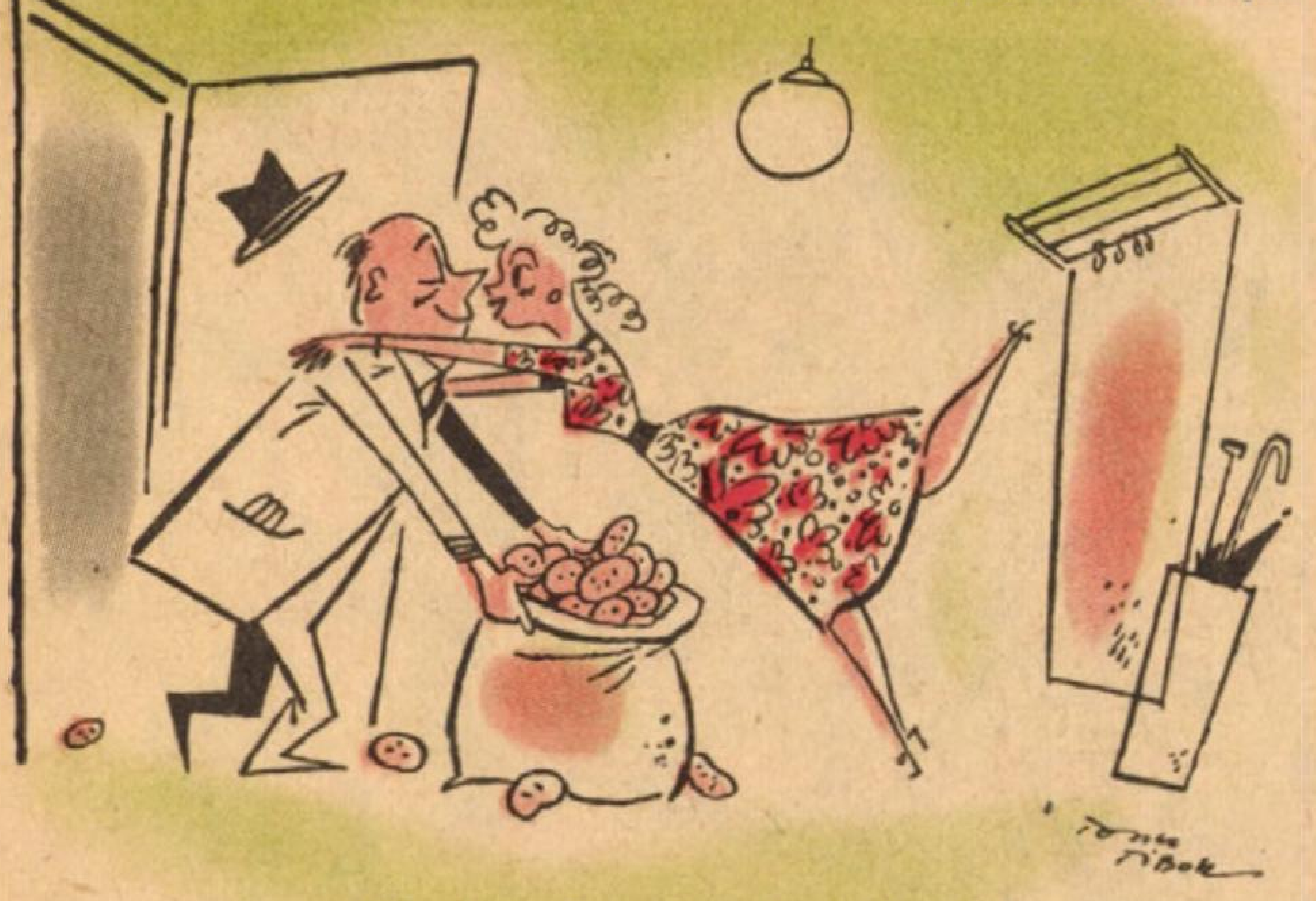

– Jaj, de gyönyörű rózsát hoztál!

Pestiek

Pusztai Pál rajza

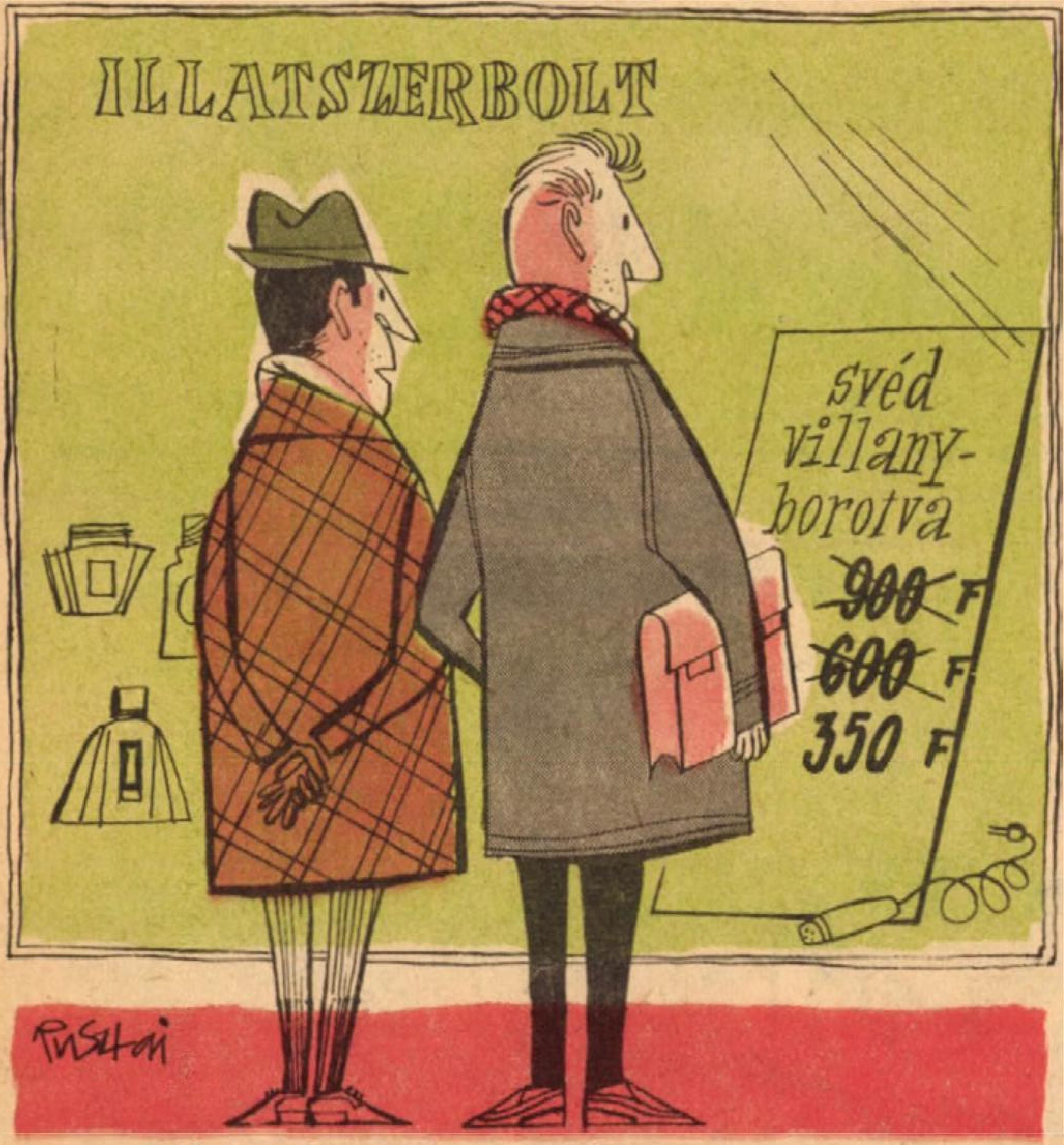

– Maga még most sem vesz?
– Nem. Megvárom, amíg egy kis készpénzt is adnak hozzá . . .

Beteglátogatók

Balázs-Piri Balázs rajza

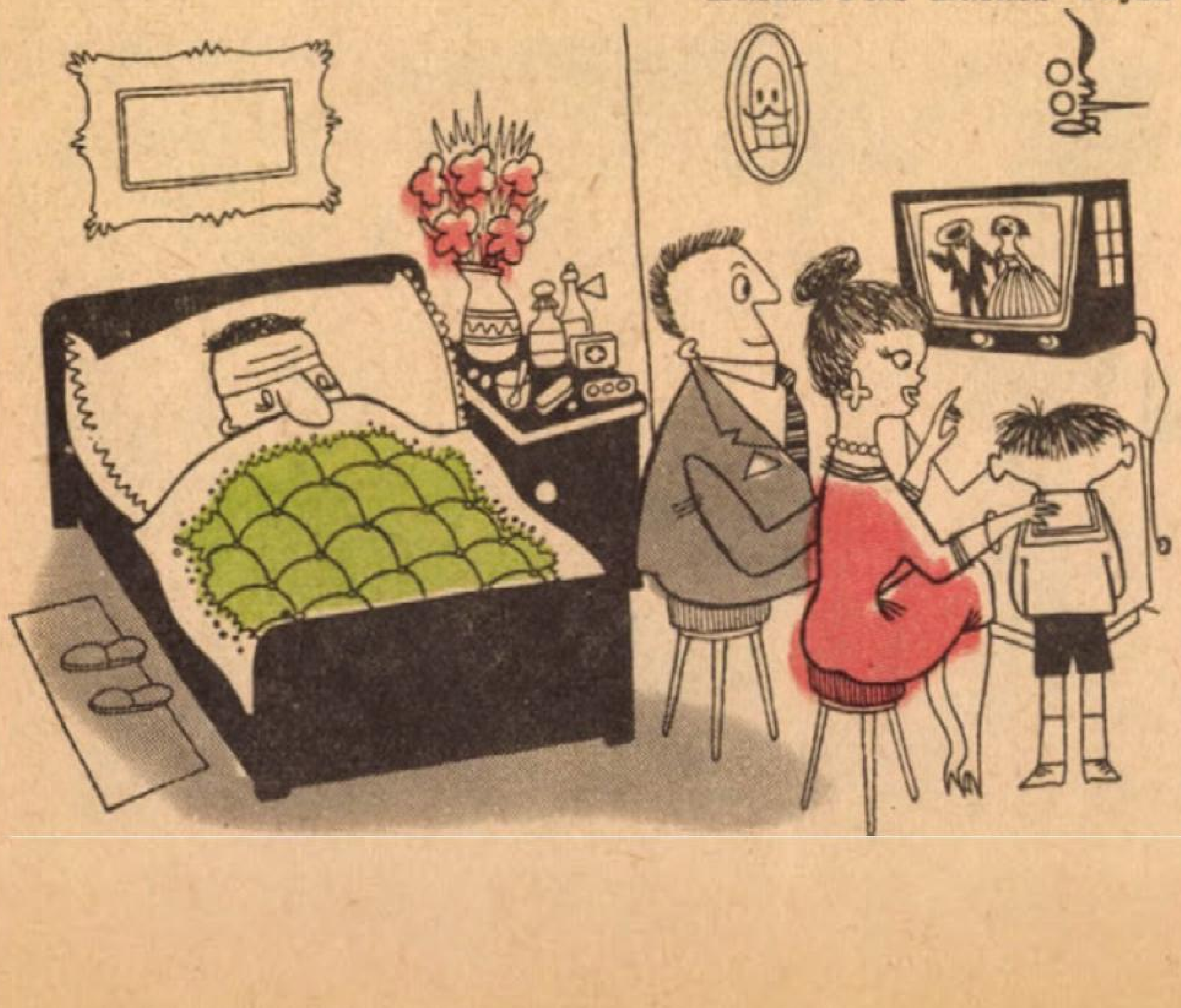

Társasutazás

1492 tavaszán Kolumbusz elhatározta, hogy a nyáron Németországba utazik, természetesen társasutazással. Kiszámította, hogy júniusig össze tud szedni négyezer pezetát az útra.

Egy este meglátogatta öreg barátja, a félszemű, falábú Hiacinto kapitány és iddogálás közben természetesen utazásokról beszélgettek. A nyugdíjas kalóz — miközben sárga bajuszát hosszú, csontos mutatóujjára csavarta —, megkérdezte:

— Idén hova utazol?

— Németországba. Szép út lesz: Cadiz—Madrid—Lyon—München—Nürnberg—Frankfurt—Köln—Hannover — mondta lelkesen Kolumbusz.

— Úgy hallom, hogy az idén lesz egy tízezer pezetás út is Amerikába, az ismeretlen kontinensre — szólt közbe az agg hajós. — A tízezerben már benne van a koszt, a zsebpénz és különböző égi-vízi szörnyek megtekintése.

— Kitől hallottad ezt? — érdeklődött izgatottan Kolumbusz. — Évek óta minden vágyam, hogy egyszer eljussak oda. Kitől hallottad?

— Don Manuel José Pepe Mária Pia másodszobalányától. A gazdája már jelentkezett az útra.

Az ismeretlen földrész lázba hozta Kolumbuszt, talán egy kicsit ittas is volt: vihart fúvó cethalakat, színarany gyümölcsöt termő fákat és kétfejű embereket látott maga előtt.

Másnap reggel elrohant a cadizi Ibuszhoz és felvilágosítást kért, hol kell jelentkezni a tízezer pezetás útra. Az inkvizitor külsejű tisztviselő úgy nézett Kolumbuszra, mint egy eretnekre, aztán kurtán kijelentette:

— Erről az útról nem tudok. Tessék talán néhány hét múlva érdeklődni. A Cadiz—Valencia—Genua—Milánó útra még van egy helyünk.

Szomorúan ballagott haza Kolumbusz az Ibuszból és útközben arra gondolt: Hiacinto kapitány tréfát űzött vele és most jókat mulat rajta a kiskocsmában, ahol stammvendégek voltak. Óvatosságból nem is kereste fel a barátait, hanem otthon töltötte az estéjét és útleírásokat olvasott. Néhány nap múlva azonban megtudta, hogy Don Miguel is jelentkezett a tízezer pezetás útra, egész házanépével: hat szolgájával, szakácsával, vadászmesterével, gyóntatóatyjával, öreg dajkájával és három szegény rokonnal.

Még aznap berohant az Ibuszhoz.

— Megtudtam, hogy Don Miguel is jelentkezett a tízezer pezetás cadiz—amerikai útra. Én sem akarok lemaradni: jelentkezni jöttem — hadarta Kolumbusz.

— Milyen útra? — kiáltott fel idegesen a tisztviselő és tépegetni kezdte nyakán a csipkegallért. — Nem tudok semmiféle cadiz—amerikai útról. Szent Eulália csontjaira mondom, nem is hallottam róla. Jelentkezz inkább a cadiz—madridi útra, még van egy szabad öszvérünk . . .

Kolumbusz, mit tehetett volna mást, lemondott erről a csodálatos utazásról, pedig gyermekkora óta arról álmodott, hogy egyszer majd ő fedezi fel ezt a titokteli földrészt.

Félév múlva, éppen a kikötőben volt dolga, amikor felfigyelt egy büszke vitorlásra, épp akkor szálltak le róla a jókedvű utasok arannyal, ezüsttel megrakodva.

— Honnan jön a hajó! — kíváncsiskodott Kolumbusz.

— Ibusz-társasutazás. Amerikában voltak potom tízezerért. Nézze, mennyi cuccot hoztak!

A hajóhídon éppen akkor vonult a partra Don Manuel és Don Miguel. Kolumbusz azonnal elrohant az Ibuszba és felelősségre vonta a tisztviselőt:

— Szenyor! — zihálta zöldre váltan. — Maga azt mondta, hogy nem is hallott a cadiz—amerikai útról, és most saját szememmel láttam a visszaérkező turista-fregattot!

Az Ibusz-ember lesújtó pillantást vetett Kolumbuszra és szó nélkül kirajzszögezett egy plakátot az orra előtt:

„CADIZ–AMERIKA

10 000 pezeta.

Jelentkezni lehetett

tavaly karácsonyig."

Mikes György

Kozmikus HUMOR

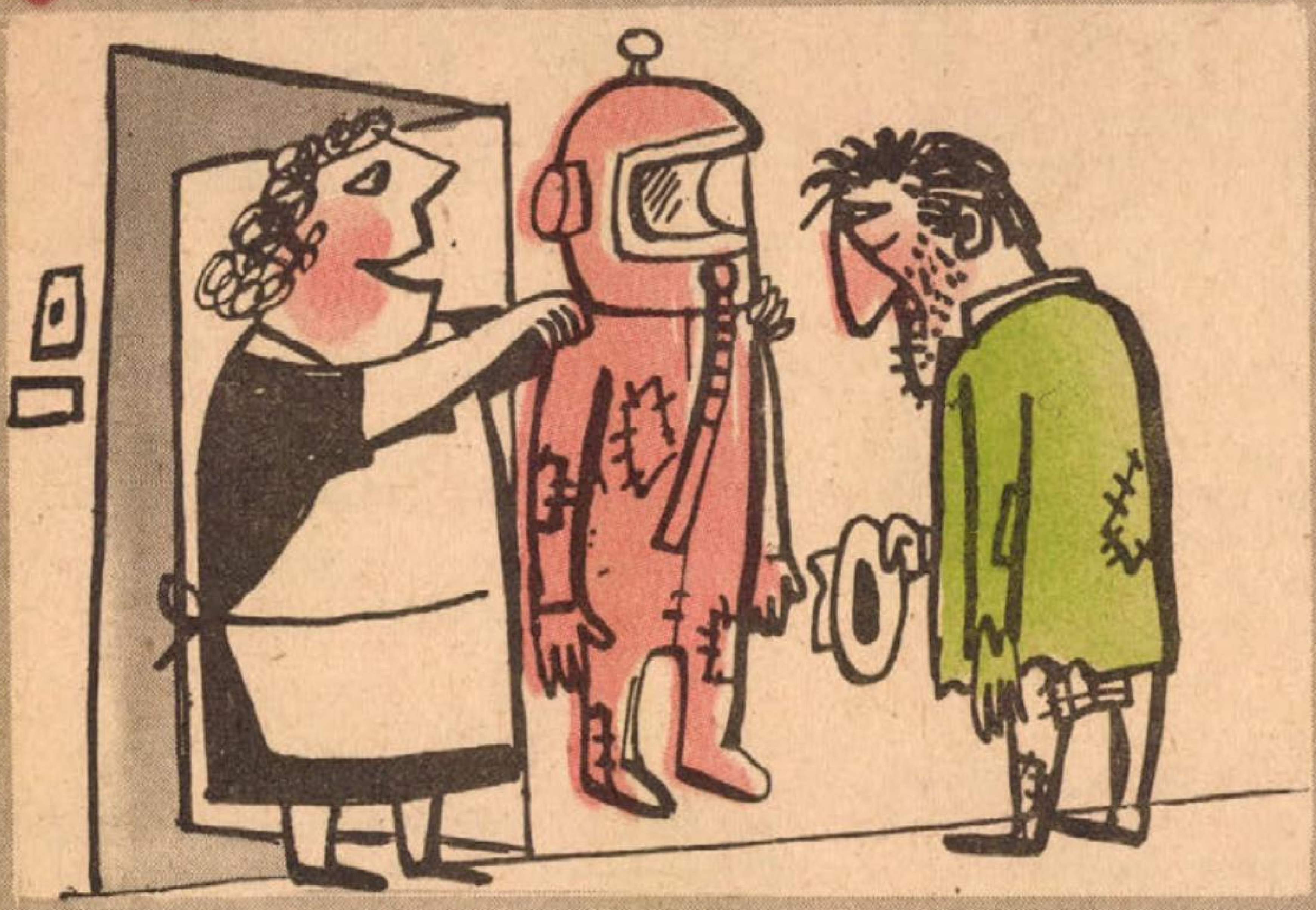

– Fogja, jóember! A férjem viseltes űrhajós-ruhája . . .

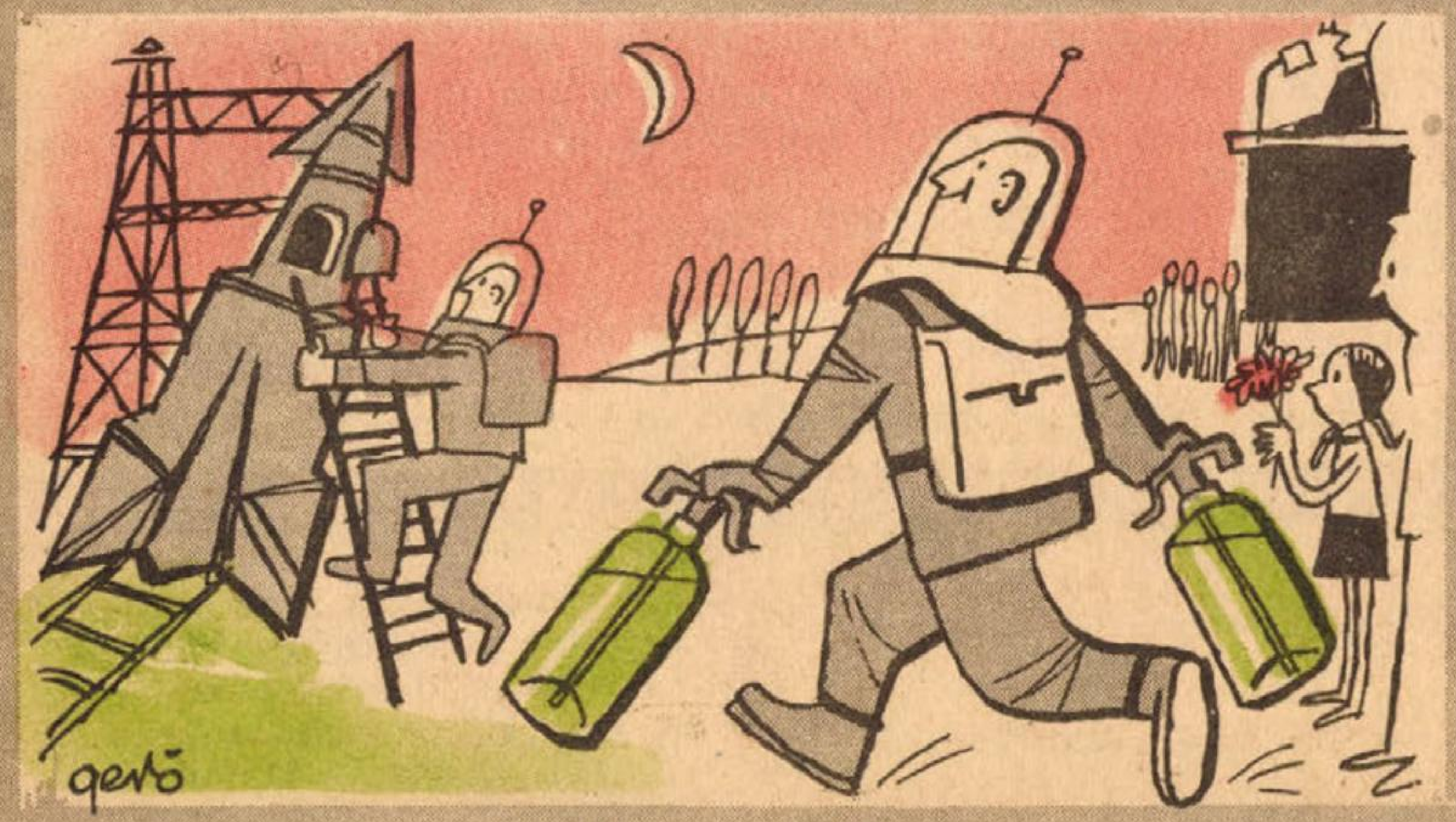

A Holdon nincs víz!

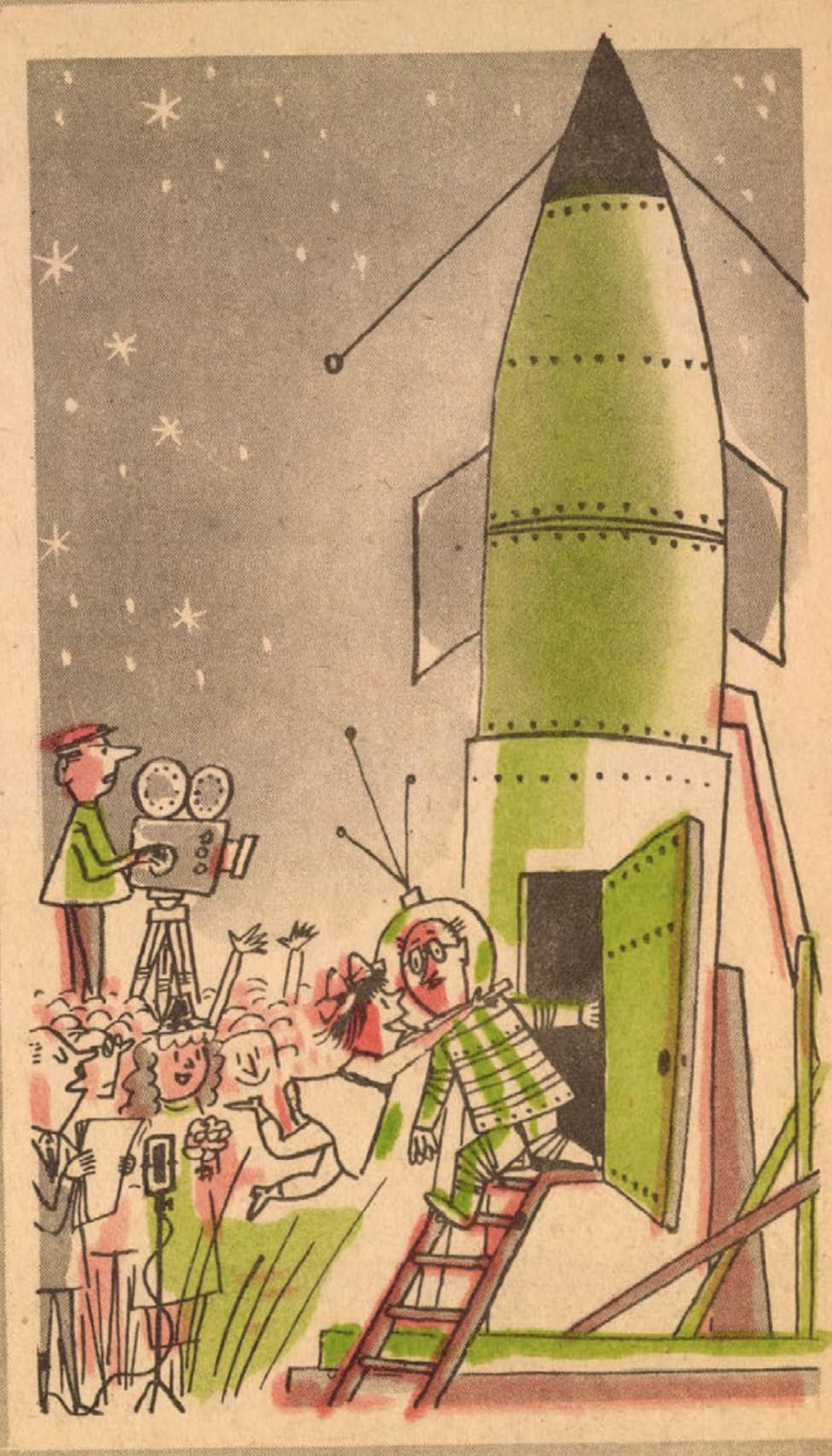

– Szerbusz, apu! Hoztál a Holdról papírszalvétát?

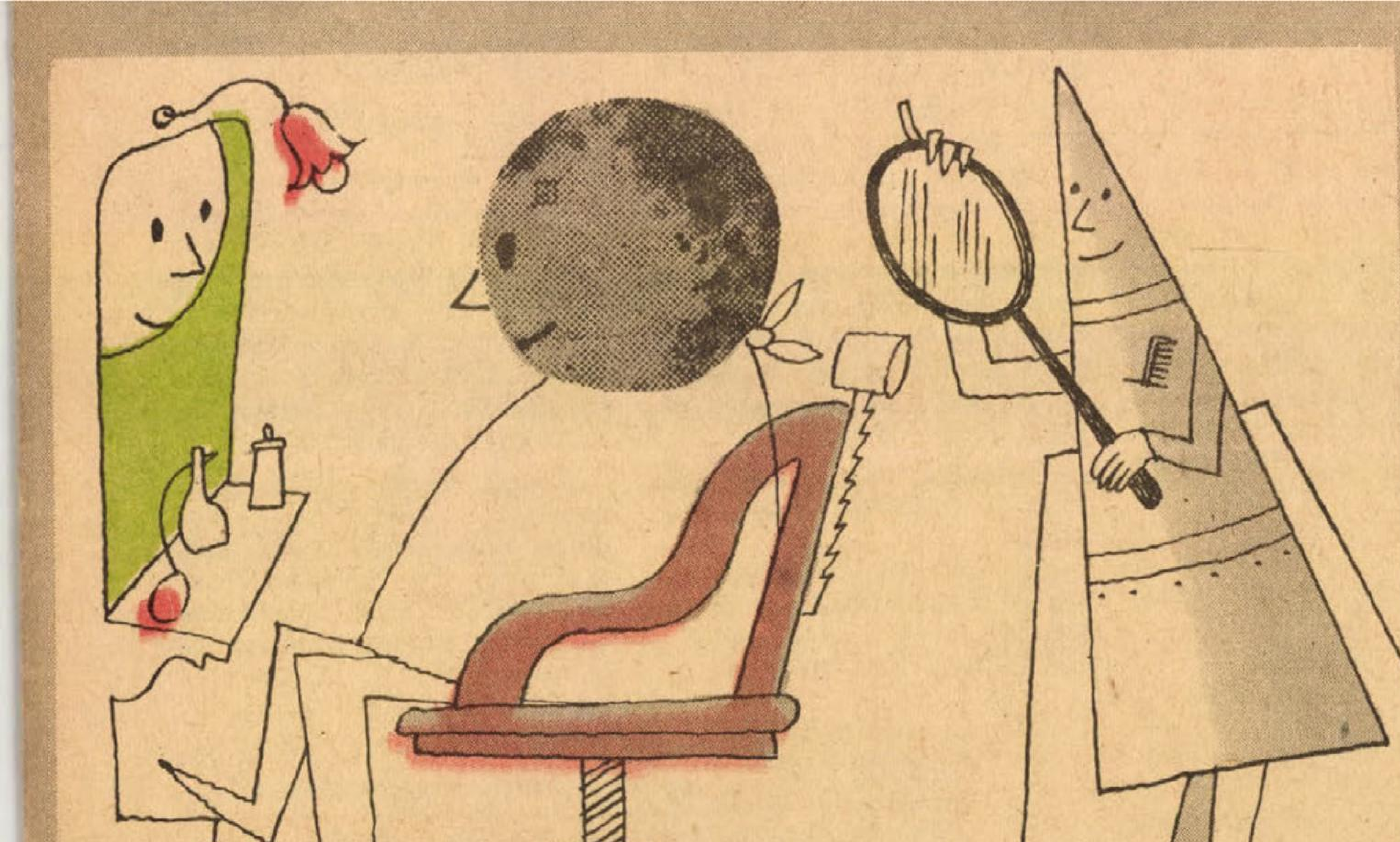

– Meg van elégedve?

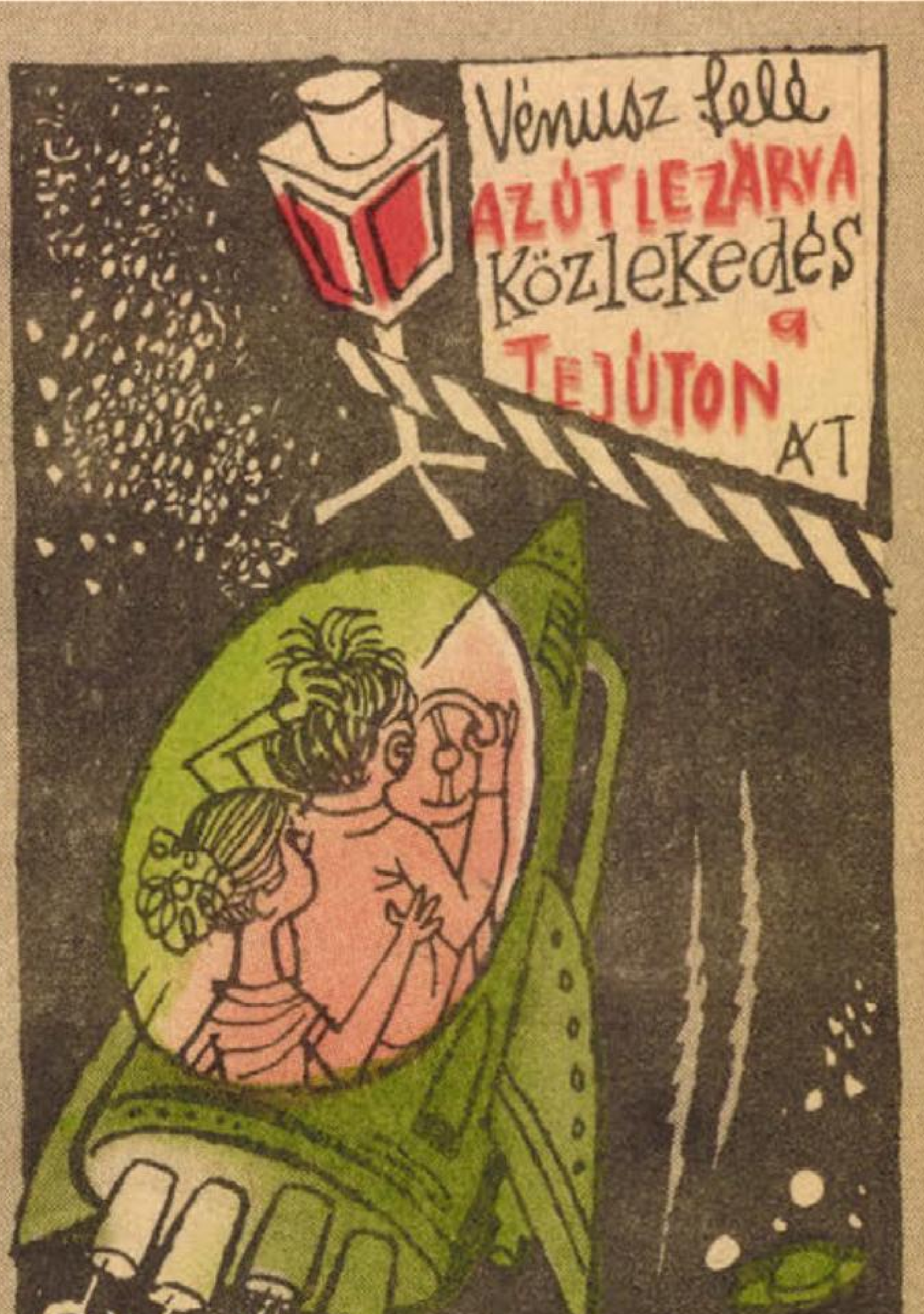
Vénusz felé
AZ ÚT LEZÁRVA
Közlekedés a
TEJÚTON
ÁT
MÉSZÁROS

Találkozás a búsuló juhásszal

Elemér barátom váratlan kéréssel lepett meg:

— Nem tudsz nekem egy állást? Facér vagyok.

Meglepődtem. Hogyan lehet állás nélkül egy ilyen tapasztalt mérnök? Eszembe jutott, Miskolc mellett keresnek mérnököt nagyszerű feltételek mellett. De amikor a város nevét kiejtettem, Elemér élénken közbevágott.

— Vidékre nem megyek! Jól tudhatod. Eleget vicceltek róla a Ludasban, hogy senki sem akar vidékre menni.

— Minden gyárat mégsem hozhatnak fel Pestre! Elvégre vidéken is lehet jól élni. Kényelmes lakások vannak, színház, mozi, könyvtár, napsütés...

Elemér a fejét rázta. Eleinte haragudtam rá, de csakhamar megbocsátottam, mert olvastam az újságban, hogy az agronómusok vonakodnak vidékre menni. A mezőgazdaság tudósai és szakértői a pesti aszfalton óhajtják értékesíteni a hibrid-kukorica termesztése körül szerzett tapasztalataikat.

Ezeken a problémákon tűnődve léptem be a Kikerics eszpresszóba. A küszöbén puli-kutya feküdt, idegesen fülelt befelé, miközben gyanakodva nézegetett minden belépőre.

— Ezt talán azért szerződtették, hogy beterelje a vendégeket — gondoltam.

A kis helyiség félhomályában szokatlan látvány tárult szemem elé. A Wurlitzer-gép rikoltó hangjai mellett, turmixet szürcsölgetve, furkósbotjára támaszkodva búsult egy juhászlegény. Népi viselete erősen kirítt a többi vendég divatos városi öltözéke közül.

— Adjikisten idős-öcsém — szólítottam meg, hadd lássa, magam is falusi származású vagyok. — Mit keres itt nálunk a pesti eszpresszóban, ahun a madár se jár?

— Kommenciót keresek — válaszolta.

— Állást? Itt Pesten, juhászi beosztásban?

— Miért nem megy faluba?

Sercentett egyet és kiszórta a földre a pipája hamuját, akárcsak egy tősgyökeres pesti, majd végtelen megvetéssel kijelentette:

— Megy a fene falura! Nem fogom ott a sarat dagasztani. Itt szeretnék juhokat őrizni Pesten, az ötödik kerületben, vagy ha ott nem akad státusz, hát a Köröndön. Már megszemléltem, finom őszi sarjú nőtt ott ki az idén. Majd csak eltelelünk valahogy, aztán tavasszal jól megle-

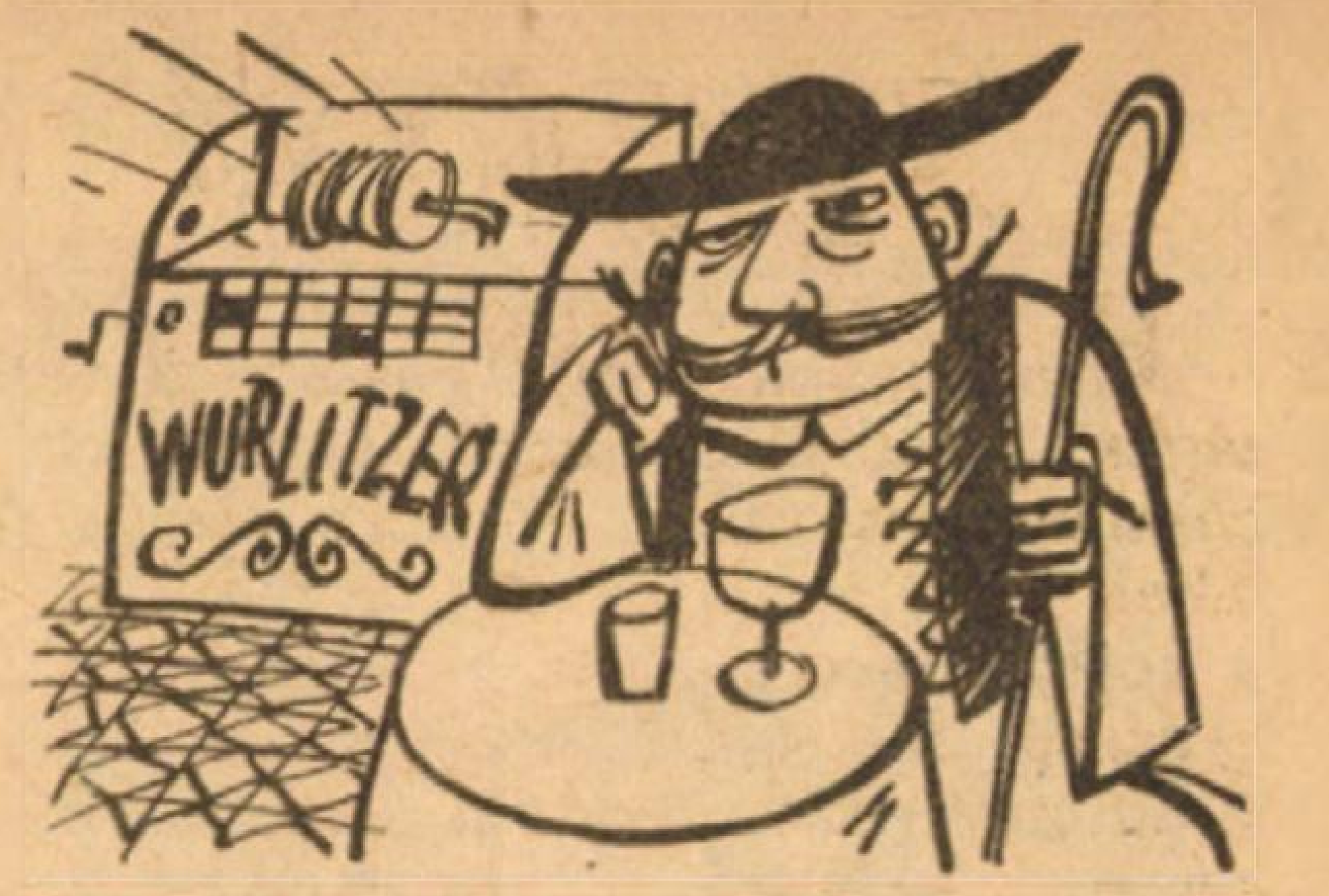

szünk a Bajza utcai legelőn... Nem pásztorembernek való a falu.

Lobogós ingujjával megtörülte a citromos lét a szája szélén és búcsúra nyújtotta a kezét.

— Ha kimegy, kend, szóljon Bodri kutyámnak, hogy legyen türelemmel, rögtön jövök.

Bodri szomorkásan nézegette kívülről a füstölgő kávéfőző gépet.

Megsimogattam.

— No, Bodri, a szemedből látom, hogy visszavágyol a végtelen rónára!

Nagyot vakkantott:

— Én? Dehogy is megyek én még egyszer falura! Tudja mennyivel kellemesebb Pesten sétálni, meg-megállogatni az árkádok alatt, s elolvasni a sarokköveken a kollégák üzeneteit...

— Nem úgy van az öregem! Szép, szép a fővárosban élni, de ki vigyáz a faluban az elkódorgó juhokra?

Megrázta kócos üstökét és fölényesen mondta:

— Van itt Pesten, dákli és foxi elég! Azokat kell átképeztetni terelő pulinak.

Stella Adorján

A MŰTÖRTÉNÉSZ

– Fess, nyomorult! – kiáltott indulatosan és türelmetlenül egy sovány, alacsony férfi. Szánalmas benyomást keltett. Az ágyéka körül lötyögött a kopott állatbőr. Akire pedig rákiáltott, az hatalmas, oroszlánfejű férfi volt, kissé rövid lábakkal, valószínűtlenül széles vállakkal és boltozatos mellkassal. A karjai különösen félelmetesen erősek voltak. Öklével szétzúzhatta volna sértőjét. De szelíden mosolyogva válaszolt:

– Nincs időm ilyen bolondságra.

– Hogyhogy nincs időd, lusta semmirekellő? Bolondság? Gyalázat, amit beszélsz! Itt a gyönyörű üres barlangfal, itt hever parlagon az okker, a mész, a vaspor. Fess, ha mondom! Fess akármit! Fess bölényt!

A másik mosolyogva legyintett:

– A bölény elejteni és nem festeni való. Festett bölényt nem lehet megenni. Hagyj békében, vadászni kell mennem.

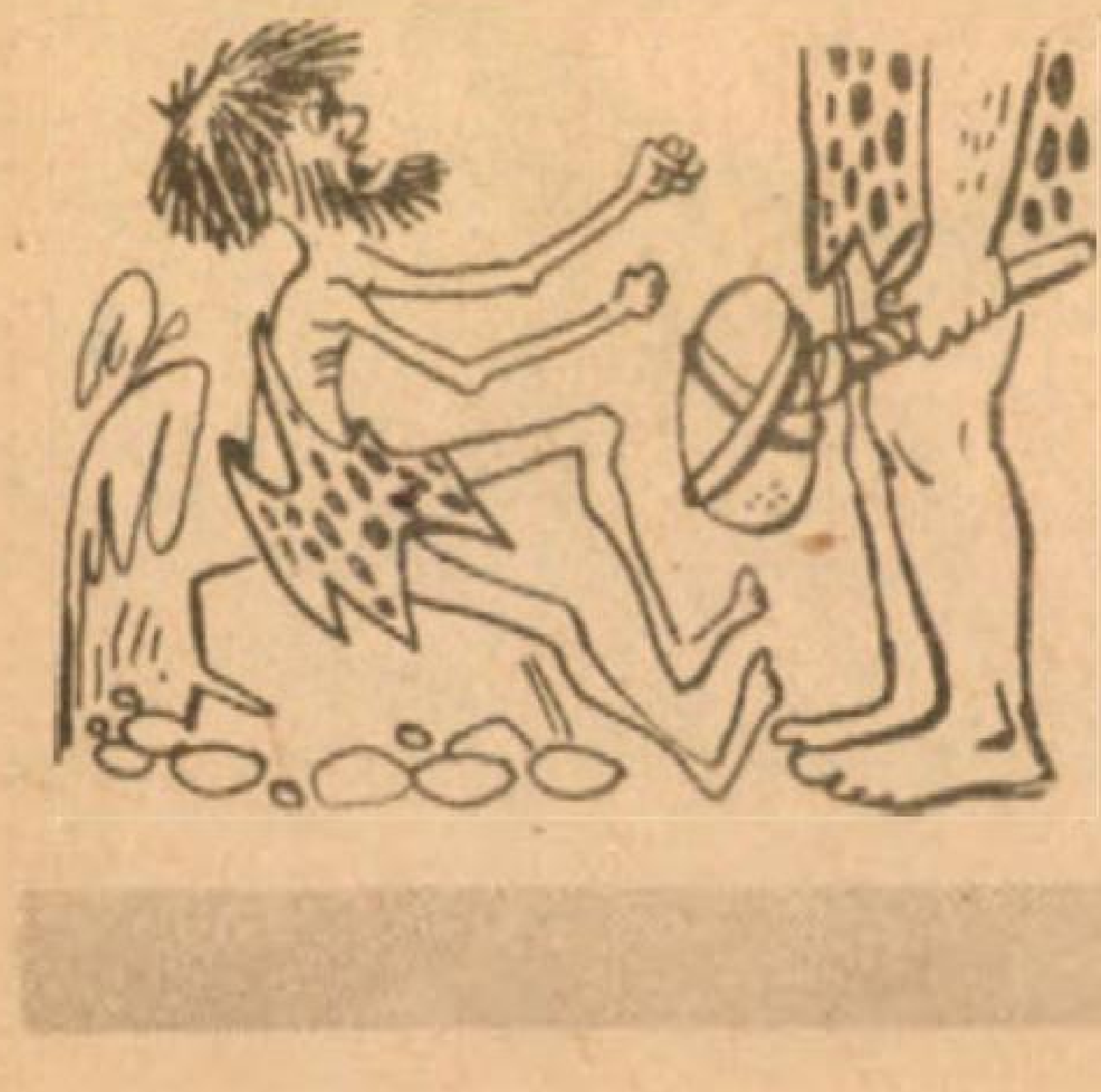

A sovány férfi összecsapta a kezét.

– Vadászni akárki tud, te őrült! Neked tehetséged van, nem pocsékolhatod el! Éhezz, ha kell, nélkülözz, ha kell, első a művészet! Szívesen vadászom helyetted!

Ez az ajánlat nevetésre késztette a hatalmas férfit. Szelíd mozdulattal félretolta ösztövér embertársát, lándzsáját a vállára vette és elhagyta a barlangot. A sovány férfi magába roskadva suttogott:

– Mi lesz velem... cserbenhagy... hiába beszélek neki... pedig micsoda tehetség...

Könnyek gördültek le beesett arcán. Annál vidámabb volt az erős férfi estefelé, amikor visszatért a vadászatról. Pompás bölényt cipelt két társával együtt, délután ejtették el.

– Látod, Vékonycsont, itt a bölény, nem a falon!

Vékonycsont, a sovány férfi végtelen elkeseredéssel nézegette az elejtett állatot, s csak úgy ömlött belőle a szemrehányás.

– Így beszél egy kultúrember? Nem félsz a Dörgő Nyíltól, Vastagfej? Hosszú időn át a mi nyomorult fajzatunk csak a táplálék megszerzése érdekében fáradozott. De ma már fejlett eszközeink vannak. Elérkezett a művészet ideje. Hogyan húzhatja vissza a régi életmód azt, akinek tehetsége van? Közben engem is megbénítasz, mert mit méltassak én, ha te nem alkotsz?

Vastagfej alig figyelt oda, mert a bölénnyel volt elfoglalva.

Egy esős napon aztán Vastagfej kificamította a bokáját. Nem volt képes ráállni a bal lábára. Vadászni nem tudott, unalmában festegetni kezdett a barlangban. Valóban bölényt festett, mert ez az állat állt a legközelebb a szívéhez. Úgy gondolta, hogy így könnyebben eltelik az idő, amíg újra meggyógyul a lába és részt vehet a vadászatban.

Vékonycsont majd kibújt a bőréből örömében.

– Lehet, hogy sajog a lábad, meggyötör a fájdalom – mondta vigasztalóan – a szenvedés azonban elmélyíti művészetedet. Végre hozzáfogtál!

Vastagfej bosszúsan mormogta, hogy bár nyelte volna el a föld azt a gonosz kődarabot, amelyben megbotlott, s most pingálhatja a falat hasznos tevékenység helyett.

Napok alatt elkészült a festmény. Vékonycsont boldogan ugrándozott a fal előtt, majd leült egy lapos kő elé és írni kezdett. Nagy vonásokban felvázolta művének egyes fejezeteit:

A bölény alakja a művészetben.
A paleolithikus realizmus.
Néhány szó művészeink szociális helyzetéről.
A vadászat képzőművészeti vonatkozásai.
Hogyan tehetjük lakályossá barlangjainkat?
A pata helye a művészettörténetben.
Altamira régi barlangjai.

Jókedvűen rótta a jeleket egymás mellé. Rossz hangulata nyomtalanul eltűnt. Már nem érezte magát fölöslegesnek.

Feleki László

FEJLŐDÉS

Pirosragyúlt arcuk, bőszavú hangosságuk arról árulkodott, hogy mind a hárman kapatosak – jó bort mértek valahol. A jó ég tudná megmondani, hogy a hosszú, meg a kurta parasztember hányadszor szorongatja a Karcsinak titulált jó öltözetű, pestit formázó fiatalabb földi kezét és hányadik villamost engedték el véget nem érő búcsúzkodásukban: „Szervusz Karcsikám! Szervusz Karcsikám!"

No de egyszer ennek is vége szakadt. Elsőnek a peckes, pörgettyű mozgású kurta magyar pattant fel a befutó villamosra. A kocsi már jól nekilódult, amikor a hirtelen emberke odapenderült az ajtóhoz s odakiáltott a lent álló Karcsi felé:

– Kézcsókom a Rozikának!

Még intett is hozzá, olyan könnyed eleganciával, hogy göcsörtös kezéről éppen csak a szürke szarvasbőrkesztyű hiányzott. Ám az öles koma egyetlen pillantása elég volt ahhoz, hogy az integető kéz a levegőben maradjon, majd libegve lehulljon, mint az elgyengült madár a viharban. Szó szerint úgy, mert a vihar kitörése benne volt a levegőben. Érezte ezt az apró emberke: nyakát a gallérjába húzta s laposakat pislogva úgy osont a sarokba, mint a csínytevő kölyök, akit odaállították.

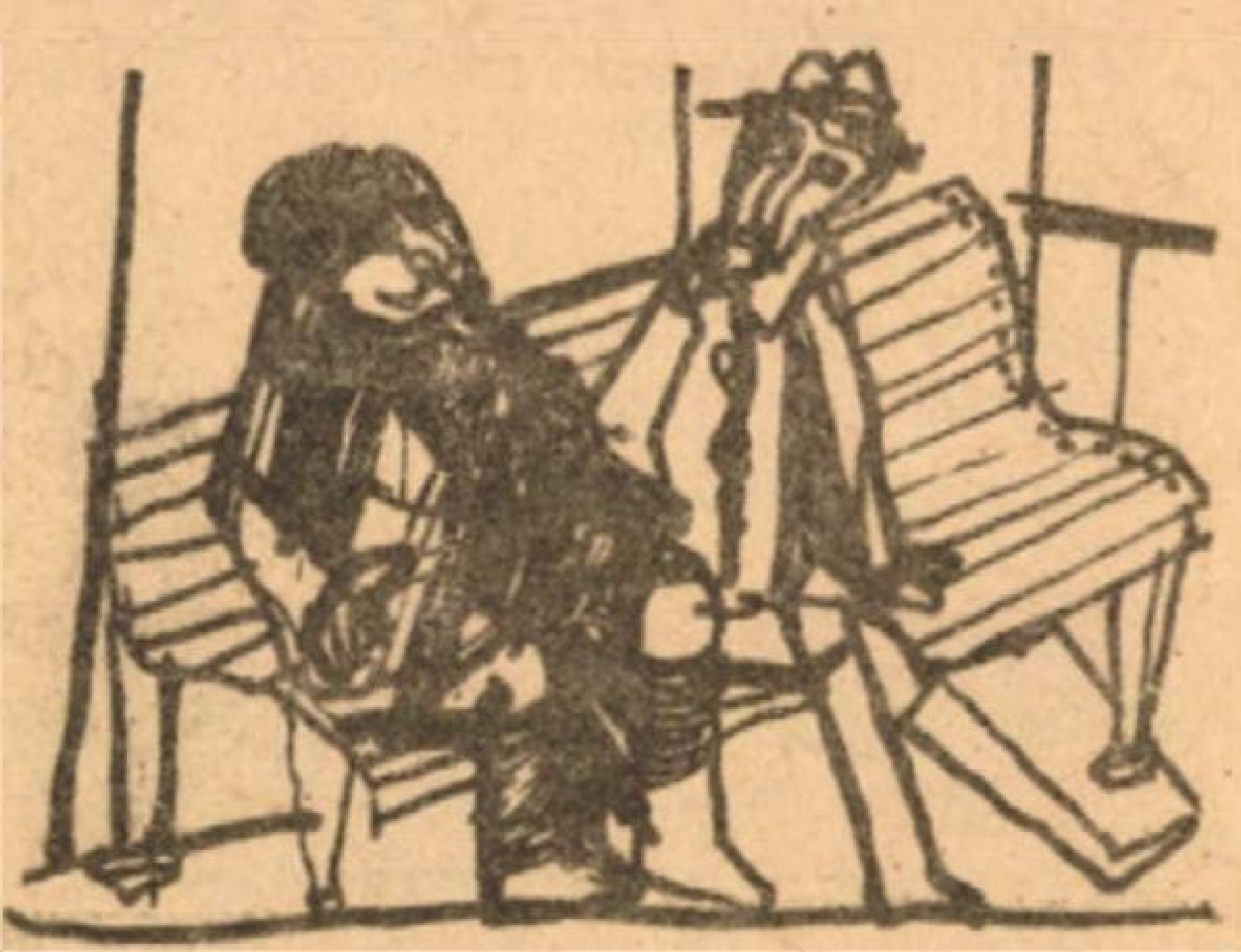

Akár a zimankó, úgy csattant az öles ember nagybőgő hangja:

–Méghogy kézcsókom! Az istened ne legyen! Hát elment az a csepp eszed is, aki vót? Mit pojácálkodsz itt! Ki vagy te, mi vagy te, he?

A letaglózott emberke szólni próbált:

– István, hát ... hát ... ne legyél mán olyan izé, no ... Tudhatod, hogy városon így szokják mondani ...

– Így szokják, persze, így szokják! – fortyant a nagy darab ember. – De kik szokják? Talán az ilyen magadféle ganajtúrók, mi? Ösmered Rózsit: ha hallaná, tán a szádra is verne ... Nagyon megtanultad te, hallod, a „kéremet", meg a „tesséket" ... Pedig a negyvenet is jóval elhaladtad, amikor először láttál várost. Nem is láthattad az ökör farától ... valamikor ki se látszottál mögüle ...

Lekonyult nagyon a peckes emberke, de a reménytelennek látszó harcot azért nem adta fel:

– Az akkor vót, István. Máma meg máma van. Valamit mink is fejlődtünk tán a világba ...

– Szó se róla, tudom én azt – vágott a szavába a nagy darab ember enyhültebben, de gyilkos gúnnyal. – Tudom én, hogy a világ fejlődött, de honnan tudhattam vóna, hogy te ekkorát fejlődtél benne ... Dehát nincs itt egy baj se, komám. Most hazamégy, ugye, oszt ráköszönsz az annyukodra: Kézcsókom, anynyukom!

A mokány emberke hirtelen akkora bátorságra kapott, hogy visszagúnyolta a nagyot:

– Látod, István, nem jól tudod. Nem úgy kell – vihogta, mintha csiklandoznák.

– Hát hogy kell?

– Hogy? Majd megtanitlak – fölényeskedett az ismét peckessé vált emberke s finoman városiasra fordított hangon fuvolázta:

– Csókolom a kezedet, Regina!

Bertalan Imre

VAN ÉLET A HALÁL UTÁN!

Várnai György rajza

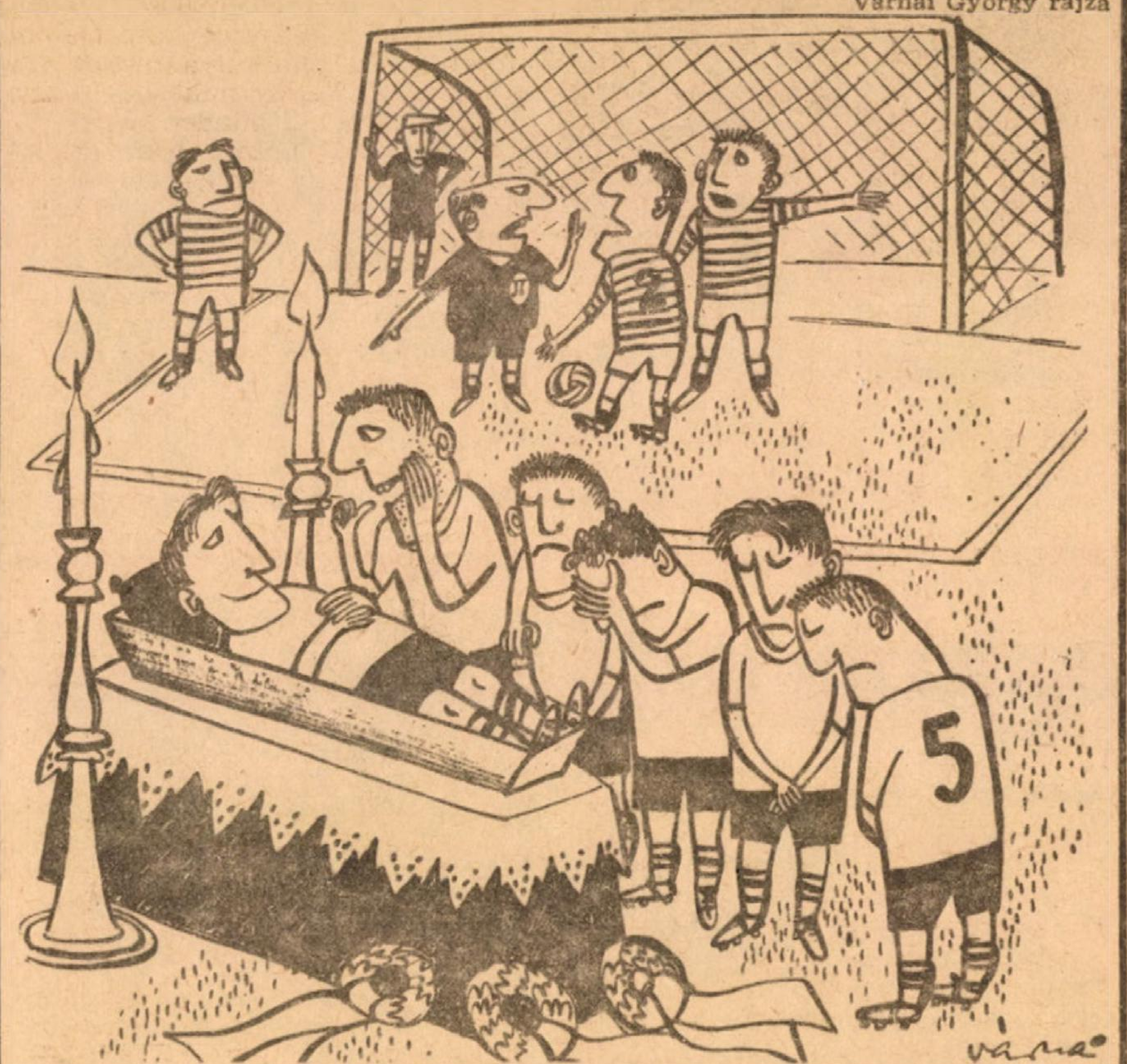

– Már fölkelhetsz! Megítélte a tizenegyest!

A csomagolástechnika fejlődése

Hegedűs István rajza

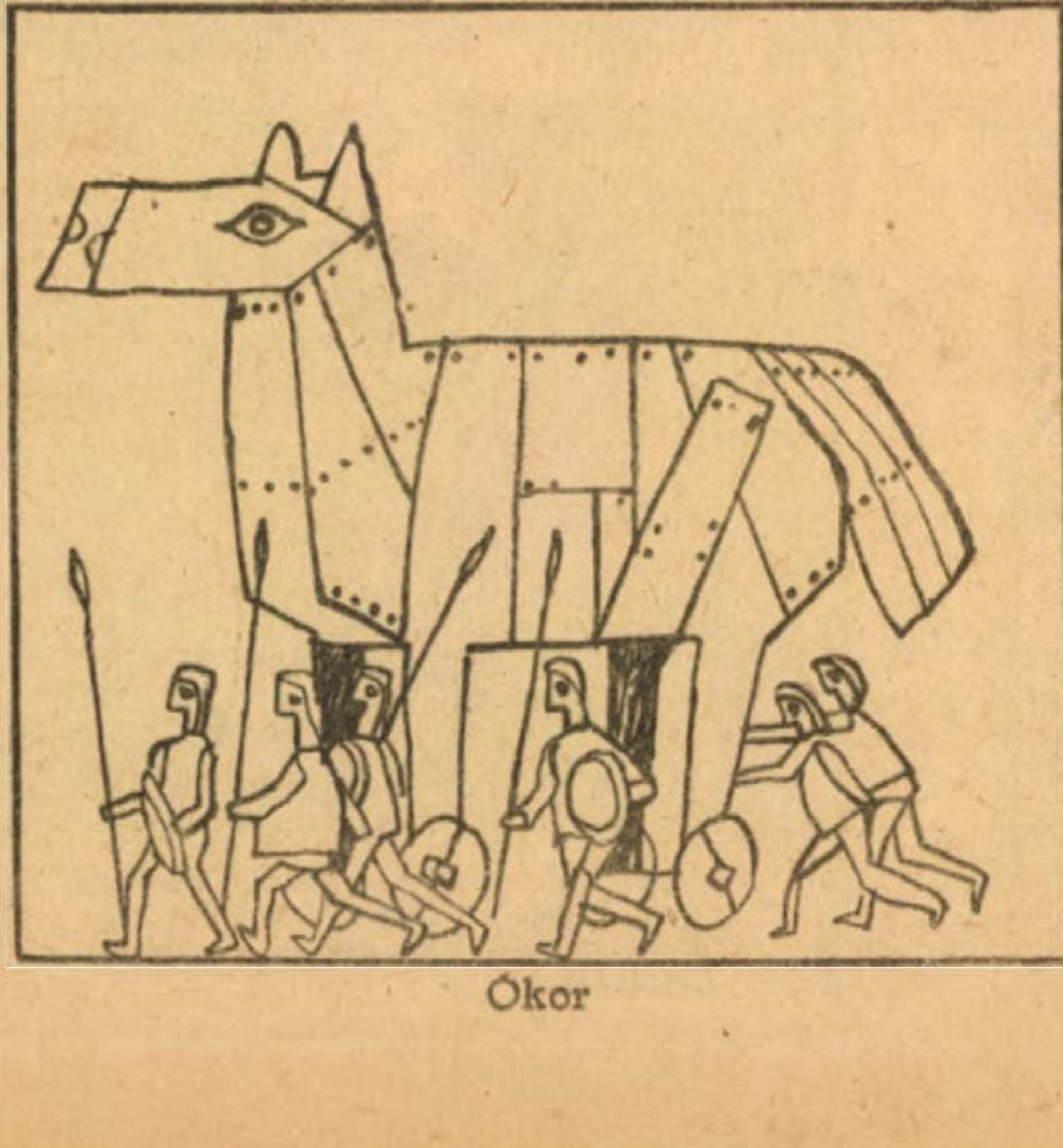

Ókor

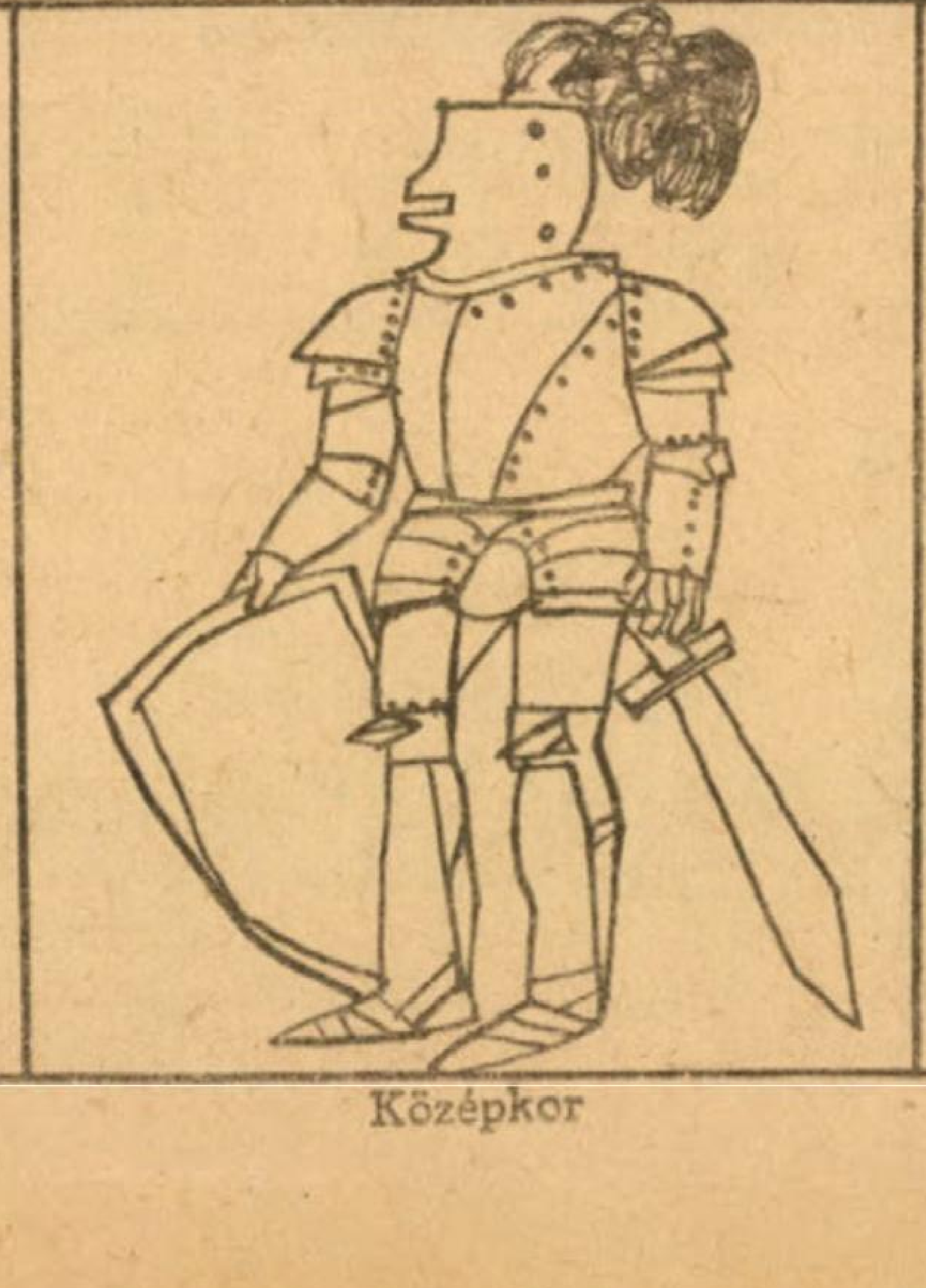

Középkor

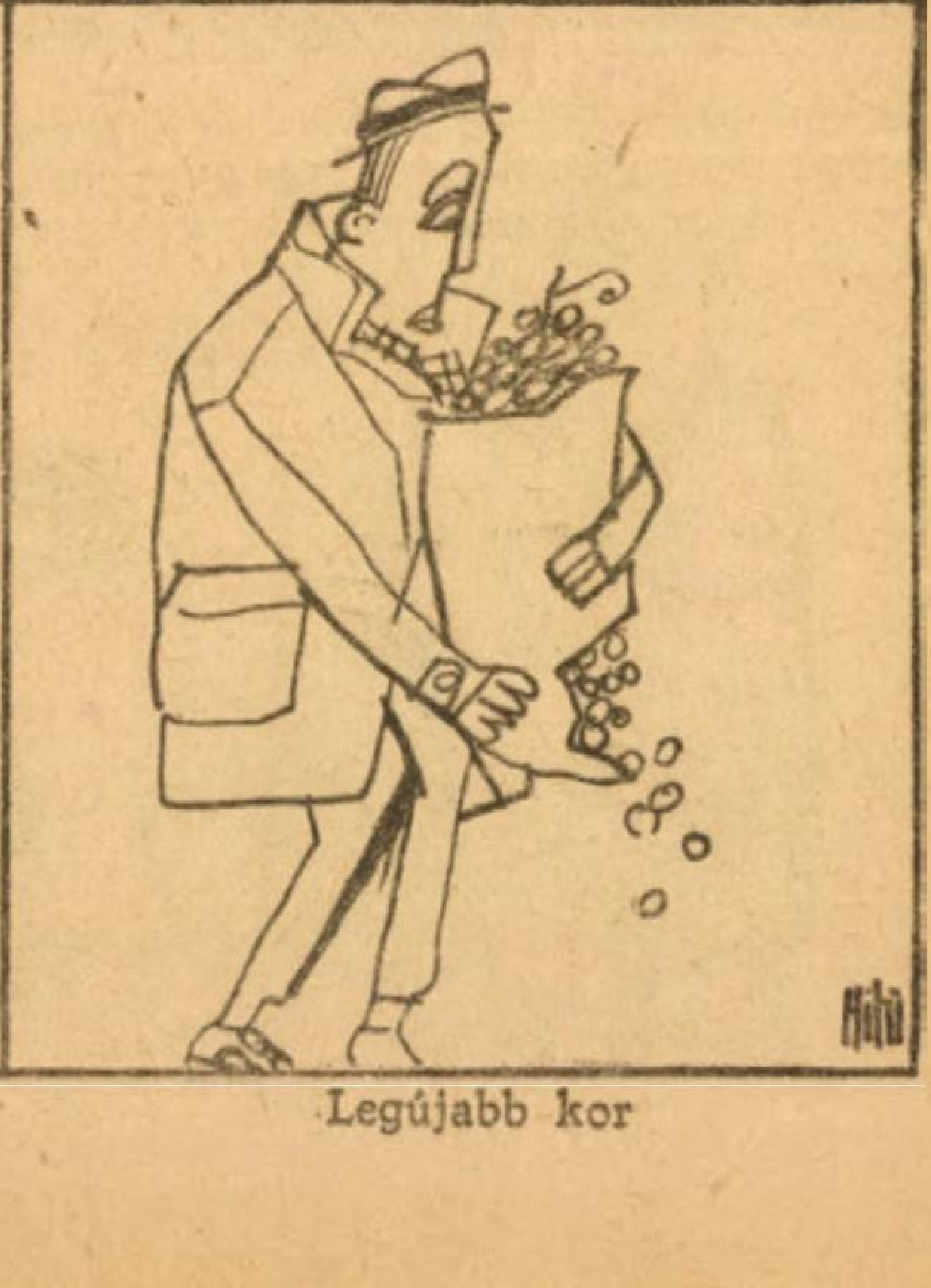

Legújabb kor

Gyümölcskiállítás

Sándor Károly rajza

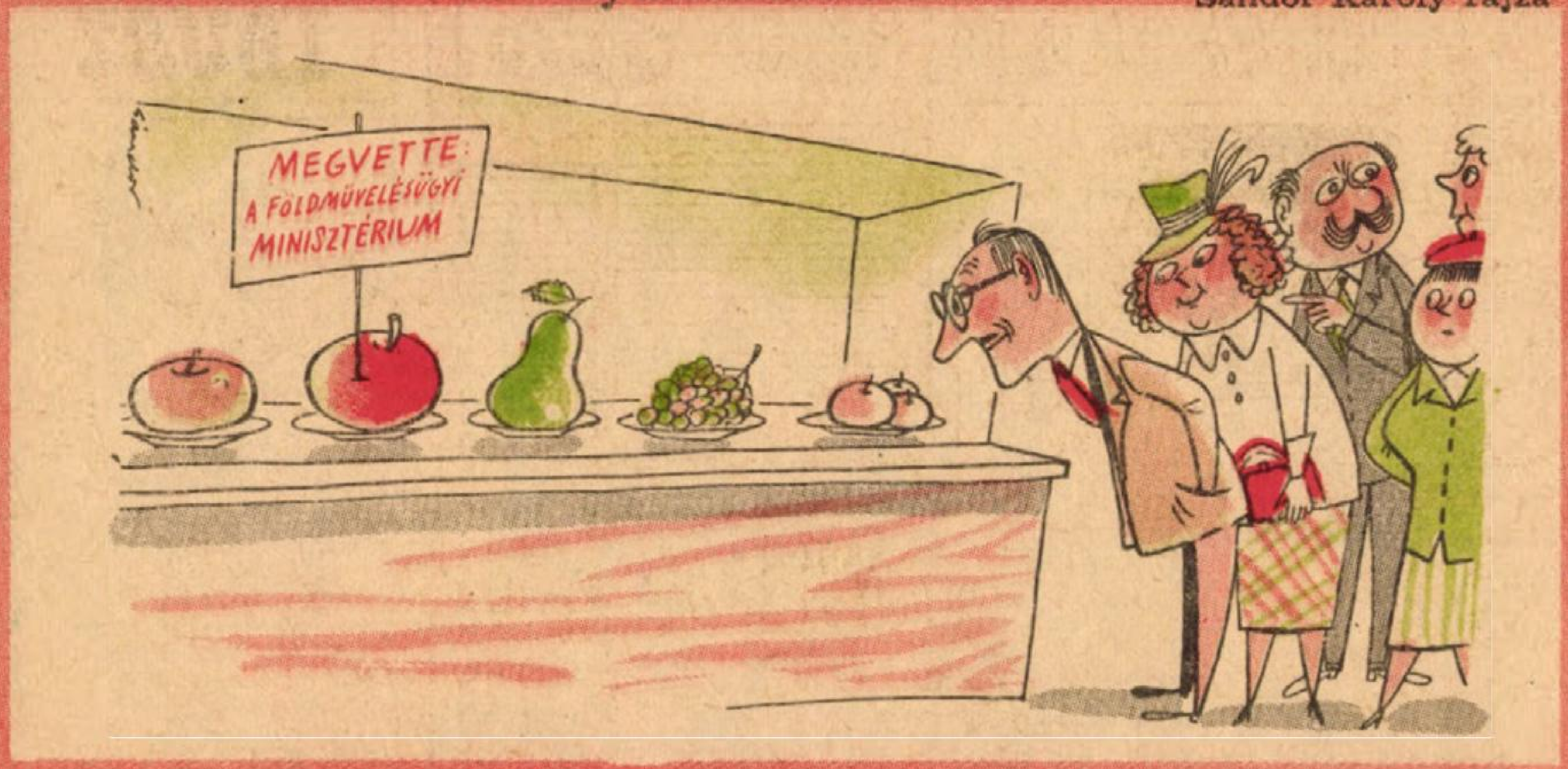

November — balesetmentes hónap

Sajdik Ferenc rajza

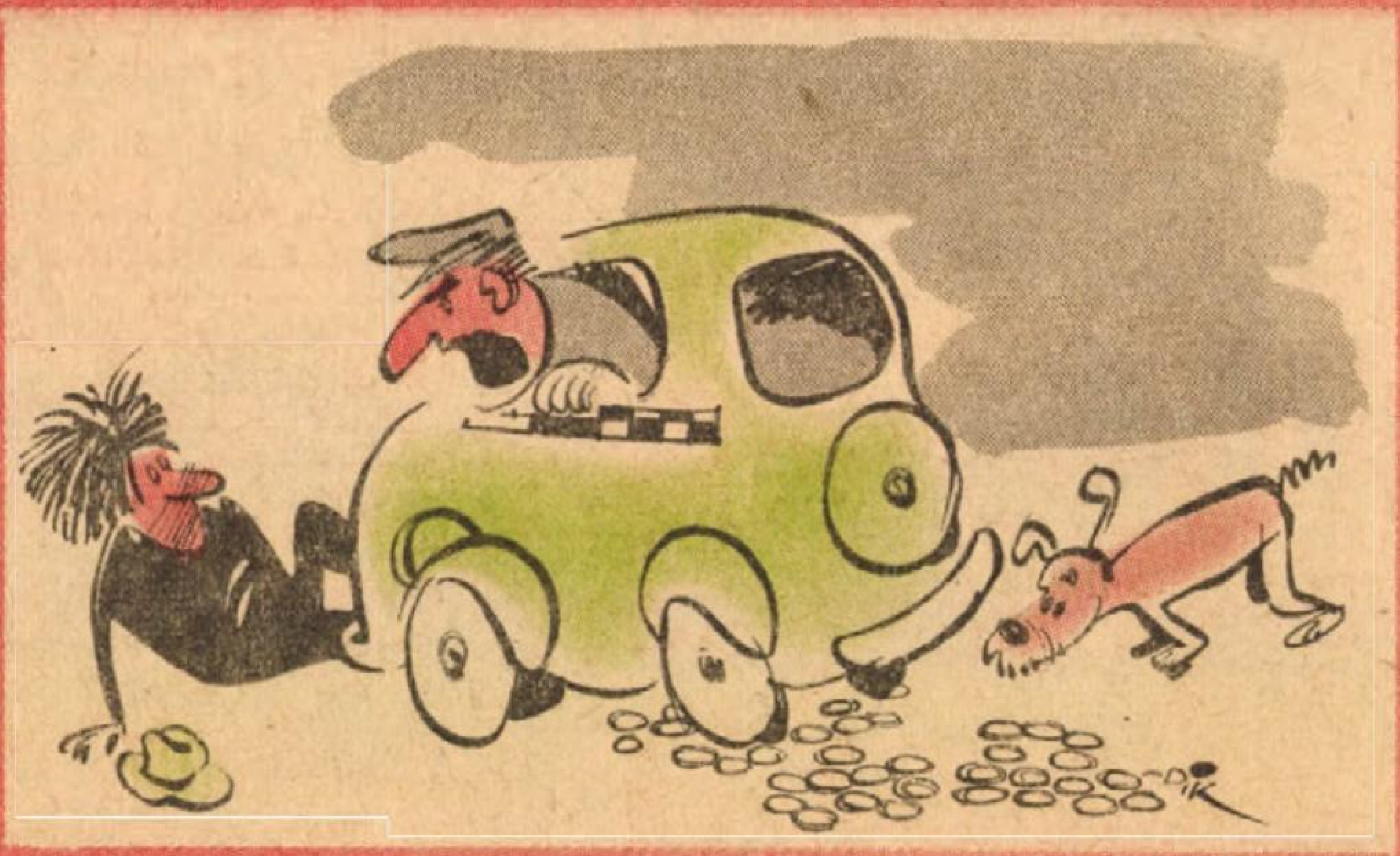

– Hála isten, még sikerült magát október 31-én elütnöm!...

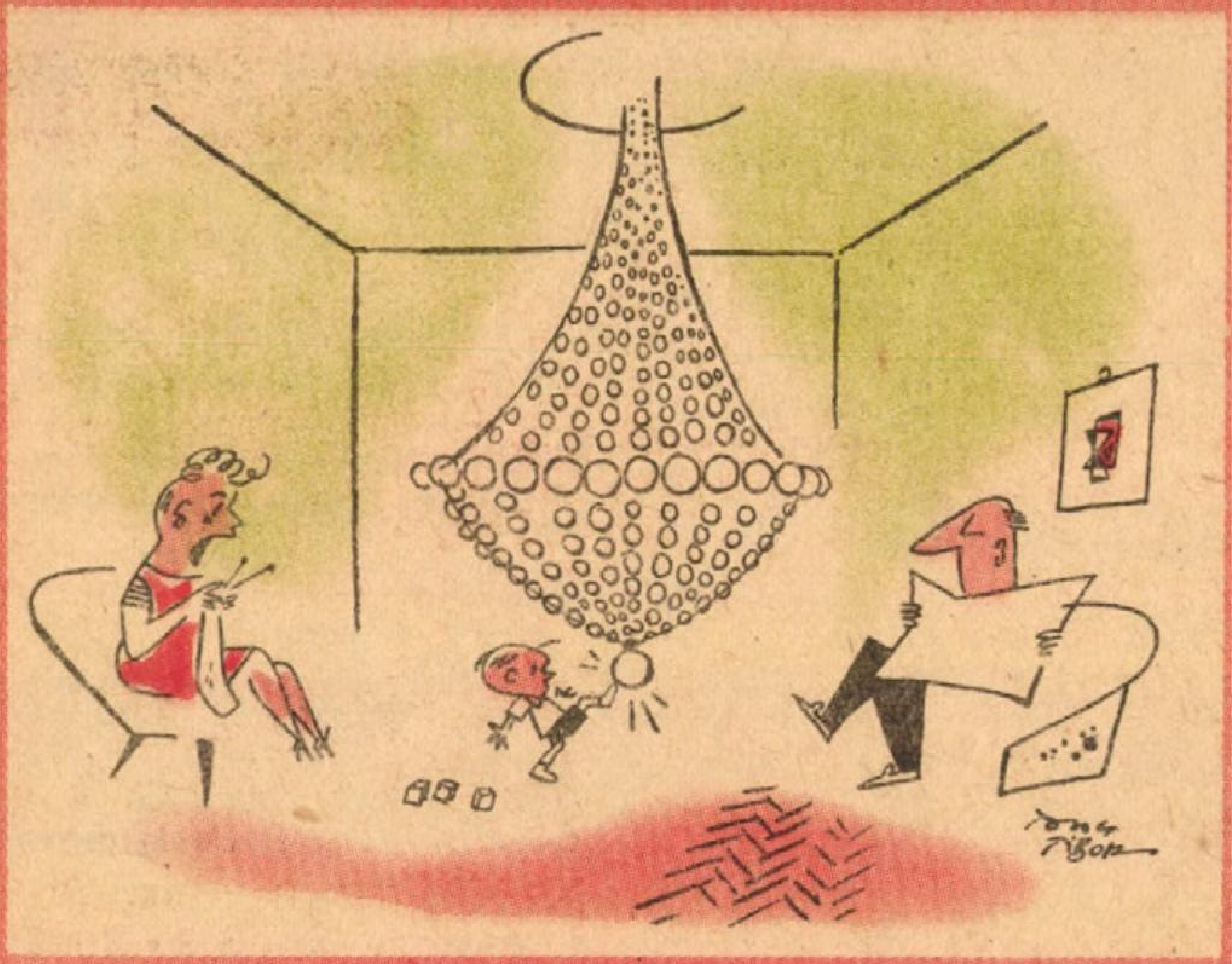

Modern lakásban

Tonez Tibor rajza

– Ne rugdosd a körtét, kisfiam, mert megráz!

Ínyencfalat irodalomkedvelőknek

Várnai György rajza

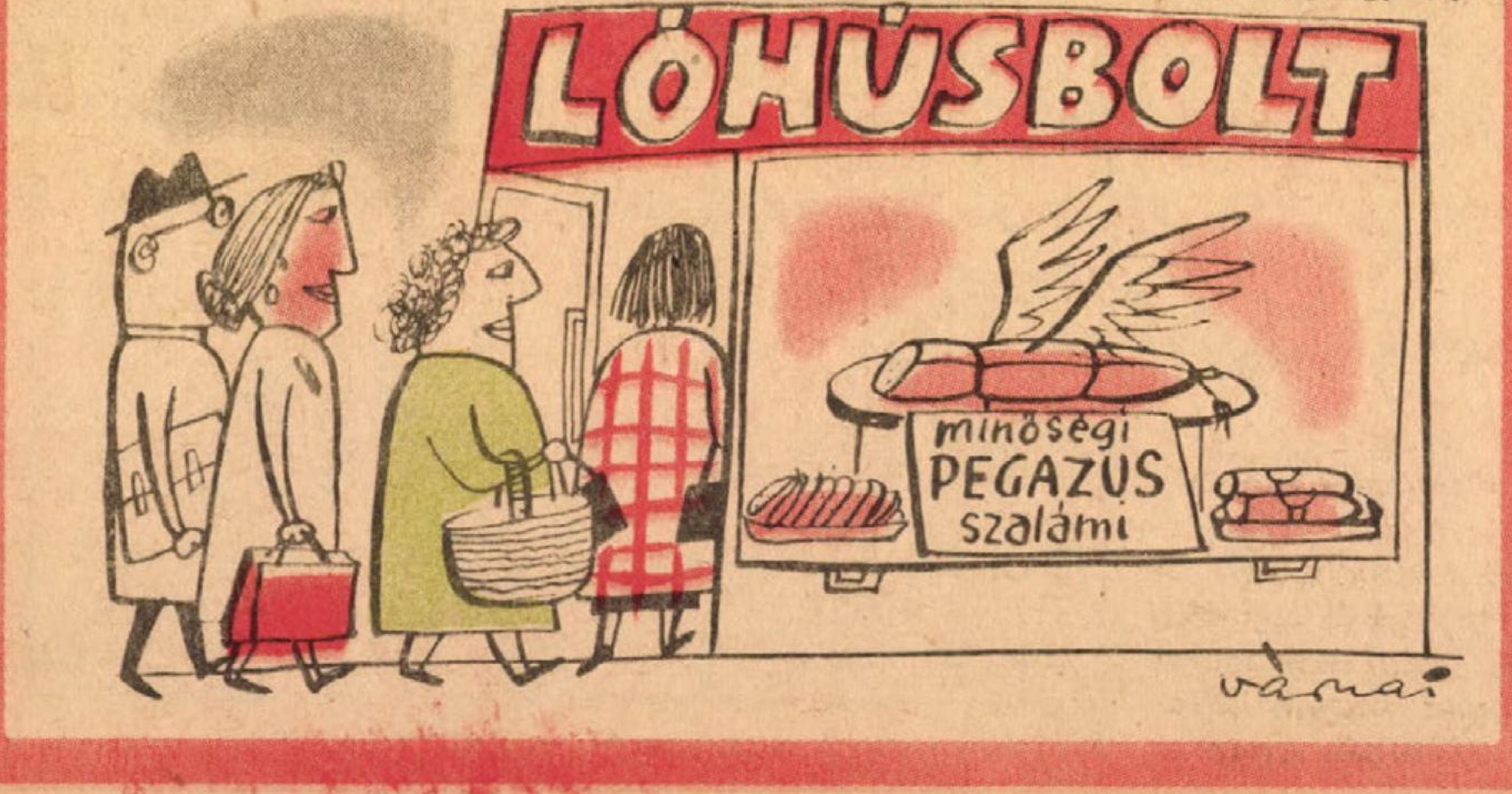

MINDENFÉLE

A zenét nem elég hallgatni, hallani is kell.

*

Könnyebb valamit elhitetni, mint elhinni.

*

Lehet-e kényszeríteni a színvakokat színvallásra?

*

Van ember, aki szégyelli a jövőjét.

*

X. gyűlöli a rágalmazókat. Névtelen levélben jelenti fel őket.

*

Egyesek a kulcslyukon át igyekeznek emberismeretre szert tenni.

*

Y. olyan szűkszavú, hogy álmában sem beszél.

F. L.

Fegyelmezettség

Nem szeretem azt, aki bőszen
Rögtön a panaszkönyvet kéri,
Legyen az ember fegyelmezett,
Bármilyen baj, vagy méreg éri.

Ma hallottam egy vidám műsort,
S bár a humorra mindig vágyom,
A vidám számok alatt mégis
Megőriztem a komolyságom.

H. F.

E heti hirdetésünk

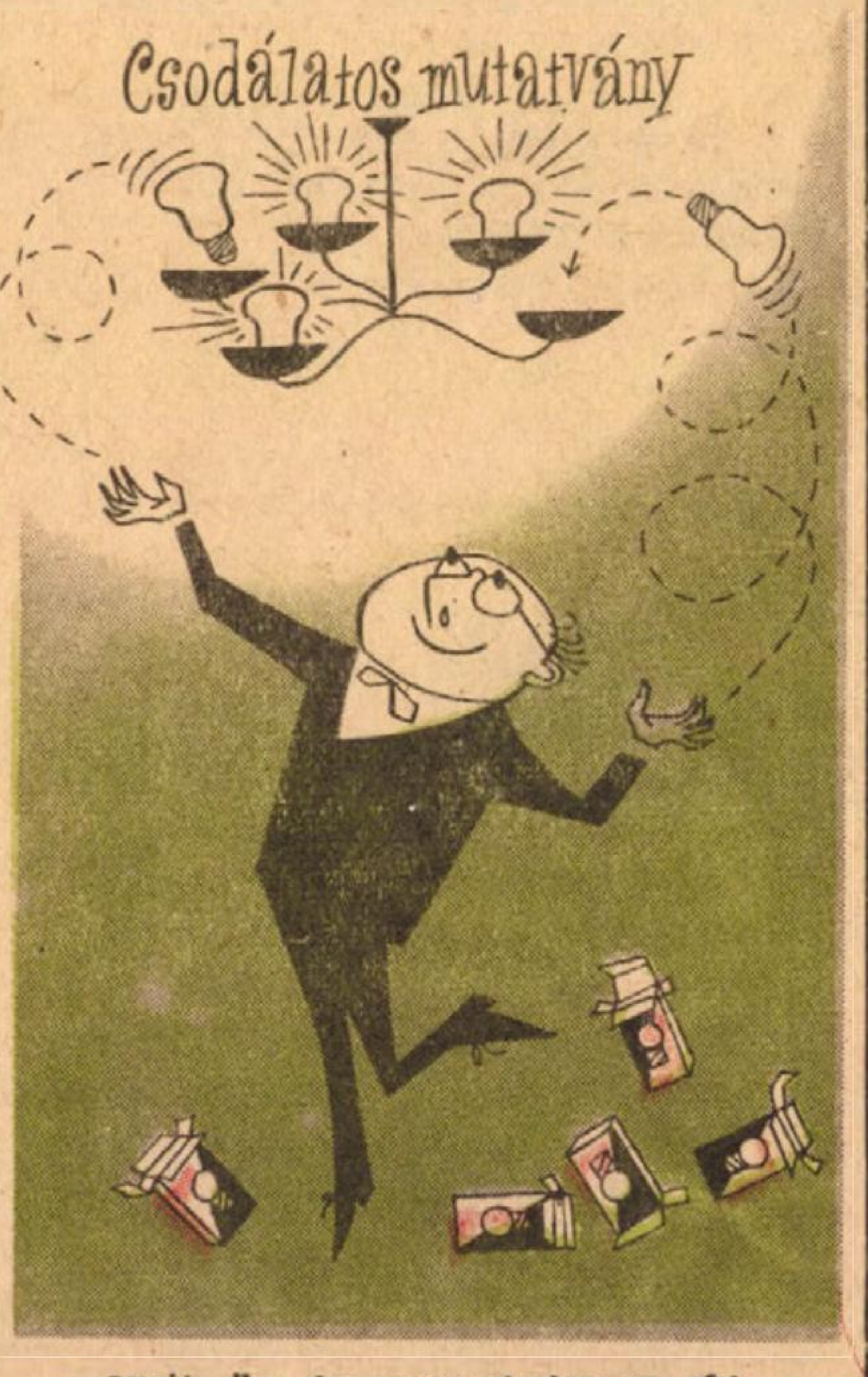

amit ön is megcsinálhat! Új TUNGSRAM KRYPTON égőkkel csodálatos fényt varázsol lakásába!

KASSO: vidám kereskedelmi körkép

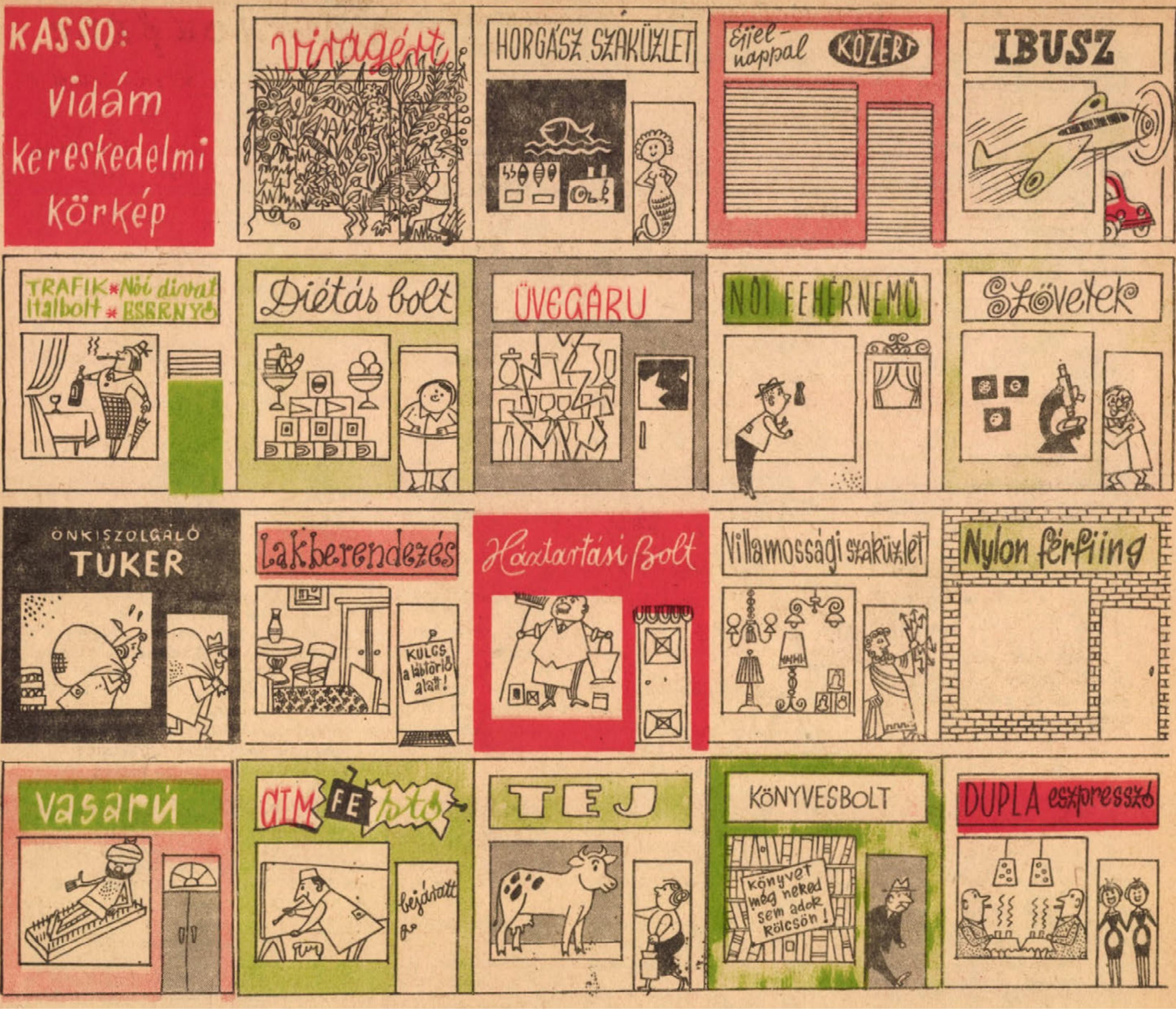
Virágért
HORGÁSZ SZAKÜZLET
Éjjel-nappal KÖZÉRT
IBUSZ
TRAFIK * Női divat
Italbolt * ESERNYŐ
Diétás bolt
ÜVEGÁRU
NŐI FEHÉRNEMŰ
Szövetek
ÖNKISZOLGÁLÓ
TÜKER
Lakberendezés
KULCS a lábtörlő alatt!
Háztartási Bolt
Villamossági szaküzlet
Nylon férfiing
vasárú
CÍMFESTŐ
bejárat
TEJ
KÖNYVESBOLT
könyvet még neked sem adok kölcsön!
DUPLA eszpresszó

PESTI tudósítónktól

Az ember a lelke mélyén izgalmas kalandokra vágyik, ismeretlen veszélyek borzolják fel képzeletét, szeretne áttörni a korlátokon. Ez az érzés heviti a véremet, amikor leszállni készülök a villamosról és még jóval a megálló előtt eldobom a jegyemet. Úgy érzem ilyenkor, hogy törvényen kívül állok, még nem hagytam el a villamost, de már eldobtam magamtól a tartózkodási engedély bizonylatát. Az emberek mitsem tudnak rólam, talán nem is gyanakodnak. Óvatosan körülnézek. Ha tudnák, hogy ki áll a lépcső előtt! Engem a konvenciók nem köteleznek, én nem leszek a szürkék hegedőse! Helyzetem kockázatos, veszélyes, de van benne valami bizsergetően izgató. Megértem a nagy rablóvezérek lelkületét. Ők is választottak a tejeskávé és a nagy kaland között. Fel a kezekkel!

Amikor leszállok, egy kicsit persze dobog a szívem, ami különben teljesen fölösleges, mert megnéztem, hova dobtam a jegyemet, s a legrosszabb esetben fölszedhettem volna.

Michelangelóval találkoztam a minap a Keleti pályaudvar tájékán.

– Hova, hova, Mester? – kérdeztem.

– Az SZTK-központba – válaszolta.

– Ugyan minek?

– Egy albumom jelenik meg a közeljövőben a Képzőművészeti Alap kiadóvállalatánál, de addig nem utalnak ki egy árva vasat sem, amíg nem igazolom, hogy nem vagyok hátralékban az SZTK-nál. Aztán el kell mennem a kerületi adóhivatalba és hoznom kell egy írást arról, hogy nincs adóhátralékom. Aztán újra, büntetőjogi következmények terhe alatt írásban ki kell jelentenem, hogy nem részesülök nyugellátásban. A csuda vigye el!

Milyen hálátlan tud lenni egy ilyen gőgös művész! Csak szidja a Képzőművészeti Alapot, de arról bezzeg nem beszél, hogy nem követelnek tőle sem illetőségi bizonyítványt, sem kórházi zárójelentést, sem jogi diplomát, sem gépkocsivezetői betétlapot, sem házbérnyugtát, sem erdőgazdasági bizonylatot.

Káromkodás helyett jobban tenné, ha örülne annak, hogy van mivel eltölteni az idejét!

A minap láttam „A nyomorultak" című filmet a Corvin-moziban. Jean Gabin is elérte az emberi kornak azt a határát, hogy Harry Baur és Frederic March és mások után ő is eljátssza Jean Valjean alakját. Sajnos, az előadáson egy kis technikai hiba történt. A legizgalmasabb pillanatban, amikor a barikád mögött az agyonlövésre szánt rendőrfelügyelőt a volt gályarab veszi át ezekkel a szavakkal: „Majd én elintézem!" – hirtelen elsötétedett a vászon, s a vetítés csak néhány perc múlva folytatódott. A közönség zajongott, fütyült, tapsolt. Én nyugodtan ültem, mert tudtam, mi történt. Olyan nagy volt a feszültség, hogy a filmszalag sem bírta ki és elszakadt.

f. l.

Indokolt reklamáció

Munkánkkal kapcsolatban kilenc lapot fizetünk elő a Posta Központi Hírlap Irodájánál. Ebből a számunkra igen fontos két szakmai lapot, a Pesti Műsort és a Film Színház Muzsikát hosszú ideje nem tudjuk munkánkban felhasználni, mert ezek a lapok az utcán már pénteken reggel kaphatók ugyan, de hozzánk csak a következő kedden érkeznek meg. Végül is reklamáltuk. Azt a választ kaptuk, hogy a megoldás nagyon egyszerű: vegyük át a lapokat a vállalat József Attila utcai üzletében személyesen! Mindezt írásban is közölték velünk. Sőt, az ügyintéző szóban még azt is hozzátette: „Tessék elhinni, sok vállalat még Csepelről is ideküld lapokért.”

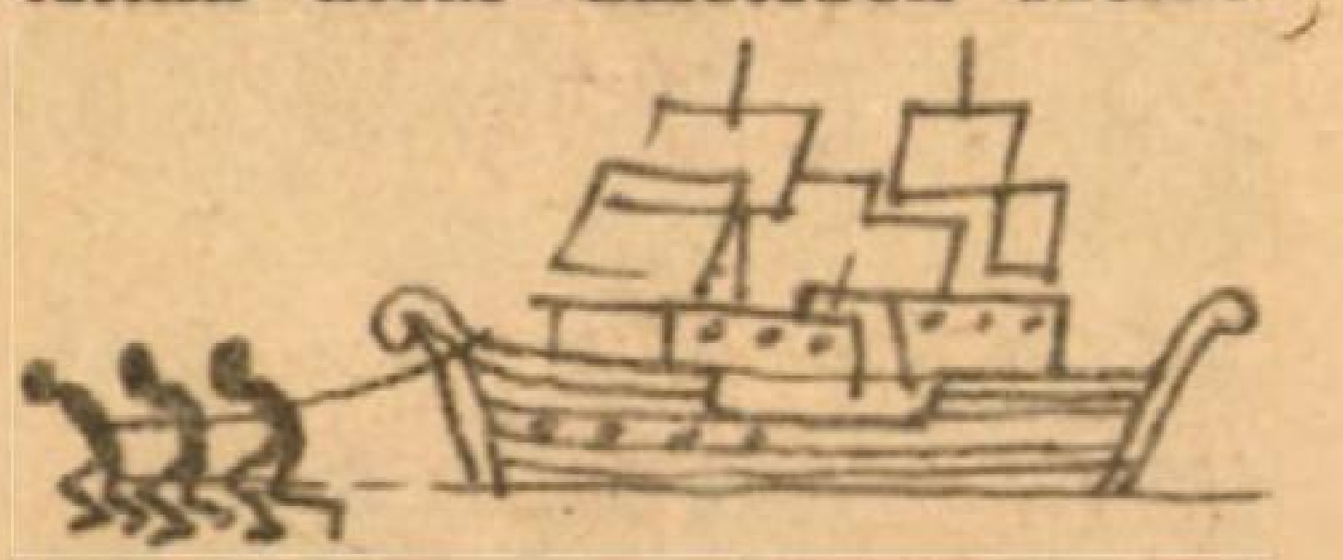

Döbbenetesen hasonlít a történet a partról vontatott hajók korában vándorló együgyű mesterlegény történetére, aki vágyakozva nézte a hajót és megkérdezte a parton lihegő vontatómunkások felügyelőjét, hogy mennyiért vinné el Bécsbe? A felügyelő azt felelte, hogy ha felül a hajóra, tíz márkáért, de ha segít húzni, akkor háromért.

Az együgyű legény fizetett három márkát és segített húzni. Mi inkább lemondtuk az előfizetést és megvesszük a lapokat az első sarki árusnál – a megjelenés napján.

Karczag György
Magyar Zeneművészek
Szövetsége

Rövidzárlat

A Fő utca 3. számú házban lakunk. Ebben a házban sokáig az I. kerületi Tanács helyezkedett el, de másfél év óta huszonöt család lakik benne. A háznak mindössze egyetlen villanyórája van és a lakók átalányban fizetik az áram díját. Ez sok panaszra ad okot, mert egyesek sérelmezik, hogy kis fogyasztásuk ellenére magas összegű átalányt fizetnek. De ez lenne a kisebbik baj. Sokkal kellemetlenebb, hogy az egyetlen villanyóra nem bírja el se a vasalást, se a porszívó, vagy más villamos háztartási gép használatát. Ha például egyszerre ketten vasalnak, rögtön rövidzárlat keletkezik. Ilyenkor a házfelügyelő igyekszik kijavítani, de gyakran az Elektromos Műveket kell értesíteni. Megtörténik, hogy félórával a szerelők távozása után megismétlődik a rövidzárlat. Ilyen esetben újból hívatjuk az Elektromos Művek dolgozóit. Volt példa arra is, hogy egy nap ötször kijöttek.

Az áldatlan állapot megszüntetése érdekében a lakók már többször fordultak a Tanácshoz és az Elektromos Művekhez, de a válasz mindig ugyanaz: órákat nem adhatnak, mert a Fő utca 3-ban szükséglakások vannak, amelyek csak ideiglenesek.

És ha ez az ideiglenes állapot még öt évig is eltart? Akkor addig (néha naponta többször is) szenvedjünk a rövidzárlat miatt?

A Fő utca 3. sz. ház lakói nevében:
Holy Jánosné

Le a bürokráciával!

SZÁZAS

Kora reggel bementem a sarki Közértbe. Három eladó köszöntött jóreggelttel. Az egyikhez, a legszimpatikusabbhoz odamentem és kértem tíz deka sonkát, két zsemlét. Amikor fizetésre került a sor, kiderült, hogy csak százasom van.

– Nem tudunk visszaadni! – mondta az eladó komoran és elrámolta az orrom elől a sonkát és a zsemléket.

– Tessék várni! – kiáltottam fel. – Talán össze tudok guberálni annyi pénzt... Egy forint... kettő... há... kettő ötven...

Az eladó megenyhült. Visszarakta a pultra a sonkát és a zsemléket.

– Három... három ötven – motyogtam idegesen. Három eladó figyelte karbatett kézzel vergődésemet. De hiába kutattam még a nadrághajtókákban is, nem gyűlt össze elegendő aprópénz.

Az eladó összevonta a szemöldökét és elrakta a pultról a sonkát és a zsemléket, aztán diskurálni kezdett a kollégáival. Közben új vevő érkezett.

– Nem tetszik tudni felváltani egy százast? – kérdeztem reménykedve.

– Azt hiszem, igen – felelte a barátságos idegen és zsebéből ropogós tízeseket kotort elő. A harmadik tízes láttára az eladó újra előszedte a zsemléket, az ötödik tízes után pedig előkerült a sonka is.

– Sajnos, nincs több – szabadkozott az idegen. – Azt hittem, több tízesem van...

Az eladó pillanatok alatt eltüntette a sonkát és a zsemléket.

– Most mit csináljak? – nyöszörögtem és könyörgő pillantásokat vetettem az eladókra, akik azonban ügyet sem vetettek rám: hangosan, ráérősen társalogtak egymással. Tantaluszi kínokat álltam ki: az uzsonnám csak egy kartávolságnyira volt tőlem, pénzem is volt rá, mégsem jutottam hozzá. – Most mit csináljak?

– Tessék felváltani valahol! – felelték az eladók kórusban, majd ismét összebújtak.

Ó, zsemle, ó, sonka!

Végigszaladtam a környező boltokat, de sehol sem tudták felváltani a százast. Szerencsémre találkoztam egy ismerősömmel, aki adott kölcsön egy tízest, rövid lejáratra. Lihegve szaladtam vissza. A három eladó még mindig beszélgetett.

– Kérem a... – ziháltam – kérem az én...

Az eladó mosolyogva tette elém a sonkát és a zsemléket.

– Tízes? – csóválta a fejét. – Jajjaj! Egy forint apróm sincs! – tette hozzá hidegen.

És elrámolta a sonkát és a zsemléket.

Tanácstalanul néztem az eladókra, akik türelmetlenül, kórusban azt kiáltották:

– Tessék felváltani valahol!

(m. gy.)

Változnak az idők

Pusztai Pál rajza

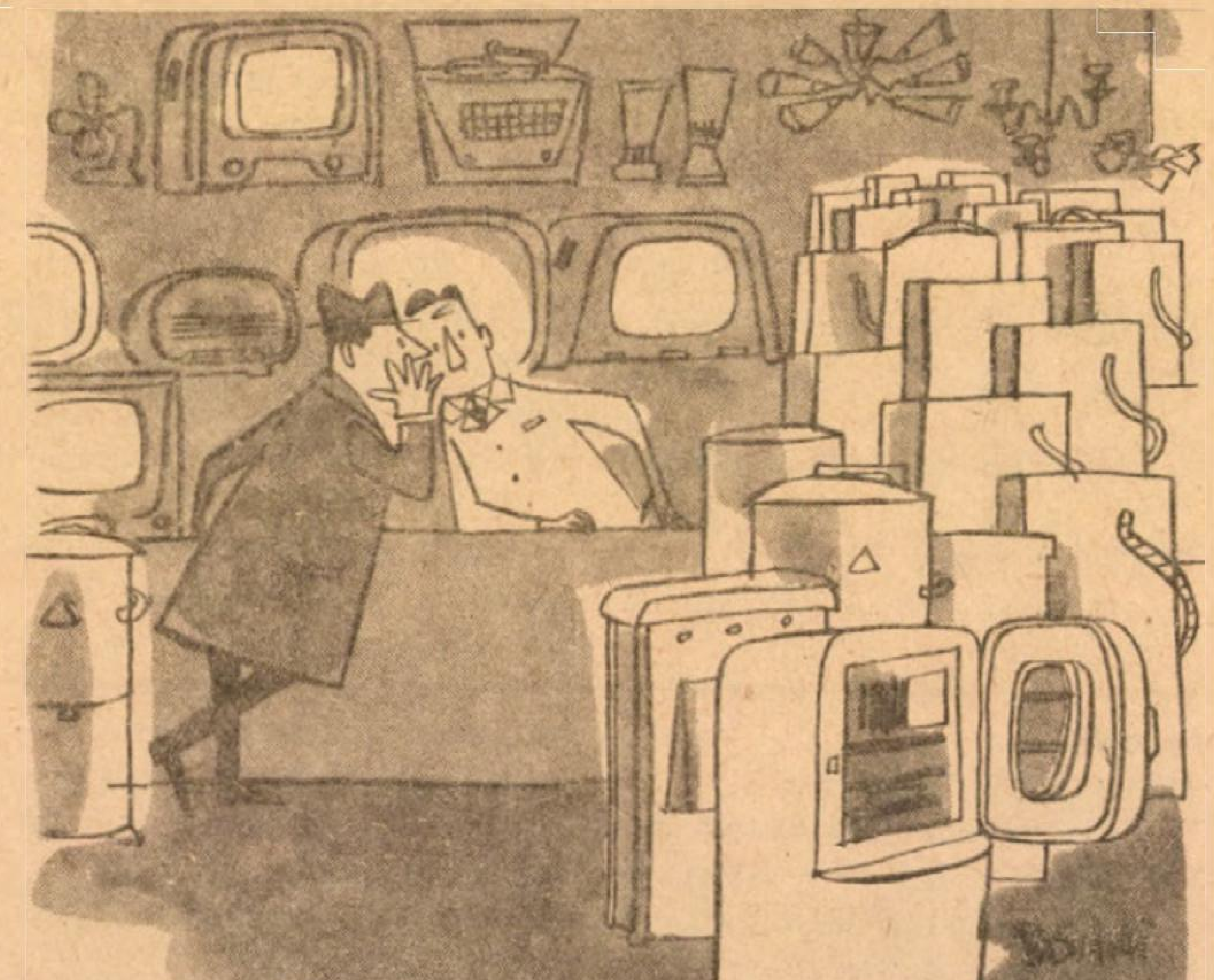

– Mondja, ha veszek egy mosógépet, ad hozzá három méter villanydrótot?

Új seprő jól seper (ha van)

Ha minden kötél szakad, a profilírozás is tud szülni hiánycikket, még pedig olyan területen is, ahol ez szinte lehetetlennek látszott. Mert hogy Magyarországon nincs jéghegy, kengurú és repülőgépanyahajó, azt mindenki tudja, s többé-kevésbé bele is nyugodtunk. De hogy máról holnapra nyírfaseprő-hiány lépjen fel, az váratlanul éri az embert. Mint Ámon Károly, a Kőbányai Vas- és Acélöntöde (Kővac) anyagbeszerzője írja, hónapok óta nem lehet kapni vesszőseprőt, amelynek anyagát a nyírfa adja. Mi történt?

Kiszáradtak a nyírfák? Vagy sötét seprőspekulánsok felvásárolták volna a nyírfaseprőket? Nem! Profilírozás történt! Ez év elejéig a seprők forgalombahozatalát a FAÉRT Vállalat végezte. Innen „átprofilírozták” (kiemelés olvasónktól) a Háztartási Bolt Vállalathoz. Ez utóbbi vállalat arra hivatkozik, hogy az átprofilírozás késön történt, még nem volt ideje az előállítókkal szállítási szerződést kötni. Ezenkívül a különböző földműves szövetkezetek részéről is kijelentették, hogy már nem foglalkoznak nyírfaseprővel. Nemsokára leesik a hó, s nincs seprő, amellyel takarítsák az utakat, az üzemek területét. A Ludas Matyi azt ajánlja, hogy vagy importáljunk nyírfaseprőt, vagy pedig exportáljuk azokat, akik ilyen sikeresen hiánycikké tudták varázsolni ezt a szerény hazai cikket.

Ludas Matyi postájából

„Jaj, de magas ez a...” című bírálatukat köszönettel vettük és elrendeltük, hogy az „Imbis” büfében két kisebb asztalt is helyezzenek el a gyermekek és a kisnövésűek részére.

V., Vendéglátóipari V.
Sebestyén Lajos igazgató

„Elmondjam a szeméthegy meséjét?” című cikkel kapcsolatban közöljük, hogy a jogosan kifogásolt szemétfelhalmozódás azért történt, mert az igényelt 20 darab „Kuka”-tartályt a Fővárosi Köztisztasági Vállalat abban az időben nem tudta leszállítani. A tartályokból 10-et már megkaptunk, a további tíz szállítását pedig a közeli napokra ígérték. Így a szemét rendszeres elszállítására hamarosan sor kerül.

Csanádi József
műsz. főtan. MÁV. Igazg.

„Az alacsony utasok panasza” című bírálatukra közöljük: November közepéig az autóbuszok jelzőgombjait visszahelyezzük az ajtó fölé.

Főv. Autóbuszüzem

Tisztelt Élet és Irodalom

Színház Művészet

Varga Imre buzgólkodásából (a kifejezést V. I. honosította meg), egy jegyzet jelent meg lapjukban, mely elmarasztal abban, hogy Somogyi Pál néven írok, holott még egy Somogyi Pál is szerepel az irodalmi közéletben. Jegyzete nem lepett meg. Tudomásom volt arról, hogy él egy általam személyesen nem ismert, de már a neve miatt is előttem igen rokonszenves és nagyrabecsült, korra idősebb kaposvári kolléga, kit Somogyi Pálnak hívnak.

V. I. azon buzgólkodik, hogy megleckéztessen: nem illik egy idősebb kolléga nevén írni, s ezeket mondja: a kaposvári S. P. „. . . négy könyvvel, köztük az idén megjelent és figyelemre érdemes „Tűz a Kapos mentén" című 1919-es regényével valamivel előbb „foglalta le" ezt az írói nevet, mint a Pesten buzgólkodó fiatalabb . . ."

Függetlenül attól a merész gondolattól, hogy egy idén megjelent könyv hogyan foglalhat le egy korábbi írói nevet, a kaposvári S. P. említett könyvei 1947 és 59 között jelentek meg, míg a Pesten buzgólkodó S. P.-nek már 1945-ben jelent meg könyve S. P. néven.

Nem tartom ízlésesnek, hogy védjem magam kaposvári sokrebecsült idősebb író-társam ellen. Ő sohasem fordult hozzám ilyesféle aggodalommal, én sem fordultam hozzá, szépen megfértünk egymással, vigyáztunk, hogy ne vegyük fel egymás tiszteletdíjait. Már azért sem volt közöttünk nézeteltérés, mert a nyájas olvasó úgysem tévesztett össze bennünket, hiszen írói témakörünk és kifejezésmódunk szembetűnően különbözik. Legalább annyira, mint amennyire a fenti jegyzetíró Varga Imre különbözik attól a Varga Imrétől, kinek 1907-ben jelent meg „Hazafias és társadalmi ünnepélyek alkalmával elmondott alkalmi beszédek" című könyve, vagy attól a Varga Imrétől, kinek 1936-ban tanulmánykötete jelent meg „A kuruc költészet hitelességé"-ről, de aki nem hasonlít ahhoz a Varga Imréhez sem, kinek „A közösség ereje és áldása" című prédikációs-gyűjteménye látott 1940-ben napvilágot, sőt, aki nem is úgy fest, mintha az a Varga Imre volna, kinek 1942-ben „Alázatosan jelentem" című regénye jelent meg, de még azzal a Varga Imrével sem téveszthetik össze, ki a közelmúltban írt könyvet „A meningitis epidemica eredményes gyógyításá"-ról. Üdvözlettel:

Somogyi Pál

U. i. A levelemben idézett Varga-könyveket a Széchenyi-könyvtár katalógusából választottam ki.

S. P.

A sors keze

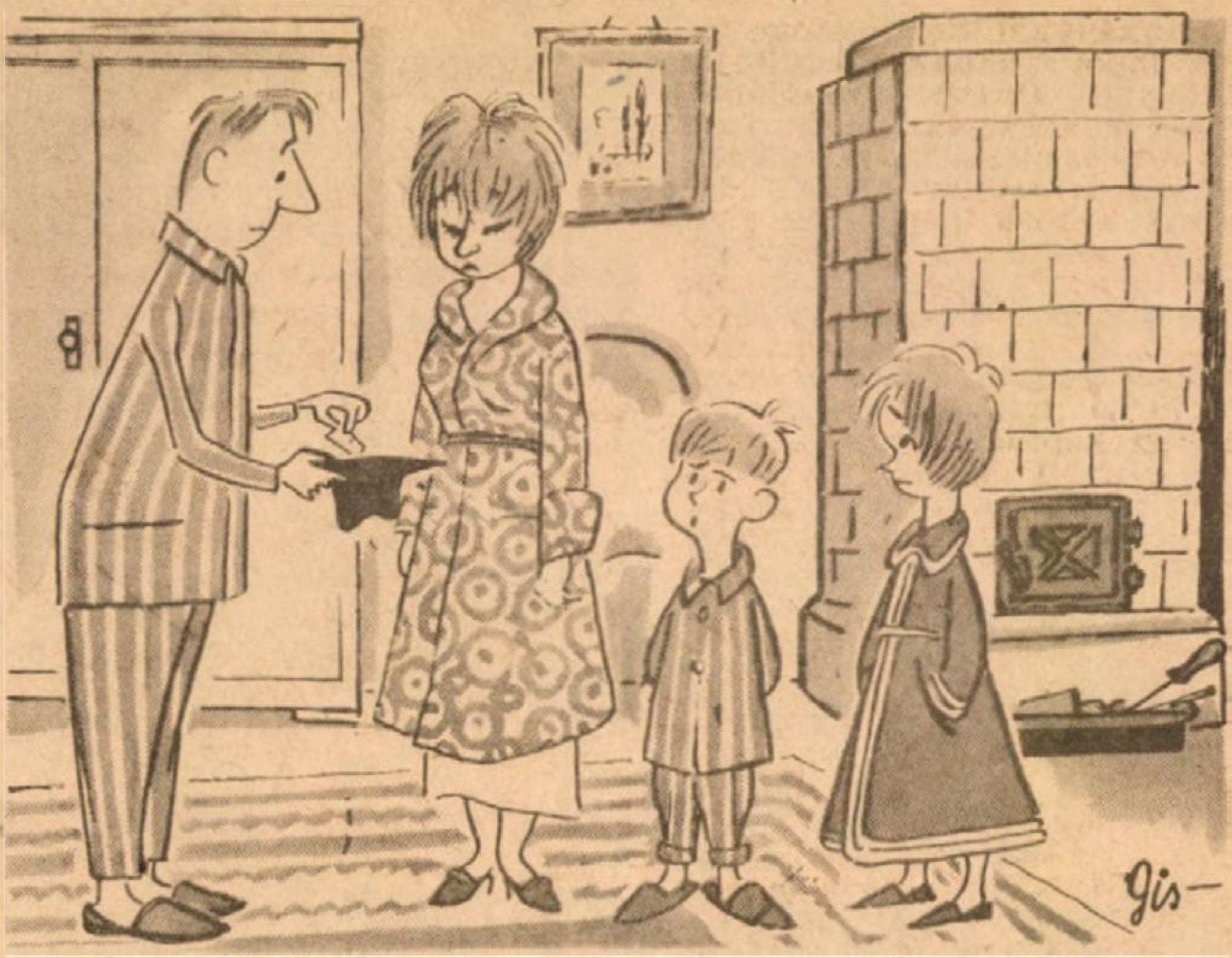

– Akinek a nevét kihúzom a kalapból, az fűt be!

Egy sokat próbált ember

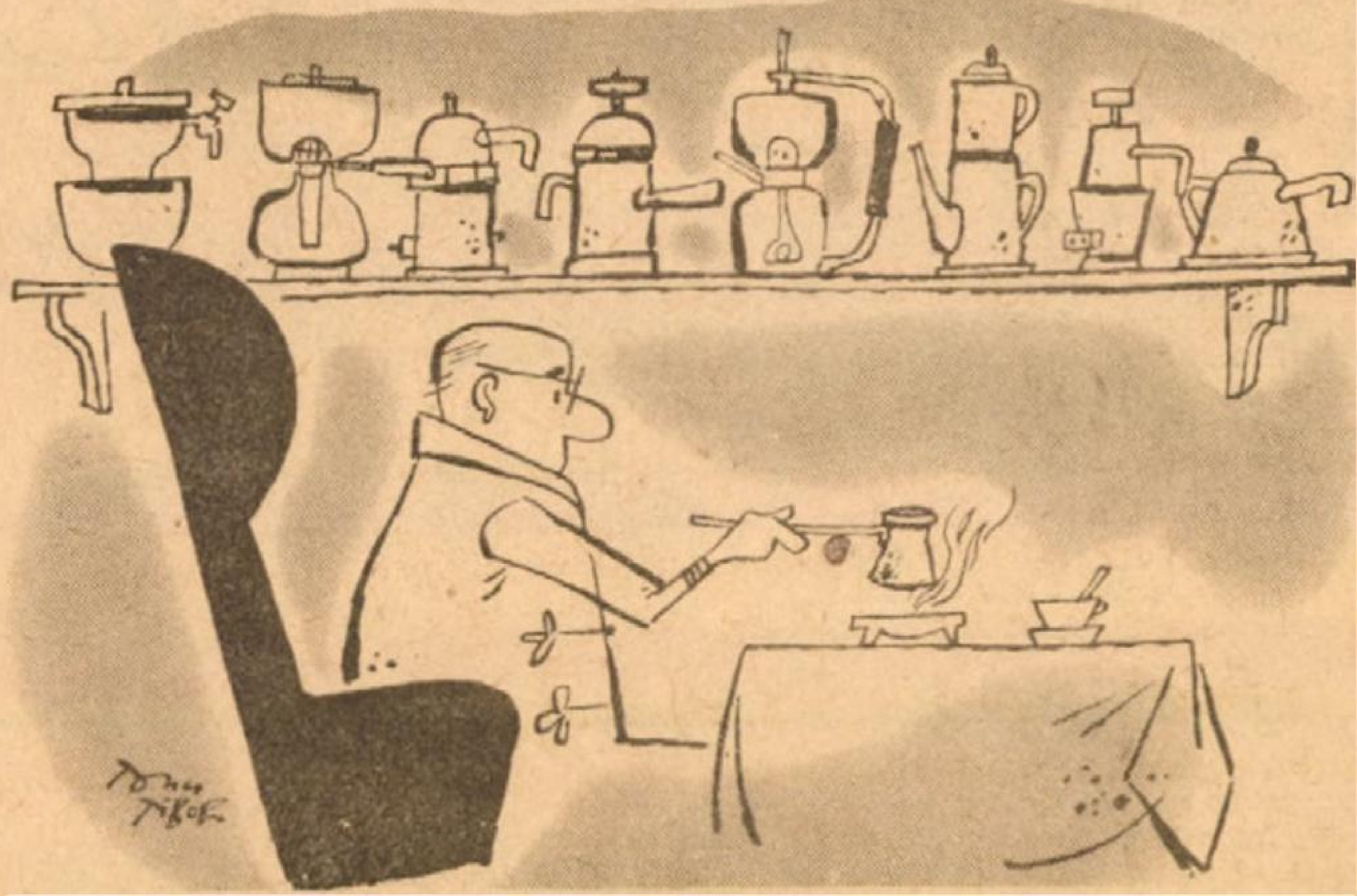

A tudomány a hamiskártyázásért

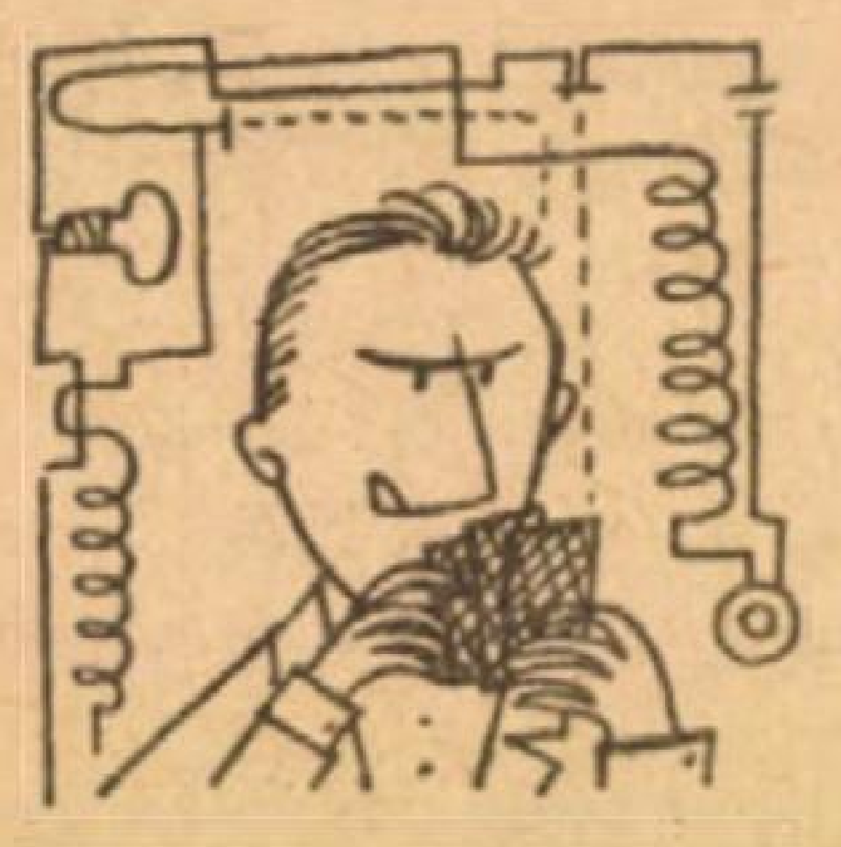

Kansas Cityben a rendőrség rajtaütött egy póker-klubon. Kiderült, hogy a tulajdonos a játékszobát különleges technikai berendezéssel látta el. A lábával ultraviola sugarakat tudott működésbe hozni. A sugarak segítségével pontosan meg tudta állapitani, hogy kinek milyen kártya van a kezében. Nagy nyereségei a tudomány igaz tisztelőjévé tették.

Hollywoodi társasjáték

Az egész világon divat a rejtvényfejtés, a „kviz", a ravasz kérdésekre való válaszolás, nem csodálatos tehát, hogy az amerikai filmfővárosban is rejtvényfejtéssel szórakoznak. A legújabb játék abból áll, hogy egy férfinak bekötik a szemét. Öt nőt kell megcsókolnia, s utána meg kell mondani, hogy az öt közül melyik nem volt még a felesége.

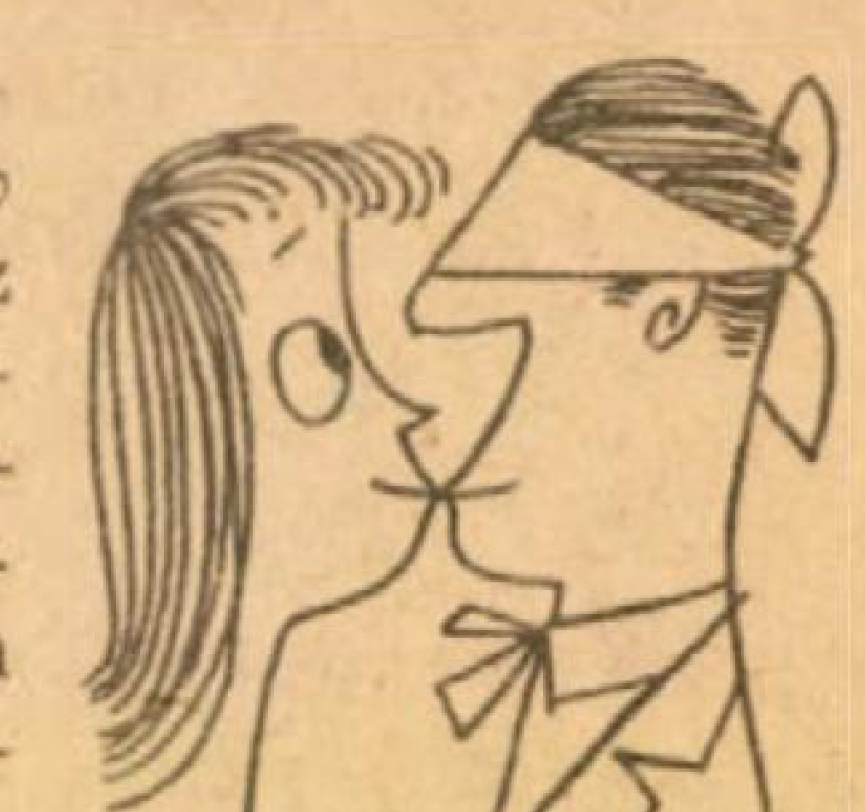

Apró dolgok

Sohasem mondom azt, bármilyen rossz a film, hogy kár az időért, kár a pénzért. Én nem mérgelődöm, nem sóhajtozom, nem süllyedek apátiába, mint egyesek, ha rossz filmet látnak. Nekem eddig még minden film tetszett, mindegyiktől el voltam bűvölve. Elárulom a titkomat: ha rossz a film, hátradőlök székemen és arra gondolok, milyen érdekes és izgalmas dolog tulajdonképpen a film. A vásznon embereket lehet látni és ezek az emberek mozognak, jaj de muris, mintha élő emberek lennének és még a hangjukat is hallani! Elképesztő! Mozognak és beszélnek. Mozgó, beszélő festmények! Hát nem őrjítő? Pedig a vászon mögött nincs semmi. Csodálatos. Megéri az öt forintot ez a titokzatos látvány. Hatot is megérne!

Ha azonban a filmet még így sem lehet élvezni, akkor gondoljunk arra, milyen remek és nagyszerű dolog: ülünk a moziban és nézzük a filmet. A szemünkkel. És halljuk a hangot. A fülünkkel. És van min ülni és vajon honnan a csudából tudja a szervezetünk, hogy most unatkozunk és ásítanunk kell? Fantasztikus! Ha ez a csoda sem ér meg öt forintot, akkor azonnal hagyjuk el a mozit.

*

Van egy elméletem.

Véleményem szerint a tudósok a következő módon jöttek rá arra, hogy a Föld gömbölyű és hogy nem a Nap kering a Föld körül, hanem a Föld a Nap körül:

A Föld pénztáros lett egy szövetkezetben, ahová egy földije révén jutott be és ott mindenki megbízhatónak tartotta. A káderlapjára azt írták: tányér alakú és körülötte forog a Nap. Félév múlva leleplezték a Földet, mint sikkasztót és azonnal le is tartóztatták. Ekkor derült ki, hogy nem csak lopott, de gömbölyű is, ráadásul a Nap körül keringett ellipszis alakú pályán.

Ha akkor nem bukik le, sohasem tudtuk volna meg.

*

Barátom feleségét Verának hívják. Náluk hallottam ezt a mondatot:

– Vera Radionnal mos . . .

Erről a mondatról eszembe jutottak a Turgenyev-regények és magam előtt láttam Radiont, a sápadt, hoszúhajú, álmodozó tekintetű egyetemistát (Radion Radionovics titokban narodnyik), amint szerelmével, Verával mos a konyhában. Az udvaron néhány pusztuló nyírfa és egy rozzant, korhadt hintó.

A szerelmesek N. kormányzósági székhelyen élnek . . .

(mikes)

Egy bonni utcán

Gerő Sándor rajza

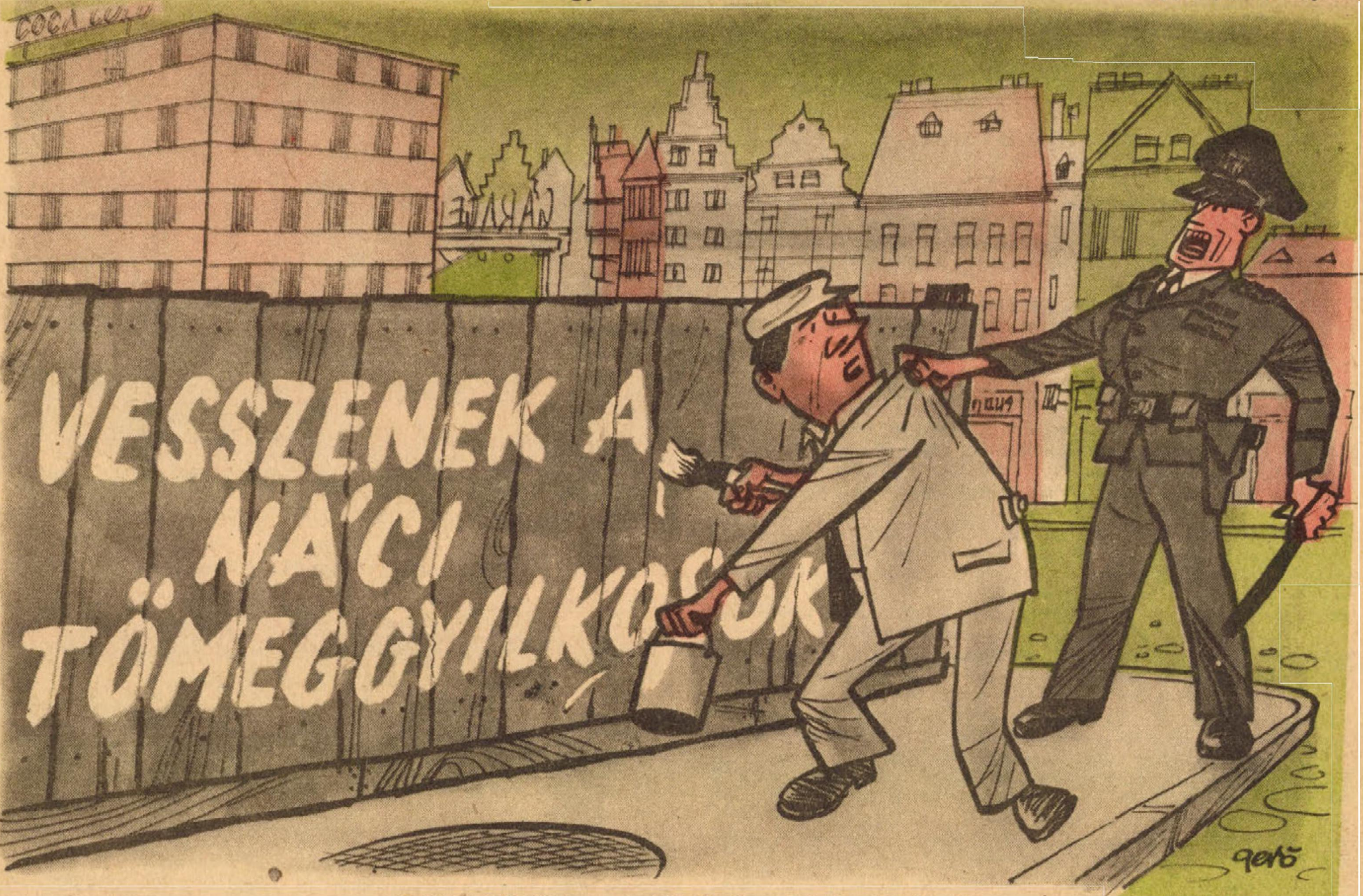

– Hallja, miért lázít maga Oberländer miniszter úr ellen?

Egyre fényesebbek az üzletek

Erdei Sándor rajza

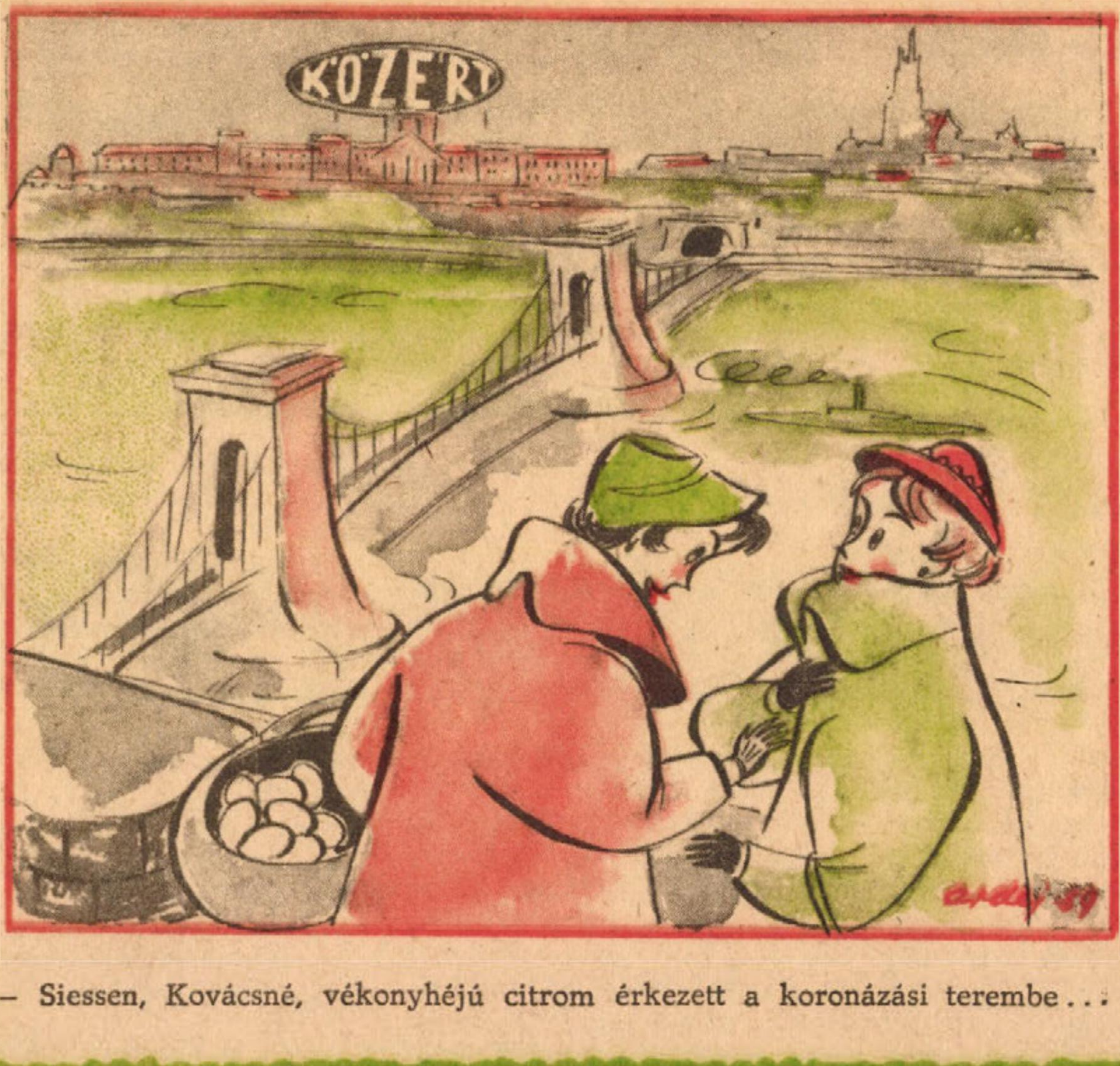

– Siessen, Kovácsné, vékonyhéjú citrom érkezett a koronázási terembe...

Csirkeügy

Kellemes hír érkezett ma
a baráti körömből:
már a tyúkok ketrecén is
a korszellem döntömből...
Kifundálta Kínában egy
tehetséges tenyésztő,
hogy ezentúl toll nélküli
baromfikat tenyészt ő...
Sikerült is a kísérlet,
mivel nem volt esztelen,
s a tojásból kikelt csirkék
mindegyike meztelen...
A hírt hallván, szól egy jérce:
nevezhetnek nyakasnak,
nem tyúk a tyúk toll nélkül, mert
nem tetszik a kakasnak...
Épp ezért a dolog nekem
sehogyse fér begyembe,
nem várhatja senki tőlem,
hogy szó nélkül vegyem be...
Tyúkeszemmel annyit mondok:
vigyen el az enyészet,
ha nálunk is honos lesz az
effajta tyúktenyészet!
Elveimért, ha kell, bátran
szenvedést is kiállok,
vágjanak le, de tyúk sztriptízt
még akkor se csinálok...!

Szilágyi György

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.. 343—100, 142—220. — 59,7900 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány utca 3. — Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.